

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 559

Σ' ενότι τό φύλλο

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

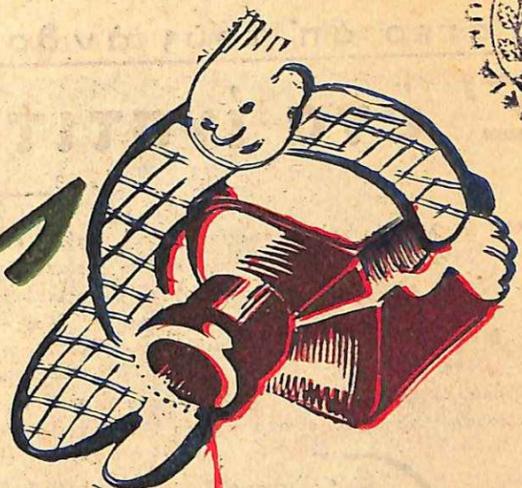
ΣΤΑ "ΜΠΑΙΝ-ΜΙΕΤ"

*Μια άνεκδιήγηση περιπέλεια
ωυ έξωφρενικού Παρασκευά*

33

Εβδομαί

Θεατρικά ψευδώνυμα

*Αν τούς τώλεγαν ποτέ
 θεαταί και «θαυμασταί»
 κι' οί άρτίστες άν έσκέπτοντο πιδ φρόνιμα,
 δέ οά είχαμε θεατρικά ψευδώνυμα.
 Τό σωστό τ' όμολογώ
 μά πρός τό παρόν έγώ
 με ψευδώνυμ' άνεκάλυψα γεμάτων
 ένα πλήθος ρεκλαμών και προγραμμάτων.

Ζαζά Μπριλλάντη. Τ' άλλαξε από πολύ μικρούλα
 τό όνομά της τό μικρό πού ήταν Ζαχαρούλα
 λές και την πείραζε αυτό τό συμπαθητικό
 τ' όνομα πούνα: σάν κι' αυτήν, τόσο πολύ γλυκό!

*Η Ρένα Ντόρ! *Ακούτε «Ντόρ»! Τι νά της πή κανείς;
 Στη δόξα της έξέχασε πώς είναι... *Ελληνίς;
 *Η οτήν καριέρα νόμισε πώς άλλη θάχ' έλπιδε,
 άν ήτανε... Γαλλίδα;
 Αυτό δέν ήταν φρόνιμο,
 —Καλλίτερες της σίγουρα δέν έχει τό Παρίσι—
 άλλα για τό ψευδώνυμο
 θαρρώ πώς είν' ή άτυχής... θύμα του Κυπαρίσση!

*Αννυ Μιμόζα!
 *Όνομα, βαρύ, γεμάτο πόζα!
 Κατά τή γνώμη μερικών
 είναι λιγάκι επίκαιρο, διότι ένθυμίζει
 τό... Σινσιπωνικόν!
 Μά ό ύπερφαινόμενος τολμάει νά νομίζει,
 πώς ήτανε καλλίτερο άντι Μιμόζα *Αννυ
 νά λέγονταν *Ελληνικά: *Αντίτσα Μαντζουράνη!

*Ετέρα: Ντιριντάουα! Ψευδώνυμον άρλουμπα,
 όλίγον μυστικοπαθές και σχετικόν με ρούμπα
 πού μου θυμίζ' ειλικρινώς «Διάπλασιν τών Παίδων»
 ή και ρεβύ πού άνάδοχον... θά είχε τον Μακεδόν.

Κι' άκόμα πούρ πασσε λέ τάν, ήγουν για πασσατέμπο
 ή μάλλον — νάμαστε σαφείς — για νά γεμίζ' ή στήλη—
 τί τώθελ' ή Σοφία μας εκείνο κεί τό «Βέμπο»;
 Δ' βρίσκει καμμιά ξένη «στάρ»... νά της τό άποστείλη;
 *Ηθελα νά μου έλεγε λοιπόν, πραγματικά,
 ενόμισε ποτέ της,

ότι άν τή φωνάζαμε κάπως... *Ελληνικά
 θά ήτανε λιγώτεροι οί τόσοι θαυμασταί της;

*Υπάρχουνε ψευδώνυμα, κι' άλλα πολλά, σερί,
 —Πάολα, και Καλή Καλό, *Αλβα, και Ζάν Φλερύ—
 κι' όλα είν' εύηχα, κομψά, πρωτότυπ' άρκετά,
 μά κι' ελαφρώς... κουτά.

τιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

15

Ίουνίου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ Τζόγια
 ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
 35282

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

Υστερ' απ' τους ανδρ'ους...

Σ' ένα ίνστιτούτο καλλονής ζών

Το «λουλού» και το απεινούα στο δρόμο, το λυκόσκυλο στην ακούρσα, είναι, ως γνωστόν, από καιροῦ ἀπαραίτητον διακοσμητικόν εξάρτημα τῆς ἐκκεντρικῆς ἐμφάνισως μιᾶς κομψῆς κυρίας.

Το «λουλού» ἔχει καταγωγήν καὶ οικογενειακὴν παράδοσιν...

Ἐνάγκη νὰ κἀνῃ ἐπιμελῶς τὴν τουαλέττα του. Ὅφείλει νὰ εἶναι καθαρὸ, ἀπαστράπτου, βουρτσισμένον, κενισμένον, γυαλισμένον, ἀτῆς ὤρας δηλαδὴ, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ εὐπρέπεια εἰς τοὺς κύκλους... τῆς ἀριστοκρατίας τῶν ζῶων. Ἐνα απεινούα δὲν εἶναι... λαός! Ἐχει καταγωγήν καὶ οἰκογενειακὴν παράδοσιν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανίζεται στὰ σαλόνια ὅπως οἱ οἰκονομοὶ μαντρόσκυλοι καὶ τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου!

Ἴδου διατὶ τὰ τηλέφωνα τῶν νεοῖδρων θέντων ἰνστιτούτων Καλλονῆς Ζῶων δὲν ἠσυχάζουν ἀπὸ τὸ πρῶτον. Ὅλες οἱ ὥρες εἶναι πιασμένες. Ἡ κομψὴ πελατεία φθάνει καὶ ἐδῶ μὲ πολυτελεῖς ἀεροδυναμικὰς κοῦρσες. Κατεβαίνει καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ σαλόνι τῆς ἀναμονῆς ποὺ ἐνθυμίζει πολὺ ἰνστιτούτον Καλλονῆς κυριῶν. Γιατὶ οἱ κυρίες συνοδεύουν φυσικὰ τὴς σκυλίτσας των κ' ἔτσι ὁ προθάλαμος πλημμυρίζει λεπτὰ ἀρώματα καὶ πικάντικες ἐμφάνισεις.

Ἄν βλέπατε μὲ τί ἀτάκτ' φέρονται οἱ ἀριστοκράτες σκύλοι καὶ οἱ καθαράμιες... πεκινούινες! Γαυγίζουν... ἀδρά, γλύφουν τὰ χεῖλη τους φιλάρσκα μὲ τὴν κατὰ κινῆ γλωσσίσσα καὶ ἀκκίζονται μὲ νάζι εὐστηγῶς κοσμικόν!...

Μόνον ποὺ δὲν ἔχουν πολιτισθῆ ἔντελῶς εἰς τὰ ζῆτήματα τοῦ ἀφῆρτον ἢ μᾶλλον ἔχουν ἐπ' αὐτοῦ πολὺ μοντέρνε ἰδέες. Γιατὶ κάποιον κατὰ πολὺ ρεαλιστικὸν τρόπον καὶ μὲ ἀσυγκρίτητον δημοτικότητα

τίς... ἀντεκλαρασιόν, ἔτσι καὶ ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὸ κομψὸ σαλόνι τοῦ ἰνστιτούτου!

Καὶ οἱ σοδαρές δεσποινίδουλες ποὺ συνοδεύουν τὰ πολύτιμα ζῶα τους εἰς τὴν ἄλιζαπέτ Ἄρντεν τῶν σκύλων, εὐρίσκονται πολλὰς φορὰς εἰς ἐλαφρῶς στενόχωρη θέσι, ὅταν ὁ ἀμπόμπου ἐννοεῖ νὰ κατακτήσῃ ἀμέσως τὴ «Νινόν» ἢ τὴν «Ταίν-Τσί-Λά»!...

Ἄλλὰ ἡ «Νινόν» ἔχει σειρά. Θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς ἀναμονῆς στὸ λουτρό, ὅπου δὴν λευκοφόρος βοηθὸς μὲ ἀππιλὲς μπλουζὲς θὰ τὴν παραλάβῃ καὶ θὰ τὴν ρίξουν στὴ μπανιέρα μὲ τὸ ζεστὸ καὶ κρύον νερό.

Θὰ τὴν σαπουνίσουν μὲ ἀκριβὸν σαποῦνι καὶ θὰ τὴν παραδώσουν στὸν ἀκουαφέρ, ὁ ὁποῖος θὰ τορνήσῃ τὸ μεταξωτὸ τῆς τρίχωμα μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή, θ' ἀφήσῃ λίγο γυμνὸ δέρμα πρὸς τοὺς γλουτοὺς — ὅπως... συνηθίζεται τώρα — θὰ πάρῃ τὸ ψαλίδι γιὰ τὰ σημεῖα ποὺ ἀπαιτοῦν ἰδιαιτέρην προσοχὴν, καὶ κατόπιν; Κατόπιν ἡ «Νινόν» θὰ χτενισθῆ, θὰ βουρτσισθῆ τὰ δόντια τῆς ἐπιμελῶς, μὲ τὸ χέρι τῆς βοηθοῦ φυσικὰ, θὰ γυαλισθῇ τὸ τρίχωμα τῆς μὲ λίγη ρευστὴ μποιγιαντίνη καὶ θὰ παρφομαρισθῆ! Πρὸ παντὸς θὰ προφομαρισθῆ! Ἀρωματικὰς ἀλοσιόν ἀφρονες θὰ λούσουν τὸ σωματάκι τῆς πολυτελοῦς αὐτῆς κυρίας τοῦ κόσμου τῶν σκύλων.

Ἄλλὰ ἡ τουαλέττα δὲν ἐτελείωσε.

Ἐχομε τὸ ἀμυνικιούρ καὶ τὸ ἀπεντικίρ, ἂν παραδεχθῶμε ὅτι τὰ δύο μτροσινὰ ἄκρα εἶναι χέρια καὶ ὄχι πόδια.

Ἀημονήσαμε τὰ ἀντισηπτικὰ καὶ ἀπολυμαντικὰ φάρμακα. Αὐτὰ τὰ ὀρίζουν εἰδικοί ἰατροὶ παθολόγοι καὶ γυναικολόγοι, δηλαδὴ γυναικολόγοι τοῦ σκυλικοῦ κόσμου. Ἡ «Νινόν» θ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κἀθε παράσιτον — ἂν μπορῆ νὰ συμβῆ ποτὲ σὲ μιὰ τόσο κομψὴ σκυλίτσα ν' ἀποκτήσῃ... τσιμπούρια — καὶ τέλος, φρέσκια — φρέσκια καὶ ὀλοδρόσσηρ, θὰ μεταφερθῆ στὰ χέρια ὡς τὴν κοῦρσα τῆς γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὰ καθαρῶτατα ποδαράκια τῆς, ἂν δὲν ἔχη συνηθισθῆ νὰ φορῆ λουστρίνια.

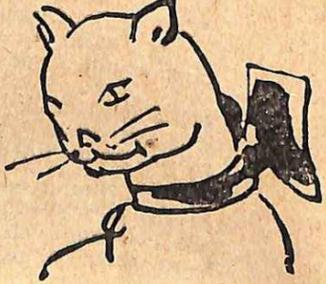
Ἄλλὰ τὸ ἰνστιτούτον δὲν εἶναι ἕνον γιὰ σκύλους. Ἡ γάτα, ἡ ἀδρά καὶ τόνσον... γυναικεῖα ὑπαρξὲς τοῦ κόσμου τῶν ζῶων, μὲ τὸ μοιραῖο βλέμμα, τὸ γεῦστο χᾶδι καὶ σαγήνη, ἡ κομψὴ ἀριστοκοῦτις γάτα τῆ Ἀγκύρας, εἶναι ἐπίσης πελάτις τακτικὴ τοῦ ἰνστιτούτου. Ἐρχεται νὰ γίνῃ ἀμωτέ. Πλένεται, γυαλίζεται, στιλδώνεται, ἀρωματίζεται. Ὅλα μὲ εἰδικὸς τρόπον καὶ μὲ κάθε ἀκομφορ!...

Καὶ ὄχι μόνον ἡ γάτα: Τὰ πουλιὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀνάγκην ὑγιεινῆς τουαλέττας. Ἀπ' τὸ παγῶνι ὡς τὸ καναρίνι. Καὶ συχάζουν ἐπίσης ἐκεῖ ἀρκετὰ.

Ἄλογα καὶ ἄλλα ζῶα ὀγκώδη καὶ... ἀμπὰς — κλάς δὲν δέχεται φυσικὰ τὸ ἰνστιτούτον. Γιατὶ θὰ ἔχανε τὴν ἀσιὰ πελατεία του, ἡ ὁποία θὰ διεμαρτύρητο ἀσφαλῶς γιὰ τὴν ἀνάμιξι τῆς μὲ τὸ ἀπόπολο.

Γιατὶ εἶναι γεγονός ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη ἔτσι. Καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ζωῆς ἔχουν ἀριστοκρατίαν καὶ ἀπλῆθος!

Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ κομψὴ γατίτσα τῆς Ἀγκύρας, ποὺ κοιμᾶται μὲ νωχέλεια στὰ ῥοζ ταφταδένια μαξιλάρια ἐνός ἀμπουντουάρ, ἐπλάσθη ἴδια μὲ τὴν ἀσπρόμαυρη κοινὴ παλητόγατα ποὺ τριγυ-

Ἡ γάτα, μὲ τὸ μοιραῖο βλέμμα, τὸ γεμάτο χᾶδι καὶ σαγήνη...

ρίζει στὴς βρώμικες κουζίνες τῆς συνοικίας. Ὅπως δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ καὶ ὅτι ἡ χαριτωμένη ζωντανὴ ἀπουπὲν τοῦ μεγάρου τῆς λεωφόρου Κηφισοῦς ἐπλάσθη ἴδια μὲ τὴν χοντροκομμένη κοκκινόμαγούλη μαγειρισσὰ τῆς!...

Τὸ ἐργοστάσιον τῆς Δημιουργίας ἔξοφουρνίζει τὰ ζωντανὰ του προϊόντα κατὰ ποιότητα. Αὐτὸ εἶναι ἀξίωμα. Λοιπὸν θὰ ἦταν... κυνισμὸς νὰ πᾶνε οἱ μαντρόσκυλοι στὸ ἰνστιτούτ ντὲ μπωτέ!...

Σύμφωνοι;

Σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Λῶτ

Ἐνα παθητικὸ διήγημα τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Ἦπνε μ' ἕνα κέφι ἄθλιο. Τὸ στόμα του ἦτανε ξερό, τὸ κεφάλι του χτυποῦσε, ἐνοιθε ἕνα παράξενο σοῦβλισμα στὰ μηλίγγια καὶ μιὰ κούραση φοβερὴ σ' ὅλο τὸ σῶμα. Χασμουρήθηκε δύο — τρεῖς φορὰς, κ' ὕστερα ἀπλώσε τὸ χέρι στὸ κομποδῖνο καὶ κῦτταξε τὸ μικρὸ ρολοῖ, ποὺ τὸ ἀδιόρατο καρδιοχτύπι του ἔφτανε μόλις ὡς τὸ κρεβάτι. — Τέσσερις καὶ τέταρτο...

Ἐἶχεν ἀργήσει πολὺ νὰ κοιμηθῆ. Ὅταν ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά τῆς πόρτας του, εἶχε ἡμερῶσι γιὰ καλὰ. Ἡ κυρὰ — Πελαγία, ἡ σπιτονοικοκυρὰ του, ὅτι ἔβγαίνει κείνη ἡ στιγμή μὲ τὸ μικρὸ κατσαρολάκι στὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γάλα. «Μπα, κύριε Μενέλαε, τέτοια ὥρα γυρίζετε νὰ κοιμηθῆτε;» Τῆς εἶχε ἀπαντήσει μὲ δύο-τρία μασσημένα λόγια. Μὴ ἡ καλὴ γυναῖκα εἶχε παγιάσει ἕνα ὕφος ἀποφασιστικόν: «Νὰ μὴν ξενοχτᾶτε τό-

σο πολὺ... Εἰσάστε ἀδύνατος...» Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος προχωροῦσε μ' ἕνα θιασμένον χαμόγελο πρὸς τὸ

δωμάτιό του, ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἶχε προσθέσει: «Τί σοῦ εἶνε κ' αὐτὲς οἱ ἐφημερίδες... Ὅλο δουλειὰ τῆς νύχτας... Πῶς νὰ ζήσουνε κ' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; — Ἀκούσε, γαλατῶ, νὰ τὸ βάζης σωστὸ τὸ γάλα... Χτὲς ἔλειπαν σαράντα δράμια...»

Ὁ Μενέλαος πέταξε τὰ σκεπάσματα, πῆγε στὸ παράθυρο, καὶ ἔνοιξε. Τὸ ἀνοιξιάντικο ἀπομεινέρο ἦτανε γεμάτο φῶς. Εἶχε θρέξει τὸ πρῶτον, κ' οἱ πλάκες τοῦ πεζοδρομίου γυαλίζανε φρεσκοκομμένες. Μιὰ μυρουδιά φρεσκοκομμένου χόρτου γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα. Στὴ γωνιά, τέσσερα-πέντε παιδιὰ τῆς γειτονίας παίζανε μὲ γέλοιο.

Ἐνόησε στὸ κρεβάτι χωρὶς νὰ σκεπασθῆ. Καὶ τότε, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του ὀλόκληρη ἡ περασμένη νύχτα: Νωρὶς — κατὰ τὴς ἔντεκα — εἶχε παρακολουθήσει μιὰ πράξη ἀπ' τὸ καινούργιο ἔργο ποὺ ἔπαιξε κάποιος ἔξενος θιασσοῦ. Ὑστερα εἶχε γυρίσει στὴν ἐφημερίδα του νὰ γράψῃ. Ἀπὸ κεί, τὸν εἶχανε παρασύρει κάτι συνάδελφοι σὰ

μιά καινούργια ταβέρνα, στο Παγκράτι, μ' ένα κοκκινέλινόμαστο και μεζέδες περίφημους που είχε άδεια απ' την αστυνομία να μένη ανοιχτή όλη τη νύχτα. "Ηπιανε πολύ—τό τραβούσε η ανοιξιάτικη νύχτα με τα μύρια αστέρια, — κι' ύστερα, σιγά—σιγά—απόδρό, όπως έλεγε κι' ο κυρ — "Αντρέας ο Ταβερνιάρης, στήθηκε ή κονταδίτσα. Κομπανιάρηζε γλυκά με την κιθάρα του καταστήματος ο Γερνάλης, πούκανε και μπάσο. Τό «πώς παρήλθονολιχρόνοι εκείνοι...» άντήχησε ήρεμο στην αούλιτσα με τα καλάμια στις γωνιές, σαν ένα βελουδένιο έρωτικό χάνδι. "Υστερα είπανε κι' άλλα πολλά. Κι' όταν έφυγαν, ο κυρ—Αντρέας χασημουριάτανε σά νάχε διάθεση να τινάξη τις μασέλες του στον αέρα, κι' ή σελήνη είχε δύσει. Κατέβηκαν στην "Ομόνοια για γάλα, κι' από κεί τραβήξαν για τό πιεστήριο, πήραν τό φρεσκοτυπωμένο φύλλο που μύριζε μελάνι, και χωρίσανε τραβώντας καθένας για τόσπιτίτου.

Σαν τή γυναίκα του Λώτ

Ένα μισοαδισμένο φλυτζάνι του καφέ. "Άλλοτε, τέτοιες ώρες, έρχιχε μια τελευταία ματιά στον καθαρό, μια τελευταία σταγώνα μωρωδιάς στο μαντήλι του, και με καρδιοχτύπι έβγαине σκεδόν τρέχοντας απ' τό σπίτι του. "Εκεί κοντά —σέ κάποιο μέρος έρημο, σέ μια γωνιά του δρόμου — τον περιμένε μια μικρή, πού ξεχώριζε τη σιλουέττα της από μακριά. Είχε να της πη τόσα, είχανε να πούνε τόσα ό ένας στον άλλον... Προχωρούσαν άργά, πρós τ' άπέραντα νωποχλωσμένα χωράφια, με τα μακριά γυρίσματα ενός μαγκανοπήγαδου, τα ολοκάθαρα γκλίν—γκλάν μιας καμπάνας... "Ω, τα ώραία δειλινά, πού τα φώτιζε με δειλές μενεξεδένιες άνταύγειες ό ήλιος, γέροντας μακριά, στο θάθος της ανοιξιάτικης κοιλάδας, μες την άπέραντη ήρεμία... "Ω, τα ώραία δειλινά, πού μέσ' στην τόσο πολύμηνη έρωτική σιγή τους, δού λατρεμένα κόκκινα χείλια μιλούσανε χωρίς τελειωμό γι' άγάπη...

Γιατί τα θυμόταν όλ' αυτά σήμερα; Τί θλακειες ήταν αυτές; Πέταξε θυμωμένος τό μισοαδισμένο φλυτζάνι του στο μισοαδισμένο φλυτζάνι, κι' άρχισε να ντύεται διαστικτά. "Υστερα, έπλυνε τό κεφάλι του σά νάθελε να τό καθαρίση από νοσηρές σκέψεις, και χτενίστηκε, φόρεσε τό καπέλλο του, και έγħκε.

—Μπα, μπα !... του φώναξε ή κυρά—Πελαγία, πούπλενε στο χαγιάντι. Δέ θα φάτε, κύριε Μενέλαε; Σάς έχω φυλάξει τό φαί σας στή φωτιά; Γιουβαρλάκια, με μπόλικο αύχολέμονο...

—Δέν πεινάω, κυρά — Πελαγία... Θά φάω τό βράδυ μια και καλή έζω... —"Αμ' θέβαια... Πώς να πεινάτε; Ξυπνάτε τό απόβραδο για πρωί... Τί ζωή, άνάποδη, Θέε μου, —Τί ζωή... "Εκλεισε την πόρτα, χωρίς να προσέξη τά σχόλια της σπιτονοικοκυράς του. "Αγόρασε μια θραυνη έφημερίδα, και πήδησε σ' ένα τραμ που περνούσε. "Ανοιξε την έφημερίδα, για να ριξη μια ματιά στις ειδήσεις. Και να καταποιστη στο β-

—Καλέ, πώς είσαστ' έτσι χλωμός, κύριε Μενέλαε; του φώναξε. Δέ σας είπα γώ πώς τό ξενύχτι σας κάνει κακό;... Πώς θα πάτε τώρα στην έφημερίδα σας;... "Εσεις είσαστε άρρωστος... —"Ηούχασε, δέν έχω τίποτα... της είπε εκείνος, και σηκώθηκε. Μόνο θέλω μια χάρη: να μου ψήσης ένα καφεδάκι... —Σάς τόχω έτοιμο... τώρα, να τό φέρω... "Ετρεξε ή καλή γυναίκα, και γύρισε φέρνοντας άπάνω στο δισκάκι τό φλυτζάνι με τον άχνιστό καφέ. Τόν άκούμπησε στο κομμοδινό, και βλέποντας τό νοικάρη της άφηρημένον, έγħκε διακριτικά, κλείνοντας την πόρτα χωρίς θόρυβο. Μηχανικά εκείνος πήρε ένα ταιγάρο απ' τό πακέτο που ήτανε πεταμένο σέ μια καρέκλα, τάναψε, και τραβήξε την πρώτη ρουφηδιά μαζί με μια γουλιά καφέ. "Απ' έξω οι φωνές των παιδιών φτάνανε χαρούμενες ως τ' αυτιά του. "Ο ήλιος του δειλινού έμπαινε από κεί, και παιχνιδιζε στα κρόσσια της κουβέρτας. Πάσα άσκοπα μερύνυχτα... Κι' όμως, άλλοτε δέν ήτανε τό ίδιο... "Αθελά του, ένοιωσε την άνάνκη να γυρίση πίσω, σαν τη γυναίκα του Λώτ, και να κυτάξη έστω και με κίνδυνο να μεταβληθ ή σέ στήλη έλατος, τά περασμένα: "Άλλοτε, τέτοιες ώρες, δέν καθόταν άσκοπα στην άκρη του κρεββατιού του, κωνίζοντας χωρίς κέφι, μπρósά σ'

πορτάς του: Μιά συνεργασία του ύπουργού των "Εξωτερικών με τον πρεσβευτή της "Ιταλίας, ένα οικογενειακό δράμα στην Κολοκυθού, μια άπίερα αυτοκτονίας για λόγους οικονομικούς. Δηλαδή, τίποτα...

Άπλωσε την έφημερίδα, κι' άρχισε να κυτάξη απ' τό παράθυρο του θαγονιού. Σέ μια στάση, μπήκε ένα ζευγάρι, πού γύριζε χωρίς άλλο από περίπατο στους άγρους. "Εκείνη ήτανε κατακόκκινη—ίσως από ήλιο, ίσως από φιλιά—και κρατούσε στα χέρια της, μαζί με τό μικρό ψάθινο καπέλλο της, κι' ένα μπουκετάκι άγριες μαργαρίτες. "Εκείνος της μιλούσε σιγά—σιγά σ' αούτι, σκούθοντας λίγο πρós τό μέρος της. "Ενοιωσε σαν κάτι να του σφίγγη τό λαιμό, σηκώθηκε άπότομα απ' τη θέση του, και έγħκε στον έξωστη για ν' αναπνεύση.

Όταν έφτασε στά γραφεία της έφημερίδας του, δέν ήθερε κανέναν. "Ητανε χωρίς άκόμα. "Ο κλητήρας μόνο ξεσκάνιζε τά τραπέζια μ' ένα μισοφαγωμένο φτερό.

—Κάνε μου έναν καφέ, Γιάννη... —"Αμέσως... —Μήπως ήρθε ό άρχισυντάκτης καθόλου; —"Ηρθε για μια στιγμή, κι' έφυγε...

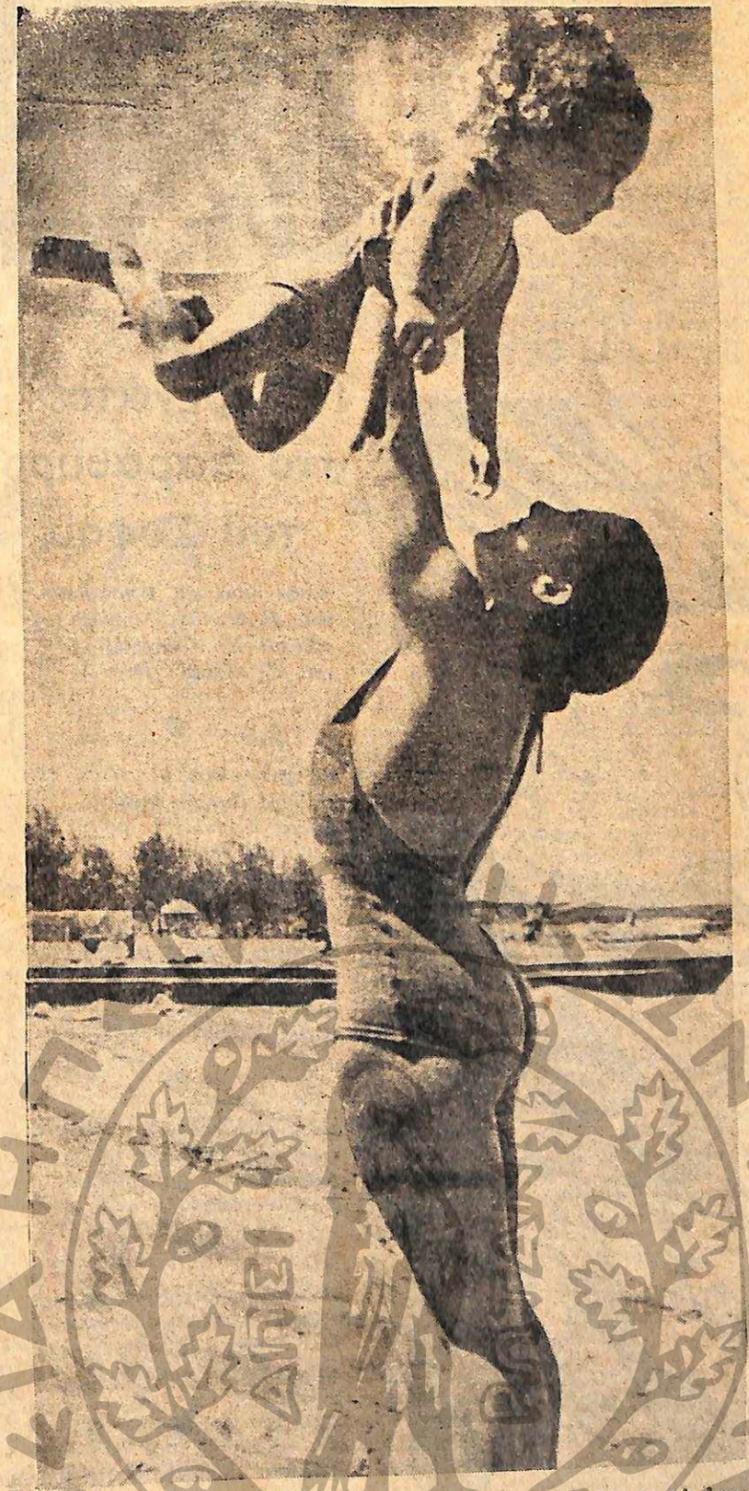
Κάθισε μπρósά στο γραφείο του με τις στραβοκομμένες κόλλες του δημοσιογραφικού χαρτιού και τό μισοαδισμένο καλαμάρι, πού μέσα του ήτανε σθυσμένο ένα άποταίγαρο. Πέταξε τό καπέλλο του σέ μια κασόκλα, και ξεάνοιξε την έφημερίδα. Σά μαγνήτης τον τραβήξε εσφινικά ή ήμερομηνία δίπλα στον τίτλο της—20 Μαρτίου.

Κάτι άκαθόριστο ήρθε στο νού του. 20 ΜΑΡΤΙΟΥ... Μ' άλλοτε, ήγεθέλια μιας άγάπης, τά ήμερομηνία πού γιορταζότανε με πούσανε τότε πλάι—πλάι... "Ηταν ένα μερόνυχτο γεμάτο τρελλή χαρά, έρωτικά παραληρήματα, άρκους...

"Εκλεισε θυμωμένος την έφημερίδα, κι' άρχισε να περπατάη πάνω—κάτω νευριασμένα. Δέν ήθελε να σκέπτεται, γιατί ή σκέψη του πετούσε πάντα στο ίδιο πράγμα πού του φαίταν άνόητο. Κι' όμως, κάκαρδιά του χωρίς να τό θέλη: "Αγ, γρσείου, όπως άλλοτε εκείνη του ρές, και να πρόβαλε κάποιο φομενο προσώπακι, μισοπαιδικό, μισοή ίδια φωνίτσα, σαν και τότε, γεμάριτωμένη ασυνάρτητη όρμη: «Καλησπέρα... Είσαι μόνος; "Ηρθα σέ πάρω να πάμε περίπατο στά Παπήγαινα τάχα στή μοδίστρα, πώς θάκι' έτρεξα σέ σένα... Μά πέσμου, μ' άγαπάς;...». Με τί χαρά θάφινε τό μέ τη μικρή του σά μρωμένα μαζι ριθόλια, σά μακρινά χωράφια με τ' ώραία σπιτία και τους άπομακρυσμένους θορούθους της πόλεως, με μισοσθυσμένες φωνές των παιδιών και τις έρωτικές τριλλίες των γρόλλων.

Μά γιατί τά σκεφτόταν αούτά σήμερα; Τί είχε πάθει; Είχε περάσει τόσος καιρός από τότε... Σιγά

Παιγνίδια στην άμμουδιά

—σιγά, είχε ξεχάσει... "Η ζωή του άλλαξε όλότελα, μπήκε σέ μια καινούργια τροχιά, τη γέμισαν νέες έντυπώσεις. Κι' άπόψε, εσφινικά, όλ' αούτά γκρεμίζονταν μέσα του, κι' ένοιωθε να τον ζώνουνε σά θρυκόλακες οι άναμνήσεις, να τον πνίγουν οι νοσταλγίες, να τον θαράινη τό μίσος για την τωρινή του άχαρη ζωή και να τον γλυκαίνει ή άγάπη του για την παλιά, πούχε περάσει για πάντα...

Χωρίς να ξέρη γιατί, πήρε την πέννα, τη βούτηξε στο μελάνι, κι' άρχισε να γράφη σά μεθυσμένος:

«20 Μαρτίου... Γιουρτάζουμε σήμερα τά γενέθλια της άγάπης μας, χρυσή μου... "Ηρθα στο γραφείο, και σέ περιμένω... "Από στιγμή σέ στιγμή νομίζω πώς θ' άκούσω τό γνώριμο χτύπημα στην πόρτα, προσμένα να δώ τό κεφαλάκι σου να προέβλη ολόχαρο με τά κατακόκκινα χείλια, πού σιγοτρέμουν σαν άδιόρατες ύποσχέσεις φιλιών... "Ελα, και μην άργεις... Θά πάμε στά Πατήσια, σ' άνθισμένα περιθόλια, θά μαζέψουμε άγριες μαργαρίτες, και θά τις μαδίσουμε για να μας πούν τό «ναί» πού τόσο λαχταρούμε κι' οι δύο μας...».

Ξαφνικά, ένοιωσε να τον χτυπάνε στον ώμο, κι' άκουσε μια φωνή: —Μά τί, έκανες ρεπορτάζ και γράφεις κι' όλα;... Πότε διάλοο ξύπνησες λοιπόν;... Χωρίσαμε στις έφτάμιση τό πρωί...

"Ηταν ό Γεονάλης, ό συντάκτης της ύλης, πούπαιζε κιθάρα κάνοντας και μπάσο.

—Μπά, δέν εινε ρεπορτάζ... Μιά καμπάνια ήθελα ν' άρχίσω για τό φύλλο της Κυριακής... Μά δέ μ' άρέσει ή άρχή της...

Με μικρά κινήματα έσκισε τό χαρτί σέ χίλια κομμάτια, και διευθύνθηκε στο παράθυρο για να τά πετάξη.

—Θάρθης άπόψε στην Πλάκα; Είπαμε στο Λάκουρα να μας έτοιμάση ένα γκιουβέτσι... Θά πιούμε κι' απ' τό θαρέλι πού άνοιξε προχτές... "Ανοίγει τις φωνές και δυναμώνει τά τραγούδια...

—Μά θέβαια θάρθω... "Εχω κέφι για τραγούδι άπόψε... Για θυμήσου χτές τό βράδυ... «Πώς παρήλθον οι χρονοί εκείνοι...». Κάνε ντε σιγκόντο...

Τά μικρά κομματάκια του χαρτιού, στροβιλίστηκαν στον αέρα, κι' ύστερα σκορπίστηκαν σά σιμηλιος από κατάλευκες μικρές πεταλούδες. Είχε πιά νυχτώσει. Τά πρώτα φώτα άρχίσανε να τρυπούν στο δρόμο τις πρώτες σκιές του ανοιξιάτικου βραδυού.

Οι άναμνήσεις γύριζαν σιγά—σιγά στίς τάφους των...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Ο Μπέμπης έκανε τό μπάνιο του και τώρα άφίνεται μ' έμπιστόσύνη σά χέρια της μανούλας του και σά χάνδι του ήλιου. Κυτάχτε τον πόσο εύχαριστημένος εινε.

Ένα άριστούργημα της Ιταλικής φιλολογίας

«Θά σέ περιμένω όλη μου τή ζωή»

Σιμονέττα... "Ίσως όλα αυτά έπρεπε να συμβούν... Ίσως έτσι να τάχε γράψει ή μοίρα..."

Στή σοβαρή φωνή του ήταν κρυμμένος ένας ειρωνικός τόνος, που στην ώραία γυναίκα δέν άρεσε διόλου. "Έρριξε μιá ματιά τριγύρω. Τό κομψό κοινό συζητούσε για τó πρόγραμμα, περιμένοντας ν' ακούσει τήν Εσνία ντελι 'Αλυπέρι, τήν κόρη τής κομήσσης ντελι 'Αλυπέρι, που είχε διοργανώσει τήν συναυλία και που θά τραγουδούσε, με τήν συνοδεία τεσσάρων βιολιών, τήν περίφημη «Σερενάτα» του Σούπερτ.

Έν τώ μεταξύ, ή χαριτωμένη Σιμονέττα ψιθύριζε πίσω από τά φτερά τής βεντάλιας τής: —Σεις δέν ξέρετε, Ρομπέρτο, πώς αναγκάστηκε να δεχθώ αυτό τó γάμο... Σεις βρισκόσαστε μακριά...

—Τό ξέρω, κυρία μου: όσοι βρίσκονται μακριά, έχουν πάντοτε άδικο. 'Επίστεια όμως, σέ ό,τι μου είχατε πη έκείνο τó βράδυ, στον κήπο σας... 'Αλήθεια, θυμόσαστε τι μου είπατε; «Θά σέ περιμένω, Ρομπέρτο, σ' όλη μου τή ζωή». 'Ενόμιζα λοιπόν πώς αυτό δέν θά τó ξεχνούσατε τόσο εύκολα...

—'Εκείνη δέν άπήνησε. "Ήθελε να κλάψει. Εαφνικά ξυπνούσαν μέσα τής όλα τά νειάτα τής, και με τά νειάτα όλη ή ποιήσις τής πρώτης αγάπης τής για τó Ρομπέρτο Γκουίντο, τόν ώραίο άξιωματικό τού ναυτικού.

—'Αγαπιόντουσαν πραγματικά κι' είχαν πλάσει ένα όνειρο: να ζήσουν μαζί όλη τους στή ζωή... 'Υστερα εκείνος είχε φύγει για ένα μακρινό ταξίδι στή Λιβύη, και, μετά όχτώ μήνες, ή Σιμονέττα 'Αλυπέρι παντρεύτηκε τόν ώριμο κ. Μπαρόνι, που ή χαρά του ήταν να τήν περιώριζε από τήν μιá πρωτεύουσα τής Ευρώπης στήν άλλη και να τής προσφέρει ό,τι πουλούσαν άκριώτερο και πιο μοντέρνο τά περιφημότερα καταστήματα νεωτερισμών

Μού επιτόεπετε να σας χαιροίτησω; Με θυμόσατε, Δόννα Σιμονέττα;

—'Η ώραία κυρία, που κουνούσε σιγά-σιγά τήν βεντάγια τής, κυτάζοντας με εαυτήν άνια, τó κομψό κοινό, τó συγκεντρωμένο στήν αίθουσα τών συναυλιών, γρισε ξαφνισμένη σ' αυτόν που τής μίλησε πίσω από τούς ώμους τής. Κι' όταν τόν είδε, δέν μπόρεσε να κρατήσει μιá κρυγή, γεμάτη χαρούμενη έκπληξη:

—Ρομπέρτο!... Σεις;... 'Εδώ; —'Εγώ, δόννα Σιμονέττα... Εύτυχής που σας ξαναβλέπω, ύστερα από πέντε άτελείωτα χρόνια...

Τά μεταλλικά μάτια τού ώραίου άξιωματικού τού ναυτικού τήν κύταζαν επίμονα. 'Εκείνη, χαμογέλασε:

—Πέντε χρόνια είπατε;... Νόμιζα πολύ λιγότερα... 'Αλλά δέν έχει σημασία. 'Ελάτε, καθήστε εδώ, κοντά μου! Για τó όνομα τού Θεού, μπορεί κανείς ν' αναπνεύσει λίγο πριν ν' άρχισή τó δεύτερο μέρος τής συναυλίας. 'Εγώ δέν ξέρω, μα τήν αλήθεια, γιατί γίνονται οι συναυλίες. 'Ετσι, μπράβο. Τώρα μιλήστε μου, για σας. Πείτε μου τι έκάνατε από τó τ ε...

—...'Από τó τ ε, που γύρισα από τήν 'Αινατόλη και βοήκα σας. Παρ' όλη τήν αγάπη σας και παρ' όλες τις ύποψέσεις σας, παντρευτήκατε με τόν κ. Μπαρόνι... Αυτό θέλατε να μάθετε, Δόννα Σιμονέττα;

—'Η ώραία κυρία στενοχωρήθηκε, κοκκίνισε:

—Αυτό μοιάζει με άνακριση, αγαπητέ μου Ρομπέρτο! όχι, όχι, υή με κρίνετε άστειρά... "Αν ξέρατε πόσες φορές ήθελα να σας δω, για να σας πω, για να σας έξηγήσω...

—Τά λόγια δέν έχουν σημασία, Δόννα

και οι λαμπρότερες βιτρίνες τών άδμαντοπωλείων τής Ρύ-ντε-λά-Παί... Τήν στιγμήν αυτή ή Σιμονέττα τά θυμόταν όλα αυτά. Και ή φωνή τού Ρομπέρτο Γκουίντο, άδυσώπητη, τής έλεγε: —Θυμόσαστε στις 5 'Ιουνίου, μιá νύχτα με πανσέληνο, στήν ταράτσα τού Λίντο, στή Βενετία; —Ναι, άπήνητησεν έκείνη με κομμένη πνοή.

—...'Η όρχήστρα έπαιζε τή Σερενάτα τού Σούπερτ, που τήν τραγουδούσε μιá γλωμή Ρούσσα... Τό τ ε... 'Εκείνη ψιθύρισε: —Τό τ ε φιληθήκαμε για πρώτη φορά... 'Ω, τó θυμάμαι σαν νάμαι αυτή ή στιγμή...

—'Ο άξιωματικός χαμογέλασε περιφρονητικά: —Τό ξεχάσατε όμως, κάποτε. 'Εγώ... απόψε ήλθα επίτηδες από τά Τζουρτζα για ν' ακούσω τήν Σερενάτα τού Σούπερτ να τήν τραγουδά μιá γυναίκα...

—'Η Δόννα Σιμονέττα τά έχασε. —'Απόψε!... 5 'Ιουνίου!... Και τό... τó ήξερες πώς θά ήμουν εδώ; —Τό ήξερα. —Κι' ήρθες για μένα; —'Ηρθα... για σένα! 'Ίσως και για τήν ώραία μουσική...

—'Εκείνη κάρφωσε άπάνω του τά μάτια τής, που άστραφταν. —Ρομπέρτο! — ψιθύρισε χαμένα. 'Εμαι πάντα ή ίδια, ξέρετε, πάντα ή ίδια! 'Ήταν ειλικρινής, όχι, γιατί τóθελε, μα γιατί τó κύμα τής πρώτης τής αγάπης, είχε πλημμυρίσει τήν ψυχή τής. Ζήτησε να τού πιάση τó χέρι, μα ό άξιωματικός έσκυψε άπότομα, για να πιάση κάτι, που δέν είχε κέσει...

—Εαφνικά, στή σκηνή φάνηκε ή Εσνία ντελι 'Αλυπέρι, μιá νέα καστανή, γλωμή, φορώντας ένα φόρεμα με τó χρώμα τού κίεθόστου. Σιωπή. Τά βιολιά έπαιζαν τήν εισαγωγή τής μελαγχολικής σερενάτας... 'Επειτα ή φωνή τής ύψώθηκε καθόρια, γλυκύτατη, παθητική, σαν όλη ή νεαρή ψυχή τής να ήθελε να γυθίσει μέσ' τó τραγούδι τού νοσταλγικού πάθους...

—Ποτέ ή Εσνία δέν είχε τραγουδήσει έτσι... 'Η Σιμονέττα, κρυμμένη πίσω από τήν άσπρη βεντάγια τής, μόλις μπόρεσε να συγκρατήσει τούς λυγμούς. Δίσθανόταν

κοντά τής, πολύ κοντά τής, ώστε να τής άγγίξη τó πρόσωπο, τήν άναπνοή τού Ρομπέρτο Γκουίντο... Και μέσ' στή ζάλη τής ένοιωσε τήν έντύπωσι ότι πάνω στα χείλη τής, είχαν κολλήσει τά δικά του χείλη...

—'Οπως τό τ ε... Εαφνικά, μέσα στο κρανίο τής, τής φάνηκε πώς άντήχησε τó φριχτό: «'Ίσως έτσι να τάχει γράψει ή μοίρα...»

—Θαυμάσιο! φώναξε ό άντρας τής, υπαινόντας στο δωμάτιο τής Σιμονέττας, τήν ώρα, που αυτή έκανε τή νυκτερινή τής τουαλέττα, δυό-τρεις μέρες ύστεριότερα.

—Ποιό είναι αυτό τó θαυμάσιο; —'Ενα ρομάντο! 'Απ' αυτά που σου άρέσουν... Ξέρεις ποιός είναι; στο ξενοδοχείο; 'Ο Ρομπέρτο Γκουίντο! Δέν τόν ξέρεις; Μά ήταν φίλος τού αδελφού σου.

—Θαρωώ πώς τόν θυμάμαι... —Λοιπόν ξέρεις τι ήρθε να κάνη; —Πού να τó ξέρω; —'Ήρθε για ν' ακούση τήν Εσνία, που θά τραγουδούσε. 'Αρραβωνιάστηκαν και παντρεύονται σε ένα μήνα... Ρομαντικός έρωσι! Κεραυνοβόλος γι' αυτόν! 'Εκείνη τόν αγαπούσε μυστικά από καιρό, κι' είχε άκρηθή τóσες προτάσεις γάμου, για να τόν περιμένη! Καημένα νειάτα! Θά τούς χαρίσουμε τó αγαλματάκι, που περιστίβει τήν πίστη... 'Ήγώ έν τούτοις έχασα απόψε στο πόκερ έφτακόσιες λιρέτες και μου κλοφούνεται πολύ...

—Χλωμή, παγωμένη, ή Σιμονέττα κύταζε σαν γ... η τις παλάμες τής, που έτρεμαν και... κίνησαν άδειες. —'Εκείνη, είχε χάσει πολύ περισσότερο... 'Ίσως όλα...

P. ΠΙΕΡΑΤΕΙ

“Ολα
τά φύλλα μας
μέ
72
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΜΑΣ

Στό προσεχές φύλλο 560 άρχίζει:

‘Ο οδηγός
τής καλής συμπεριφοράς

Στό φύλλο 561 (29 'Ιουνίου),

Ένα μουσικό τεμάχιο:
ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΟΥΣΕ ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
“ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ!” (ταγκό)

Στό φύλλο 562 (6 'Ιουλίου):

‘Ο κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών
διηγείται
Τόν πρώτο του έρωτα

Στό φυλλο 563 (13 'Ιουλίου) άρχίζουν τά:

«Κορίτσια πολυτελείας»
'Αθηναϊκό μυθιστόρημα τού κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΗ

Στό φύλλο 564 (20 'Ιουλίου) άρχίζει:

Μιá πρωτότυπη νοβέλλα, γραμμένη από 5 'Ελληνες
συγγραφείς, τούς κ. κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Δ.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΗ, ΑΛ. ΣΑΚ ΕΛΛΑΡΙΟΝ, ΧΡ. ΧΑΙΡΟ-
ΠΟΥΛΟΝ και ΔΗΜ. ΨΑΘΑΝ:

‘Η Τζέννη κάνει μεγάλη ζωή
ΕΠΙΣΗΣ
‘Από τής 29 ΙΟΥΝΙΟΥ ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» θά έχη
διπλά πολύχρωμα έξώφυλλα
ΚΑΙ

‘Από τάς άρχάς ΙΟΥΛΙΟΥ, θά έκτυποδεται σε
χάρτην πολυτελή
είδικώς παραγγελθέντα εις Εύρώπην πρό τριμήνου

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Τά προηγούμενα)

Η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ' τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε ή μητέρα της. Η συννηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διαωγμένη πιά κι' απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληιδώσει, δανείζεται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό θρηκε πιο πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατρέφει την κόρη της. Κι' η Βίλμα μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία πούγινε άφορη η βρεθη στον κόσμο. Απάνω σ' αυτή τη σινηή, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαρᾶς. Η Βίλμα νιώθει μια ακατανίκητη δύναμη να την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρᾶς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τον πόνο της. Σε λίγο καιρό γνωρίζει τον Κώστα Μαρᾶ σαν ξένον, ένα θράδυ στο σπίτι των Γεράνηδων—κι' εκείνος της κάνει κόρτε. Ως τόσο μέσα της, αρχίζει να μιλάει ή άγάπη για τον πατέρα της, και συγκινείται, ζωηρά από το σίτημα της αυτό. Δεν μπορεί όμως να του πη την αλήθεια. Ο έρωτάς της για το Νίκο έχει μεγαλώσει, την έχει τυπλώσει. Και τρέμει μήπως εκείνος μάθει το συνηνικό δεσμό τους. Έτσι το κρύβει κι' απ' τον πατέρα της που εξακολουθεί να της φέρεται ερωτικά. Η Βίλμα του λέει καθαρά ότι δεν πρέπει να έλπιζή τίποτε από κείνην, αλλά ο Κώστας Μαρᾶς την βεβαιώνει πως δεν ζητάει παρά μόνο την άγνη φίλια της. Έν τώ μεταξύ ο φίλος της μητέρας της, ο τραπεζίτης Γομᾶλδης της επιτίθεται κι' εκείνη τον αποκορούει με τρόπο. Ο Νίκος Μαρᾶς δεν παύει να την προσέχη με ζωηρό ενδιαφέρον. Αλλά χωρίς να το θέλη κι' ο ίδιος, τὰ κάμνει με τη Νόρα Γιλάνη. Οι σχέσεις προχωρούν πολύ, μα ο Νίκος δεν αισθάνεται κανένα αισθημα να τη Νόρα. Η Βίλμα τον έχει άπασχολήσει σοβαρά και φροντίζει να συναντάται μαζί της δήθεν τυχαία. Η Βίλμα εξακολουθεί πάντα να τις συναντήσεις με τον πατέρα της. Ξί' ένα απόγευμα ο Νίκος που την παρακολουθεί τη βλέπει να μπαίνει στο αυτοκίνητο του αδερφού του. Η Βίλμα τον αντιλαμβάνεται και ταράζεται. Ο Κώστας Μαρᾶς που δεν έχει δει τον Νίκο, τη ρωτά «τί συμβαίνει» κι' αρχίζει μια ζωηρή συζήτηση μεταξύ τους που γίνεται άφορη

να της εξομολογηθῆ πως την αγαπάει παράφορα, και να της προτείνει να την κάνει γυναίκα του! Η Βίλμα δοκιμάζει ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό, γυρίζει άρρωστη στο σπίτι της κι' ανοίγει την καρδιά της στη μητέρα της. Υστερ' από μια δυνατή συγκινητική σκηνή, αποφασίζουν να πη ή Βίλμα την αλήθεια στον πατέρα της. Η Πόπη την καθησυχάζει, βεβαιώνοντάς την πως αν ο Νίκος Μαρᾶς την αγαπάει αληθινά θα σκεφθῆ κι' εκείνος πως τίποτα δεν πρέπει να γίνει κανονικά με τους χωρισμό. Στο μεταξύ ο Νίκος Μαρᾶς ρωτάει τον αδερφό του τί σχέσεις έχει με τη Βίλμα. Κι' εκείνος, μαθαίνοντας έτσι πως ο άνθρωπος που ελδε ή Βίλμα απ' τ' αυτοκίνητο ήταν ο αδερφός του, τυπλώνεται απ' τη ζήλεια και του λέει ψέμματα πως ή Βίλμα είναι ερωμένη του, για να τους χωρίση. Το ίδιο εκείνο θράδυ ο Κώστας Μαρᾶς αποφασίζει να η χάση την ευκαιρία για να φιάξη τη ζωή του. Θα χωρίση και θα παντρευθῆ την Βίλμα. Με κάθε θυσία. Πηγαίνει με τη γυναίκα του και τους δικούς της στο σινεμά κι' εκεί συναντά τη Βίλμα και την Πόπη. Έτσι μαθαίνει πως ή Βίλμα είναι κόρη της Πόπης μα ούτε καν υποπτεύεται πως είναι κόρη του. Από πού κι' ως πού; Τη νύχτα, όταν μένει μόνος με τη γυναίκα του, της προτείνει να χωρισουν σαν δυο φίλοι. Κι' εκείνη δέχεται. Την επομένη ή Βίλμα έχει μια συνάντηση με τον Νίκο Μαρᾶ. Εκείνος της ζητάει εξηγήσεις για τις σχέσεις της με τον αδερφό του κι' ή Βίλμα αποφεύγει να μιλήσει καθαρά. Του υπόσχεται να του γράψη αύτα που δεν μπορεί να του πη. Την ίδια μέρα ο Κώστας Μαρᾶς επισκέπτεται την Πόπη για να της μιλήσει για τη Βίλμα. Η Πόπη πάλι νομίζει πως εκείνος απ' τη στιγμή που έμαθε πως είναι κόρη της, υποπτεύεται την αλήθεια. Αρχίζει μεταξύ τους μια συζήτηση γύρω απ' τα περασμένα... Κι' ή μοιραία παρεξήγηση που τους νόρισε διαλύεται. Αδύο θρημα, σαν ώδηγημένος από μια ύποσυνείδητη δύναμη, πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Στο μεταξύ, ή Βίλμα που έχει βγη έτιηδες απ' το σπίτι για να μην είναι μπροστά στη συνάντηση, μόλις νυχτώσει τινώνει ένα ταξί και γυρίζει στο σπίτι. Βλέπει πως άκομη απ' έξω τ' αυτοκίνητο του Μαρᾶ και περιμένει στη γωνία, έξω απ' ένα περίπτερο, γεμάτη άγωνία. Άξαφνα βλέπει μπροστά της το Γομᾶλδην. Έξυλλος ο τραπεζίτης της λέει ότι ελδε τη μητέρα της στην άγκαλιά του Μαρᾶ! Η Βίλμα μένει κατάπληκτη. Μεταξύ τους γίνεται μια ζωηρή συζήτηση

κι' ο Γομᾶλδης μιλεί πολύ πρόθυχα στη Βίλμα που δεν άντέχει και τον χαστουκίζει. Πηγαίνει στο σπίτι της και μαθαίνει απ' την Πόπη πως ο Μαρᾶς δεν ήθελε με κανένα τρόπο να πιστέψη πως ή Βίλμα είναι κόρη του. Ο Μαρᾶς όμως φεύγει και ξαναγυρίζει μετανοημένος. Έχει καταλήξει στο συμπέρασμα πως κι' αν άκομη ή Πόπη τούχει πη ψέμματα, πρέπει να την πιστέψη, για να μη τη χάση μόλις την ξαναβρῆκε, για να η χάση για δεύτερη φορά τη χαρά της ζωής. Συναντάται και με την κόρη του και μ' όλο που σκέπτεται με χίλιους διαταγμούς αυτή τη συνάντηση, μόλις τη βλέπη τη σφίγγει με συγκίνηση στην άγκαλιά του. Στο μεταξύ ο Νίκος Μαρᾶς άντιπατος άκομη για ό,τι συμβαίνει, της τηλεφωνεί και της δίνει ραντεβού.

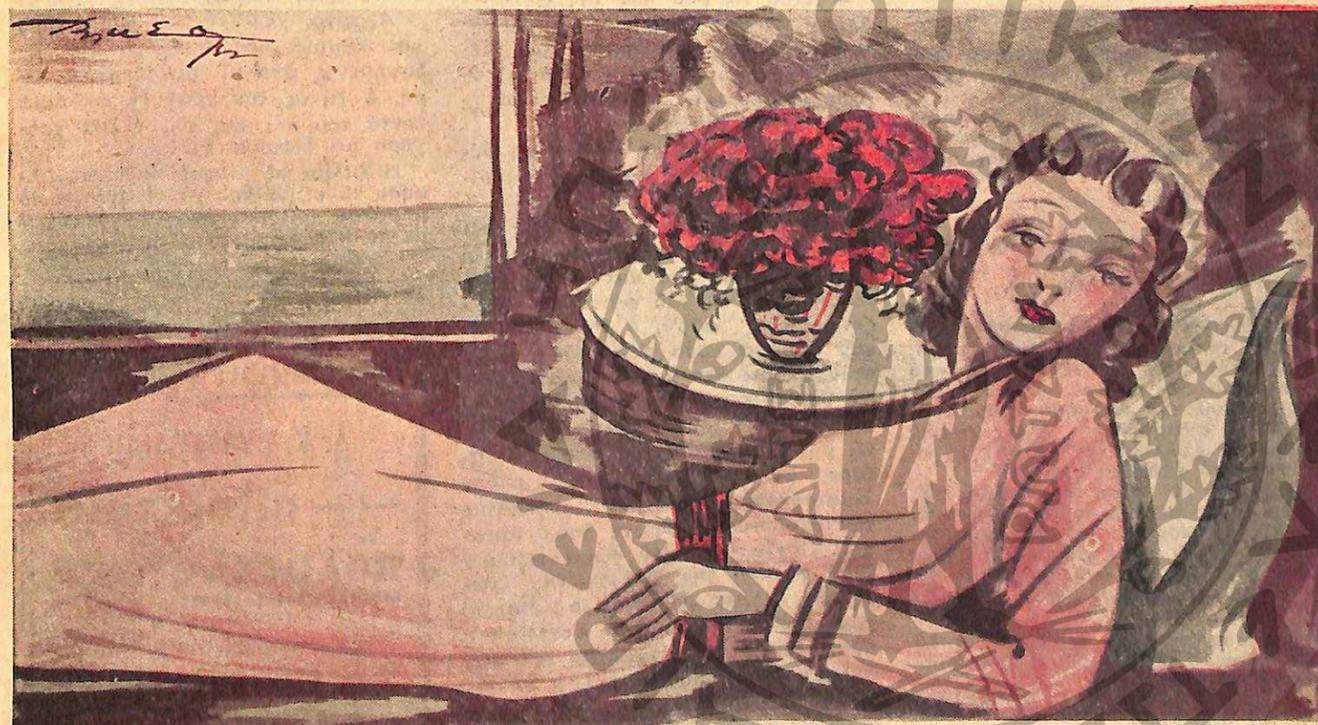
200Η

Εκασαν σ' ένα κέντρο στην άκρογιαλιά. Ήταν ένα χλιαρό μεσημέρι πού, ο ήλιος έκανε νυσταλέο το σύμπαν. Ένας ζεστός, πηχτός, άερας, γεμάτος πυκνούς υδρατμούς θάραινε την άναπνοή. Παράγγειλαν έν' «άπεριτίφ» κι' έμειναν βουβοί κι' οι τρεις ώρα πολλή. Σε κάτι τέτοιες έπίσημες ώρες της ζωής πούχει κανείς να μιλήσει για τα πιο σοβαρά πράγματα, ή άμνηχανία θρίσκει διεξοδο στις άσήμαντες κουβεντούλες. —Ζέστη!... ψιθύρισε ο Μαρᾶς σά νάλεγε κάτι πού είχε ιδιαίτερη σημασία. —Ναί, ζέστη! Συμφώνησε κι' ή Πόπη. —Πολλή! είπε σά θλάκας κι' ή Βίλμα ύστερ' από δεκαοχτώ δευτερολέπτων καθυστέρηση. «Ενωίθε την άβρωσή της δύσκολη και τη γλώσσα της θαρειά, σά μολύβι. Λίγες στιγμές άκομη, τις δικαιολόγησε ο θαυμασμός στο γαλάζιο του όρίζοντα. —Άεσφνα: —Χωρίζω, έέρετε! φώναξε ο Μαρᾶς με μια φωνή γεμάτη χαρά. Μα την ίδια στιγμή, πάγωσε!... Γιατί τώπε πάλι αυτό;... Είχε μήπως καμμιά κρυφή σχέση με το μέλλον της άνεπίσημης οικογενείας που σχημάτιζαν τώρα οι τρεις τους;... Σαν άστραπή του πέρασε αυτή ή σκέψη και σαν άστραπή πάλι τη δικαιολόγησε. «Ωχ; άδερφέ!... Τώπε έτσι αδύοθρημα, χωρίς σημασία, όπως θα τώλεγε και σ' έναν φίλο του. Οι άλλες δυο τον κύτταξαν έκπληκτες. —Μπα; έκανε ή Πόπη. Η Βίλμα όμως είχε ξανακερδίσει την ψυχραιμία της και μια πού θα της άρεσε ή συζήτηση πάνω σ'

αυτό το θέμα, δε δίστασε να τη ριψοκινδυνεύσει. —Και γιατί χωρίζεις; Έτσι άεσφνα; ρώτησε. Ο Μαρᾶς μάντευσε απ' τον τόνο της φωνής της πως ή έρώτηση δεν ήταν χωρίς έννοια. Ήην ήξερε πια καλά τη Βίλμα και την έτρεμε! Την έτρεμε γιατί τούχε δείξει πως δε δίσταζε να πη καθαρά και τις πιο παράτολμες σκέψεις. Είχε μια ειλικρίνεια τόσο απολίτιση αυτό το κορίτσι! —Μά... να... Έτσι... χωρίζουμε! τραύλισε. Η Βίλμα άρχισε να διασκεδάξη με την άμνηχανία του. —Χωρίς να ύπάρχη λόγος; ξαναρώτησε. —Βαρεθήκαμε ο ένας τον άλλο! είπε ο Μαρᾶς. —Κουράστηκα να σ' αγαπώ, δηλαδή! έκαν' εύθυμα ή Βίλμα μ' ένα δροσερό γέλιο. Μ' άμέσως σοσάρεύτηκε. —Ε, φυσικά, συνέχισε, δε μπορούσε παρά να χωρισης! Πως ήταν δυνατό να χης... δυο οικογένειες; —Τώπε κι' αυτό άπλά και με χάρη! Μα οι άλλοι κιτρινίσανε κι' οι δυο. Ήταν τόσο άπότομο, και τόσο άληθινό! Κι' ή Άλήθεια — ότι είδους και νάναι—ρίχνει πάγους στη ραχοκοκαλιά, όπου έμφανιστή άρετουσάρισση. Ούτ' ή Πόπη, ούτε ο Μαρᾶς θρηκαν το κουράγιο να πουν τίποτα. Η Βίλμα ως τόσο συνέχισε, κάνοντας πως δεν πρόσεξε καθόλου σε τί κινδύνους έδάζε την άταραξία τους. —Και τώρα τι θα κάνης;.. Θα μείνης μαζί μας; —Ε, αυτό πια παρά ήταν! Η Πόπη άναγκάστηκε να κάνη πως

βγάξη το παπούτσι της που δεν τη στένευε φυσικά καθόλου. Ο Μαρᾶς όμως — τι περιεργο!— δεν τάχασε καθόλου αυτή τη φορά. Λες και το περίμενε. Και χωρίς να δώση καιρό στον εαυτό του να σκεφθῆ—σά να μην ήθελε κι' ο ίδιος να έπιτρέψη άλλη επέμβαση στη λογική του— άφησε την άπάντηση να φύγη απ' τα χείλη του, ελεύθερη, έτσι όπως τούθρε, όπως ξεπήδησε απ' τη θέλησή του: —Μά ναί, φυσικά! είπ' άπλά. Μαζί σας θα μείνω! Τώρα ήταν κι' ή σειρά της Βίλμας να τὰ χάση! Κι' ή Πόπη έκρινε καλό... να ξανασκύψη για να θάλη πάλι το παπούτσι της! Μόλις ο Μαρᾶς πρόφερε τη σημαντική δήλωση, ένιωσε μια κάποια ταραχή. Μα συγχρόνως και μια δυνατή άνακούφιση, πούχε καταπληκτική όμοιότητα με την εύτυχία. —Επί τέλους είπ' εκείνο πού αισθανόταν! Εκείνο πούκρυβε χωρίς λόγο κι' απ' τον εαυτό του!... Η Βίλμα χρειάστηκε να κάνη άρκετη προσπάθεια για να δείξη πως της φάνηκε φυσικό αυτό πούπε ο πατέρας της. Και σχεδόν το κατάφερε. Χωρίς να πη λέξη τον άγκάλιασε σαν τρελλόπαιδο και τούσκασε δυο δυνατά φιλά στα μάγουλα, χτυπώντας ύστερα τα χεράκια της και πηδώντας στην καρέκλα! Ο Μαρᾶς ήταν ξετρελλαμένος. Πετούσε ολόκληρος απ' τη χαρά του. —Μ' αγαπάς; της είπε. Κι' εκείνη τούδωσε και τρίτο φιλά. —Σε λατρεύω! Ο Μαρᾶς γύρισε και κύτταξε την Πόπη. Οι ματιές τους φιλήθηκαν. Εκείνη ήταν συγκινημένη. Κι' έ-

κείνος δε μπορούσε πια να κρύψη την εύτυχία του. —Ξέρεις πόσο εύτυχισμένος είμαι; της είπε. Η Πόπη τούσφιξε το χέρι δυνατά. Ήταν ή μόνη πού δε μπορούσε να συγκρατήσει την ταραχή της! Και τόση ώρα, έμενε βουβό πρόσωπο σ' όλη τη σκηνή. Δεν τολμούσε να μιλήση. Κι' ούτ' εύρισκε τί να έλεγε... Έφαγαν εκεί το μεσημέρι, μέσα σε μι' άτμόσφαιρα θερμή και τρυφερή, γεμάτη γέλια, και χάρια. Ο πάγος είχε σπάσει πια. Είχαν γίνει κι' όλας «κοκογένεις». Πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι ταζόντουσαν. Ως τόσο ή Βίλμα δεν ξεχνούσε το ραντεβού της με το Νίκο. Και στις δυόμιση σηκώθηκε. —Εγώ πρέπει να φύγω, είπε. —Ε, σ' ές, όλοι θα φύγουμε, είπ' ο Μαρᾶς. Θα σε πάμε με τ' άμάξι. Μ' αυτό άκριβώς ήταν πού φοβόταν ή Βίλμα. Κι' έφερε του κόσμου τις άδέξιες άντιρρήσεις. —Όχι, μπα. Γιατί; Γιατί να μην μείνεις; σείς λίγο άκομη. Εγώ πια και με το λεωφορείο. Ήταν τόσο περιεργο και ταραγμένο το ύφος της πού ο Μαρᾶς ύπαπτεύθηκε. —Μά δεν ύπάρχη λόγος. Θα φύγωμε όλοι, ξανάπε. —Ναί να φύγωμε. Συμφώνησε κι' ή Πόπη. Και τώρα ή Βίλμα τώρριξε, άπλά. —Μά έγώ θέλω να σάς άφήσω, μόνους σας, είπε. Κι' όπωσδήποτε θα πάω με το λεωφορείο! —Ε, ο Μαρᾶς δεν ήθελε και πολύ για να καταλάβη. Η Βίλμα δεν είχε μαθηματικά. Η Βίλμα είχε ραντεβού. Και φυσικά με το Νίκο. —Κουταμάρες, έκανε. Θα φύγωμε μαζί. Και φώναξε βιαστικά για να

Η Βίλμα άπορροφήθηκε απ' τις σκέψεις πού της έφερνε ή συγκίνηση της εύτυχίας.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

πληρώση.
Μα η Βίλμα τώσκασε τρεχάλα δίνοντας του δυο φιλιὰ με τὸ χέρι της.

—Ωρδουάρ!... Στις ἐξή θάμα σπίτι!...
Ὁ Μαρὰς τὴν παρηκολούθησε ποῦτρεχε. Τί χαριτωμένη πού ἦταν! Τί θαύμα κορίτσι!...

Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ πὼς τώρα πιά τὴν ἐβλέπε μ' ἄλλο μάτι. Θέσ γιὰτ' εἶχε καλλιεργήσει μὲσα τοῦ τὴν ἰδέα τῆς πατρότητας, θέσ γιὰτ' εἶχε μὴ στὴ μέση φλογερὸς καὶ παράφορος ὁ ἐρώτας τῆς Πόπης, εἶχε πάψει νὰ φοβάται τὸν ἑαυτὸ τοῦ με τὴ Βίλμα.

Εὐτυχῶς ἀρκετὰ γρήγορα.
Μὰ τὸν ἀνησυχούσε τώρα περισσότερο ἡ σχέση τῆς μικρῆς με τὸ Νίκο. Μέσα τοῦ εἶχε πιστέψῃ ἐντελῶς πὼς ἡ Πόπη τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια, πὼς ἡ Βίλμα ἦταν παιδί του, τὸ διαισθανόταν, τὸ διάβαζε, στὰ μάτια της.

Ἦταν ἀνθρώπος μ' ἐλεύθερη σκέψη κι' ἰδέες ἀνεπίδραστες μὰ τὸν ἐνοχλοῦσε ζωηρὰ τὸ ἐνδεχόμενὸ τῆς αἰμομιξίας. Γιατί δὲν εἶχε νοσηρὸ μυαλὸ κι' ἡ λίγο ἐκφυλὲς ἐπιθυμίες του περιορίζονταν στὶς αἰσθησιακὲς ἀπαιτήσεις. Ποτέ του δὲ θ' ἀφῆνε τὴν κόρη του νὰ πέσῃ γυμνὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδερφοῦ του. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο γινότανε σχολαστικὸς σὰν πολλὸς δάσκαλος, σὴν ἀγράμματος παπᾶς.

Ἦ Πόπη τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα.
—Τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε σιγᾶ.

Ὁ Μαρὰς δὲ βρῆκε καιρὸ νὰ σκεφθῇ ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τῆς μιλήσῃ.

—Ξέρεις, εἶπε. Ἡ μικρὴ δὲν πάει στὸ σχολεῖο... Κάπου ἄλλου πάει.
Ἦ Πόπη πραγματικῶς δὲν ὑποπέυονταν τίποτα.

—Λέσ; ψιθύρισε.
Κι' ἀμέσως:

—Μπᾶ, δὲν πιστεύω, πρόσθεσε. Λῶς σοδρὸ αὐτὴ ἡ ἰδέα;
—Ἄκου πού σοῦ λέω γώ, εἶπ' ὁ Μαρὰς.

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν πειθόταν με κανένα τρόπο ἀναγκάστηκε νὰ τῆς κἀνῃ ὀλόκληρη διάλεξη. Καὶ στὸ τέλος ἀπὸ δῶ τᾶφερε, ἀπὸ κεῖ τᾶφερε, ἀφοῦ τῆς ἐξήγησε πὼς οἱ ἐπίμονες ἀντιρρήσεις τῆς μικρῆς τοῦθαλαν ψύλλους σ' αὐτιά, ἔφτασε καὶ στὸ ἐπίμαχο σημεῖο:

—Μὰ δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τῆς εἶπε. Εἶναι κάτι ἄλλο, σοδραῖότερο. Μιὰ σύμπτωση περιέργη, σατανικὴ, πού πολὺ φοβάμαι πὼς θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ ἀρκετὰ στὴ ζωὴ μᾶς ἂν δὲ μᾶς δημιουργήσῃ καὶ δράματα κι' ὄλας...

Ἦ Πόπη μάντεψε ἀμέσως τί θὰ τῆς ἔλεγε. Καὶ —γιὰτί νὰ τοῦ κρυφθῇ!— τὸν πρόλαβε.

—Ξέρω, τοῦ εἶπε. Γιὰ τὸν ἀδερφοῦ σου θὰ μὸς πῆς

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε με λίγη ἐκπληξη.

—Σοῦχει μιλήσει γι' αὐτό.

—Ναί.

—Καὶ σὺ τί τῆς εἶπες;
Ἦ Πόπη δίσταζε νὰ τοῦ πῆ «τί τῆς εἶπες». Καὶ προτίμησε νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀπάντησιν κἀνοντας κι' αὐτὴ μιὰ ἐρώτησιν:

—Ἐσὺ πὼς τὸ βρίσκεις αὐτό;

—Φοβερό! Ἀπάντησε ἀδιστακτὰ ὁ γιατρός.

Καὶ κυττάζοντάς τὴν σοδραῖὰ στὰ μάτια:

—Μοῦ κάνει φρίκη καὶ νὰ τὸ σκέπτομαι! Πρόσθεσε.

Ἦ Πόπη μούδιασε.

Κι' ὅπως ἦταν πάντα στὴ ζωὴ τῆς λίγο δειλὴ καὶ πρὸ παντὸς ἐτερόφωτη κι' ἀβουλη, μούδιασε ἀμέσως καὶ φρόντισε γρήγορα νὰ συμφωνήσῃ μαζὶ του!

—Ἐχεις δίκιο! εἶπε. Φοβερό εἶναι.

Ἐνῶ εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ πῆ σχεδὸν τὸ ἀντίθετο! Γιατί πραγματικῶς στὴν Πόπη δὲν ἔκανε καμμιά ἐντόπωση ὄλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἦ ζωὴ τῆς, πού τὴν εἶχε χρονία μεταβάλλει σὲ ζωντανὸ ἐμπορεῖμα, τὴν εἶχε κἀνει νὰ χάσῃ τὴ συναίσθησιν τῆς ἡθικῆς, πού μὲσα τῆς τὴν μέρδευε με τὴ σεμνοτυφία. Κι' ὅμως συμφωνήσε με τὸ Μαρὰ, ὅπως θὰ συμφωνοῦσε καὶ με τὸ Γριμάλδη. Εἶχε μάθει νὰ χῆ ἰδέες ὑποταγμένες καὶ μυαλὸ δουλικὸ. Μόνον στὶς ἀπαιτήσεις καὶ στὰ καπρίτσια ἤθελε νὰ δίνει διαταγὰς!

Ὁ Μαρὰς, ἀπ' τὸν τρόπο πού μίλησε, κατὰλαβε πὼς δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἴδια ἀντίληψιν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Κι' ἐνοχλήθηκε λίγο. Ἦταν λοιπὸν τόσο πωρωμένη πιά ἡ πρώτη κι' ἴσως ἡ τελευταία ἐρωμένη της; Ὁ ἀφῆνε τὴν κόρη τῆς νὰ ἐσπλάσῃ στὸ ἴδιο κρεβάτι με τὸν ἀδερφοῦ τοῦ πατέρα της;

Δὲ θάστηξε.

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, τῆς εἶπε. Δὲ ἔλέπω νὰ σοῦ κἀνῃ καὶ μεγάλη ἐντόπωση αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ, ξέρεις; με τρομάζει! Δὲ θὰ μ' ἀρεσε καθόλου νὰ φαντασθῶ πὼς ἔχεις τέτοιες ἀντιλήψεις...

Ἦ Πόπη ἀρνῆθηκε μ' ὄλη τὴ δύναμιν καὶ τὴ μαεστρία τῆς ὑποκρισίας της!

Κι' ὁ Μαρὰς, ἀφοῦ ἔκανε πὼς πείθεται—μέσα τοῦ τοῦμειναν πολλὰς ἀμφιβολίας—ἀρχισε πιά νὰ σκέπτεται κάτι ἄλλο. Τοῦ φαίνόταν παράξενο γιὰτί αὐτὸς ὁ ἴδιος δειχνόταν ἀξάφνα τόσο ἀσθηρὸς! Ἦε πρὶν ἀκόμα δὲν παραδεχόταν πὼς ἂν δὲν εἶχε μὴ στὴ μέση ἡ Πόπη, ὁ πόθος τοῦ γιὰ τὴ Βίλμα ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶχε σθῦσει, μ' ὄλο πού θὰ ἔξερε πὼς δὲν ἦταν πιά ξένη; Δὲν ἀμφισβητοῦσε καὶ δὲν κορόιδευε τὴν περιώνυμη «φωνὴ τοῦ αἵματος»;

Γιατί λοιπὸν τώρα εὑρίσκε τόσο φοδερὴ τὴν ἐνδεχόμενη ἐνωσὴ τῆς Βίλμας με τὸ Νίκο; Μήπως τώρα μάλιστα ξυπνοῦσε ὁ πατέρας μὲσα του; Κι' αὐτὸ ἦταν πού τὸν ἀλλάξε τόσο. Μήπως ἀκόμα τὸ ἐνοχλοῦσε τὸ γιὰ τὴν «καινούργια οἰκογένεια» εἶχε ξυπνήσει μὲσα τοῦ

εἶναι ἠθικὸ Μαρὰ. Ἐνα Μαρὰ ἀλλοιώτικὸ, πού ὡς τώρα δὲν τὸν ἤξερε οὔτ' ὁ ἴδιος;

Ἦχαν μὴ πιά σ' αὐτοκίνητο.

Ἦ Πόπη, εἶχε κολλήσει σφιχτὰ τὸ ζεστὸ κορμί τῆς ἀπάνω του, κι' αὐτὸ τὸν ἐπηρέαζε τόσο πού ἐνοιώθε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν ἀπάνω στὸ θολάν. Τέτοιο ἄγριο πόθος, τέτοια ἐξαλλὴ ὀρμητικότητα, δὲν τὴν εἶχε ποτέ νοιώσει στὴ ζωὴ του.

—Στὸ σπίτι θὰ πάμε; ρώτησε ἐκείνη.

—Ναί.

—Ὅταν ἡ Βίλμα ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ τέννις ὁ Νίκος ἦταν ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ.

Ὅταν τὴν εἶδε νᾶρχεται τρέχοντας, λαχανιασμένη, πλημμύρις ὀλόκληρος ἀπὸ μιὰ παιδιᾶστικὴ χαρὰ.

Κι' αὐτὴ τὸν ἡ συνάντησιν ἦταν αὐθόρμητη καὶ γεμάτη ἀλήθεια. Ἦφθασαν κι' οἱ δυὸ τὸν ἑαυτὸ τους ἐλεύθερο νὰ ἐκδηλωθῇ, χωρὶς διασταγμοὺς κι' ἐμφιβολίας, χωρὶς τύπους καὶ προσχήματα.

Ἐνωσαν καὶ τὰ δυὸ τους χέρια, τᾶσφιξαν δυνατὰ καὶ κυττάχτηκαν κατὰμματα με λαχτάρια.

—Νόμιζα πὼς δὲ θάρρης. Κι' εἶχα τέτοια ἀγωνία!... τῆς εἶπ' ἐκεῖνος.

—Δὲ μπορούσα νὰ μὴν ἔρθω, τ ἀπάντησε μ' ἕνα σημαντικὸ βλέμμα. Πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι προχώρησαν στὸν κῆπο τοῦ Ζαπτείου καὶ κρύφτηκαν μὲς τὸ δέντρο. Μεσημέρι καλοκαιριάτικὸ, ὄλο τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἔρημο.

Ἦξάφνα, χωρὶς καμμιά σκέψη καὶ καμμιά προετοιμασία, σὰν ὠδηγημένοι ἀπὸ μι' ἀνώτερη δύναμιν, ὁ Νίκος τὴν τράβηξε ἀπότομα κοντὰ του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γρήγορο μὰ διψαλὸ φιλ.

Ἦ Βίλμα δὲ μίλησε καθόλου. Ἦφθασε τὸ σῶμα τῆς νὰ τὸ τυλίγῃ τὸ μπράτσο τοῦ καὶ προχώρουσε σιγᾶ με τὸ κεφάλι ριγμένο κάτω.

(Ἦ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Προσεχῶν!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«Κορίτσια πολυτελείας»

Ἐνα συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα παρμένο ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας.

Γίνονται ἀκόμη θαύματα;
Ναί... Στὸ Χόλλυγουντ!

Ἡ Ἀρλεν Οὐέλλαν

...Πρὸ δέκα μηνῶν ἦταν μιὰ ἄσημη μανικιουρίστα. — Σήμερα εἶναι στάρ!

Στὸ Χόλλυγουντ ἔγινε τελευταίως ἕνα θαῦμα!

Ἦως; Ὡς σὰς τὸ διηγηθούμε ἀμέσως:

Ἐνα φορὰ κι' ἕναν καιρὸ... ἡ πᾶλλον γιὰ νὰ μιλήσουμε πρὸ κυριολεκτικὰ στὶς 27 Μαρτίου τοῦ 1937, ὁ Μπρούς Χιούμπερστιν ὁ σκηνοθέτης τῆς «Πυρκαγιᾶς τοῦ Σικάγου», μῆκε σ' ἕνα κουρεῖο γιὰ νὰ ξυρισθῇ. Ὁ κουρεὺς τὸν ἀνεγνώρισε, κι' ἐστρεψε γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ σκηνοθέτης ἄκουσε μιὰ γλυκερὰ φωνή, γεμάτη μουσικὸς τόνους, πῶς του.

— Μήπως θέλετε νὰ κάνετε «μανικιούρ», κύριε;

Ὁ Χιούμπερστιν ἐγύρισε καί... ἔμεινε ἔμβηθος: μπροστά του βρισκόταν μιὰ χαριτωμένη νέα, με τὴν λευκὴ στολή τῆς μανικιουρίστας, πού τοῦ χαμογελοῦσε. Τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά ἐχρῶσιζαν στὶς ἀνταύγιες τῶν ἠλεκτρικῶν φώτων. Καὶ τὸ βλέμμα τῆς εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ γοητεία.

Ἦ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά τῆς νέας δὲν μπόρουσε, φυσικὰ, παρὰ νὰ προσεγγίσῃ μεγάλῃ ἐντόπωση στὸν Χιούμπερστιν.

— Ναί, ἀπάντησε.

Καί, παρατόντας τὸν κουρεῖα, τὴν ἀκολούθησε.

Ὅση ὥρα διήρκεσε τὸ μανικιούρ, ὁ σκηνοθέτης δὲν ἔπαυσε ἀπ' τὸ νὰ κυττάξῃ προσεκτικὰ τὴν νέα. Ἐξήταξε κάθε

κίνησιν τῆς, κάθε σύσπασιν τοῦ προσώπου της.

Ἦρην φύγη, ὁ Μπρούς Χιούμπερστιν ἐκάλεσε τὸν κουρεῖα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συστήσῃ στὴν μικρὴ μανικιουρίστα.

— Εὐχαριστῶς, ἀπάντησε αὐτός. Μὲς Ἦρλεν Οὐέλλαν σὰς παρουσιάσω τὸν πελάτη μου κ. Χιούμπερστιν, τὸν διασημότερο σκηνοθέτη τῆς Φόξ-φίλμ.

Ἦ μικροῦλα τᾶχασε.

Στὸ κουρεῖο αὐτὸ εἶχε προσληφθῇ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, καὶ μολοντί ἔμεινε πρὸ ἐτῶν στὸ Λὸς Ἀντζελες, δὲν εἶχεν ἔλθει ποτέ εἰς ἐπαφὴν με τὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Χιούμπερστιν τὴν ἐρώτησε ἂν ἤθελε νὰ πάῃ τὴν ἐπομένη στὸ στούντιο, γιὰ νὰ «γυρίσῃ» δοκιμαστικῶς μερικὰ μέτρα ταινίας.

Ἦ μανικιουρίστα ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν προϊστάμενὸ μᾶς σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν συκοφάντι.

Καὶ ἔθελα, μικρὴ Ἦρλεν! ἀπάντησε αὐτός. Πρέπει νὰ πᾶς! Τέτοιες εὐκαιρίες δὲν τις ἀφήνει κανεὶς νὰ τοῦ ξεφύγουν. Σοῦ δίνω ἀδεια γι' αὔριο ὄλη τὴν ἡμέρα!

Καταλαβαίνετε τί ἀνήσυχην νύκτα πέρασε ἡ καυμένη Ἦ Ἦρλεν.

Τὸ ἄλλο πρωῖ, σηκώθηκε ἀπ' τὴν ἐφτάμισιν.

Τὰ τελευταία λόγια τοῦ Χιούμπερστιν ἐβοῦζαν διαρκῶς σ' αὐτιά της:

— Στις ἐννεά, στὸ στούντιο «B»...

Ἦ Ἦρλεν ἐντόθηκε ὅπως πάντα, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ καμμιά ἰδιαίτερα φροντίδα γιὰ τὴν τουαλέττα τῆς ἢ τὸ χτένισμά της.

Κατόπιν, κατέβηκε στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ προγευματίσῃ. Στὸς δικούς της δὲν εἶχε πῆ τίποτα. Ὁ πατέρας τῆς ὅπως κάθε πρωῖ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα τοῦ πίνοντας τὸν καφέ του.

Ἦ Ἦρλεν ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε. Κατόπιν ἐφίλησε τὴν μητέρα της.

— Μικροῦλα μου Ἦρλεν τῆς εἶπε αὐτὴ με ἀνησυχία, πὼς τρέμεις! Μήπως εἶσαι ἀρρωστή;

Ἦσῦχασε ὅμως ὅταν ἀντίκρισε τὸ ἥρεμο καὶ πρόγχαρο πρόσωπὸν τῆς κόρης της.

Ἦ Ἦρλεν ἔφαγε γρήγορα-γρήγορα τὸ πρόγευμά

της, κι' ἐφυγε εὐτυχιμένη—με τὴν ἀγωνία ὅμως στὴν ψυχὴ.

Ὅταν ἔφθασε στὸ «Στούντιο B» ἀπευθύνθηκε στὸν θυρωρὸ. Αὐτὸς ὅμως τὴν παρέπεμψε σὲ μιὰ χοντρὴ γυναίκα.

— Ἀκολουθήστε με! τῆς εἶπε αὐτὴ.

Καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ὀδηγῇ σ' ἕναν δανδαλωδὸ δρόμο, ἀνάμεσα σὲ σκοτισμένα νεκρῶν, σὲ σκουλιὰ, σὲ σύρματα... Πὼς ἐφόδιζαν ὄλ' αὐτὰ τὴν μικροῦλα Ἦρλεν... Καὶ τί παράξενη μυρωδιὰ πού εἶχαν...

Ἦ μυρωδιὰ τους ἐμοιάζε... μὰ ναί, ἐμοιάζε με τὴν μυρωδιὰ τοῦ βερνικιοῦ τῶν νυχιῶν! Παράξενη σύμπτωση, ἔ;

Στὸ βάθος ἀντίκρισε ὅμως ἑσφαικὰ φῶτα, ἄκουσε φωνές, γέλια...

Καὶ τὴν Ἦρλεν, ἀκολουθώντας πάντα τὴν χοντρὴ γυναίκα, βρέθηκε σὲ λίγο σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, ἀπλετα φωτισμένη. Μέσα ἐκεῖ ἦταν συγκεντρωμένες διάφορες νέες πού κουβέντιαζαν μεταξύ των.

Μόλις μῆκε ἡ Ἦρλεν, οἱ κουβέντες σταμάτησαν. Ὅλες οἱ νέες ἐγύρισαν καὶ ἀρφάωσαν τὰ βλέμματά τους στὴν «καινούργια».

Ἦ Ἦρλεν ἐνοιώσε τὸ αἷμα νὰ τῆς ἀνεβαῖνῃ στὸ κεφάλι. Προχώρησε ὡς ἕνα μεγάλο καθρέφτη, καὶ κυττάχτηκε μέσα.

Ἦρρομάζε.

Κάτω ἀπὸ τὸν ἐντατικὸν φωτισμὸ τοῦ δοματίου, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς φαίνονταν τραβηγμένα, ἀλλοιωμένα... Τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα ἐσχώριζε καθαρὰ.

Ἦδὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἄσημο... Κι' ἦταν ἔτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα ὅταν θυμῆθηκε... πὼς δὲν εἶχε χάσει, εὐτυχῶς, τὴ θέση τῆς στὸ κουρεῖο. Ἦ Ἦρλεν σὰς τῆς ἐπερίμενε. Αὔριο, θὰ ἐσαναγύριζε στὸ μικρὸ τῆς ἐργαστήριον τῆς μανικιουρίστας καί... ἡ περιπέτεια τῆς θάπτετε στὴ λήθη.

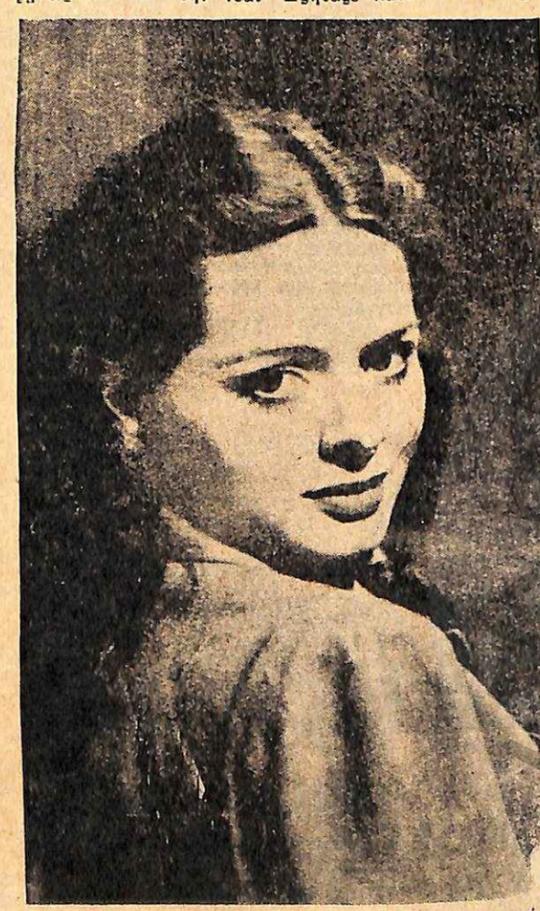
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν πλησίασε ὁ κουρεὺς, ὁ «μανικιέρ» τοῦ στούντιο. Τὸν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ πῆ τίποτα.

Ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅπως τῆς εἶπε αὐτός, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε... εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος!

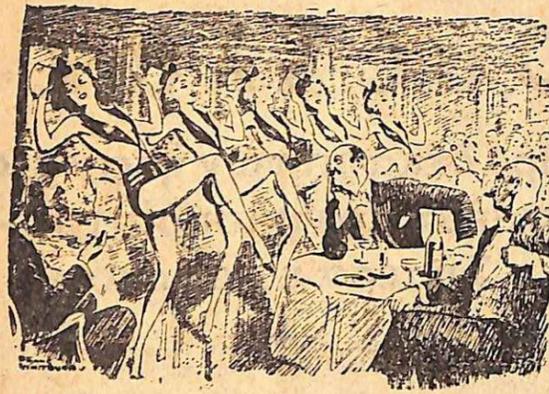
Δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτὸ τῆς... Ἐχαμογέλασε στὸν καθρέφτη καὶ ὁμολόγησε ἀπὸ μέσα τῆς ὅτι δὲν ἦταν καθόλου, μὰ καθόλου ἄσημη...

Ὁ κουρεὺς τὴν ὀδήγησε σὲ μιὰν ἄλλαν αἴθουσα. Ἐκεῖ τὴν περίμενε μιὰ γοητὸν οὐλο πού τὴν ἐντύσε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια! Νέα ἐκκληθῆς καὶ νέος...

Ἦ γοητευτικώτατη δακτυλογράφος—στὰ;

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΧΟΝΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

—Τά φαγιά είναι άπαισια... Τά κρασιά δέν πίνονται... Δέν μπορώ νά καταλάβω γιά ποιδ λόγο ξερχεσαι σ' αυτό εδω τό έστιατόριο...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Πώς μου μοιάζει! —Μη στενοχωρείσθε, κύριε! 'Οταν τό παιδι μεγαλώσει, θ' αλλάξει...

θαυμασμός της "Αρλεν όταν αντίκρισε τόν και πάλιν μεταμορφωθέντα έαυτό της στον καθρέφτη.

Κι' έτσι, φορώντας μιά πολυτελή μύθη τουαλέτα χορού, ή ύποψηφία θεντέττα έκανε την εμφάνισή της στο στούντιο.

Τόν πρώτον άνθρωπο που αντίκρισε ήταν ο Μπρούς Χιούμπερστιν. 'Ο σκηνοθέτης μόλις την είδε σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τό μέρος της.

— Μπράβο! Θαυμάσια! είπε. 'Ο κουρεός και ή γρηούλα που την είχαν συνοδεύσει, έχασαν με ικανοποίηση και έφυγαν.

Τήν ίδια στιγμή πέρασε θιαστικά άπό κοντά της ένας κοντός άνθρωπάκος. — Καλημέρα Χιούμπερστιν, φώναξε στον σκηνοθέτη.

— Καλημέρα, Έλα εδω μιά στιγμή... — 'Αδύνατον! Βιάζομαι... — Έλα, σου λέω! Έλα νά δής τό

εύρημά μου! —Υστερ' από δυό δευτερόλεπτα ο κοντός άνθρωπάκος—ο πανιδύναμος διευθυντής της Φόξ-Φίλμ!— είχαν επιστρέψει.

—Εστάθην ορθος εμπρός στη νεοφερμένη. —Ε; Πώς σου φαίνεται; τόν έρώτησε ο Χιούμπερστιν.

— Χμ... Δέν είναι και κακή... Πώς ονομάζεσθε, δεσποινίς; — 'Αρλεν Ουέλλαν.

— Καί τ' όνομα δέν είναι άσχημο... Γυρίστε δέκα μέτρα ταινία μόνο. Δέν είναι ανάγκη νά πάρετε φωνοληφία. Κάνετε την εμφάνιση, κι' όταν θά είσαστε έτοιμος γιά την προβολή, είδοποιείστε με...

Στις δυό, ή "Αρλεν θρισκόταν στο γραφείο του κοντού άνθρωπάκου. 'Αφού άκουσε αυτός την ιστορία της, έσκυψε και της είπε:

— 'Ακούστε... Θα δοκιμάσω την τύχη σας. Θα ποντάρω επάνω σας! 'Εάν ακολουθήσετε κατά γράμμα τις οδηγίες μου επί έξη μήνες, άμέσως κατόπιν θα

υπογράψουμε ένα συμβόλαιο νιά ένα χρόνο. Σας προειδοποιώ όμως ότι στο διάστημα αυτόν των έξη μηνών θα κουραούητε πολύ! 'Εάν όμως δέν έπεσα έξω και σπανίως πέφτω έξω...—σε έξη μήνες θά είσαστε θεντέττα!

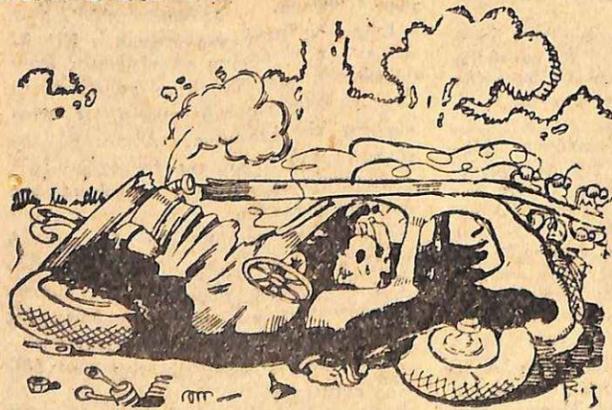
—'Η "Αρλεν ύποσχέθηκε και τό συμβόλαιο ύπεγράφη.

—'Εχουν περάσει δέκα μήνες από τότε. 'Ο Ντάρρελ Ζανούμ, ο κοντός άνθρωπάκος δέν έπεσε έξω... 'Η "Αρλεν Ουέλλαν είναι θεντέττα και πρωταγωνιστεί μαζί με τόν Βάρνερ Μπάξτερ σ' ένα μεγάλο φίλμ που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ.

—'Ετσι συνετέλεσθη ένα θαύμα: 'Η Σταχοπούτα — όπως την άποκαλούν ήδη οι άμερικανοί—ή μάλλον ή μανιουοίστα έγινε στάρ!

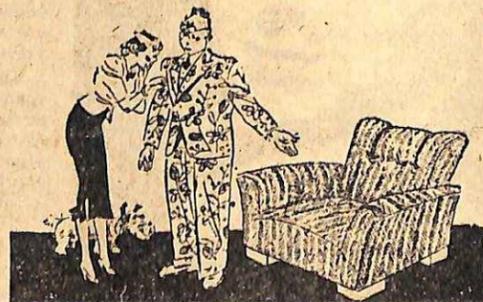
—Τέτοια θαύματα όμως, άλλοιμονο, δέν συμβαίνουν κάθε μέρα— ούτε τό Χόλλυγουντ...

ΣΙΜΟΝΗ ΜΠΛΑΣΕ

ΣΚΕΨΙΣ

—'Αντί νά μάς σκοτίζουν με τόν τηλεγράφο άνευ σύρματος, καλλίτερα θάκαναν νά έφεύρουν τόν τηλεγράφο άνευ στύλων...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

—Πάλι λάθος έκαμες, φίλε μου! Αυτό τό ύφασμα ήταν γιά τόν καναπέ κι' έκείνο τό άλλο γιά τό κοστούμι σου...

Μια εξαιρετική καμπάνια

Ιοήμηρες έρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Απαντούν οι άδελφές ΚΑΛΟΥΤΑ και ή ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ

—'Η περιέργεια της σελίδος αυτής θά ξεπεράσει σήμερα κάθε όριον άδιακρίσιας. 'Ο στόχος μου, αυτή την εβδομάδα, θά είναι ευρύτατος: Τό πρώτο μέρος τών τοιμηρών μου έρωτήσεων άφορά σήμερα δλόκληρη... οίκογένεια! Σκέφθηκα, προς στιγμήν, νά συναντήσω ένα—ένα μέλος της χωριστά, άλλ' άντελήφην άμέσως ότι τέτοιο πράγμα είναι δύνατο. Πρόκειται γιά την οίκογένεια Κα

πολλές φορές μάλιστα άπαντούν συγχρόνως όταν ή έρώτηση ένδιαφέρει και τις δύο. — Σας έτυχε ποτέ, στη μέση της παρατάσεως, ν' άρνηθήτε νά παίξετε; Τήν άπάντησι την περιμένω μάλλον άπ' την "Αννα, γιατί ή όρμητική ίδιουσυγκρασία της τουλάχιστον άπ' ότι δείχνει άπ' τη σκηνή, θά ρέπη περισσότερο προς την... φασαρία. — Καί βέβαια! δηλώνει κατηγορηματικά ή "Αννα, "Όταν ήμουν... τεσσάρων έτών, έπαιζα τό ρόλο ενός εισπρακτοράκου και κουβαλούσα μιά τσάντα πιό μεγάλη άπ' τό μπόι μου. Λοιπόν, ένα βράδυ δέν ξέρω κι' έγώ πώς μου ήρθε, έδήλωσα στον διευθυντή ότι ήμουν άποφασισμένη νά μην παίξω άν δέν μου πλήρωνε τό «εικαστηντάρικό μου» προκαταβολικώς. "Εμπήξα τόσες φωνές, ώστε ο καυμένος ο θιασάρχης άναγκάσθηκε νά μου κάνει τό κέφι.

—Λεξάνδρεια είχατε μήπως κανένα έπεισόδιο αίσθηματικής φύσεως; Τά Καλουτάκια καταφέρνουν πάλι νά ξεφύγουν με μιά πλάγια άπάντησι: — Τή Μεγάλη Παρασκευή, στην εκκλησία της 'Αλεξανδρείας ο κόσμος παράτησε τόν 'Επιτάφιο και κύτταξε έμάς. 'Αναγκασθήκαμε, λοιπόν, νά χωροθμε σέ μιά γωνιά γιά νά μπορέση νά εξακολουθήση ή λειτουργία. Μερικοί μάλιστα, φανατικοί

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΛΟΥΤΑ

λουτά, και ο καθένας ξέρει ότι ή Μαρίκα δέν μπορεί νά κάνει χωρίς την "Αννα, καθώς και οι δυό μαζί χωρίς τη... μαμά τους! 'Αναγκάσθηκαν, λοιπόν, κι' έγώ νά συμμορφωθώ προς τις περιστάσεις και ν' αντιμετωπίσω άδιάσπαστη την τόσο συμπαθητική αυτή τριάδα.

—Τό τί είπαμε, θά τό μάθετε άμέσως: 'Η πρώτη μου έρώτησι, γιά νά τηρήσω τούς τύπους, άπευθύνεται προς την κ. Καλουτά:

— 'Αγαπάτε τις κόρες σας; Γιά νά είμαι ειλικρινής, ούτε καν άκουσα την άπάντησί της. 'Η λατρεία που έχει στά δύο παιδιά της, ζωγραφίστηκε έντονα στο πρόσωπό της.

—Οι έρωτήσεις που ακολουθούν άπευθύνονται άδιακρίτως πότε στη Μαρίκα και πότε στην "Αννα, οι δέ άπαντήσεις, προέρχονται, έπίσης πότε άπ' τη μιά και πότε άπ' την άλλη.

—Στό σχολείο, τί κάνατε; τραγουδούσατε νούμερα έπιθεωρήσεως ή μελετούσατε τά μαθήματά σας; Τήν άπάντησι άναλαμβάνει νά μου τη δώση ή Μαρίκα: —'Εγώ ήμουν καλή μαθήτρια μου λέει, κι' όταν βρισκόμου στην τάξη ξεχνούσα έντελώς τό θέατρο. 'Ενψ ή "Αννα πήγαινε και χωνόταν σέ μιά γωνιά του δωματίου κι' επαναλάμβανε τά νούμερά της. — Φάγατε καθόλου εύλο μικρές, ίδιος όταν δέν θέλατε νά παίξετε, καμιά φορά, στο θέατρο; 'Η άπάντησις μου έρχεται κι' άπ' τις δύο άδελφές συγχρόνως: — Είγαμε ταλέντο γιά τη σκηνή και ποτέ δέν άνεβήκαμε διά της βίας. — Πρώτη άνέβηκα έγώ στο θέατρο, συμπλήρωσε ή "Αννα. 'Η Μαρίκα βνήκε από ζήλεια, αλλά έπέτυχε άμέσως, κι' έτσι της βγήκε σέ καλό. 'Αποφασίζω τώρα νά υποβάλω μιά πιό άδιάκριτη έρώτησι, άν και ή παρούσα της κυρίας καλουτά με δυσκολεύει πολύ. — Είχατε πολλές περιπέτειες στην Αίγυπτο; — Καμιά! μου λένε μ' ένα στόμα τά Καλουτάκια. 'Απ' τό θέατρο φύγαμε διαρκώς άπ' την πίσω πόστα και κανείς δέ μας έπαινε μυρωδιά. Τήν κυρία είσοδο δέν την είδαμε ούτε μιά φορά. 'Η άπάντησις δέν με ικανοποιεί φυσικά, και επαναλαμβάνω την έρώτησι: σή μου υπό άλλην μορφήν: —Κατά τη διαμονή σας στην 'Α-

ANNA ΚΑΛΟΥΤΑ

θαυμαστιά μας έθασαν ως τό σημείο νά μάς ζητήσουν αυτόγραφα μέσ' στην εκκλησία.

—Μιά και μιλούμε γιά θαυμαστάς, ρωτώ τό χαριτωμένο ζευγάρι πού άγω άπέναντί μου, τί τρόπον χρησιμοποιούν οι θαυμαστιά του γιά νά εκδηλώνουν τά αισθήματά τους; — Με γράμματα, μου άπαντά ή Μαρίκα, με λουλούδια, με δώρα, με σερενάτες με παρακολουθήσεις...

— Φυσικά πάντα σέ αρκετή άπόστασι, συμπληρώνει ή κ. Καλουτά. Καί ή "Αννα, σάν δεινή σωφερίνα, προσθέτει: — 'Όταν ανοίξω τετάρτη ταχύτητα όποιου του άρέσει άς προσπαθήση νά μάς παρακολουθήση.

— Τέλος, σκάνω τό «μυστικό»: — Πολύ καιρό άκόμη θά βρίσκεστε γύρω άπ' τις φούστες της μαμάς σας; — Οί δυό εκλεκτές μας πρωταγωνίστριες πάνε νά μιλήσουν, αλλά διακό-

σοβαρότητα του και γίνεται φαίδρο. "Άλλο έπιχειρήματα που άκουσα από άρσενικούς προϊσταμένους, είναι κι αυτό:

-Δέν είναι δυνατόν ν' άπασχολούνται οι υπάλληλοι στις εργάσιμες ώρες τους.

Μά, κύριοί μου, μήπως αυτό θα γίνεται κάθε μέρα; Μήπως θ' άπασχολήσουμε ώρες δλόκληρες τά εργαζόμενα κορίτσια; Μήπως θα τους ζητήσουμε να μάς κάνουν καμμία διάλεξη ή να μάς έκφωνήσουν τόν πανηγυρικών τής ημέρας; Δυό λέξεις θα τους ζητήσουμε να μάς πουν. Δυό-τρεις χαρακτηριστικές έρωτήσεις θα τους υποβάλουμε για να δούμε πώς σκέπτεται ή σύγχρονη "Ελληνίδα. "Η εργαζόμενη "Ελληνίδα, κι' όχι εκείνη που κοιμάται ως τό μεσημέρι και ξαπλώνεται τό υπόλοιπον τής ημέρας στις διάφορες κοσμικές άμμουδιές...

"Η έρευνα αυτή δέν είναι ένα κοινό και διασκεδαστικό ρεπορτάζ σάν όλα τ' άλλα. "Αν μάς άπαντήσουν όλα τά εργαζόμενα, στις διάφορες έπιχειρήσεις κορίτσια, τό σύνολον αυτών τών άπαντήσεων θ' άποτελέσει τήν πνοή, τό σφυγμό μιάς δλόκληρης τάξεως.

Πρώτη μου συνομιλήτρια, ήταν ή δις Ζαχαράκη:

-"Η γυναίκα πρέπει να εργάζεται, τήν ρωτώ;

Στήν έρώτησή μου αυτή πέρνω τήν έξης άπάντηση:

-Τό ζήτημα αυτό είναι σχετικό. "Η γυναίκα πρέπει να εργάζεται μέχρις ενός ώριμου σημείου. Δηλαδή, ν' άσχοληται μόνο σε ώριμα έπαγγελματά που δέν θίγουν ούτε τήν αξιοπρέπεία της, ούτε τήν υγεία της.

"Υποβάλλω νέα έρώτηση:

-Τό εργαζόμενο κορίτσι πρέπει να σκέπτεται τό γάμο;

"Η άπάντηση μου έρχεται άμέσως.

-Φυσικά και πρέπει να τόν σκέπτεται. Κατά βάθος, κάθε γυναίκα θέλει τό σπίτι της. Είναι ή κυριότερα σκέψη της που προηγείται τών άλλων.

-Όταν παντρευτή, πρέπει να έξακολουθήσει να εργάζεται;

"Η δις Ζαχαράκη μου άπαντά και πάλι χωρίς δισταγμό:

-Όταν μιά γυναίκα παντρευτή πρέπει να πάη σπίτι της. Είναι ή καλύτερη λύσις για τήν ευτυχία της. Γιατί άλλωδως υπάρχει μεγάλη πιθανότης και ο άντρας να φύγη άπ' τή γυναίκα και ή γυναίκα ν' άπομακρυνθή, χωρίς να τό θέλη, άπ' τόν σύζυγό της.

-Τώρα όμως πρέπει να πηγαίνω στην εργασία μου, προσθέτει ή συνομιλήτριά μου...

Κι' άπομακρύνεται βιαστική προς τό γραφείο της.

Στήν πρώτη μου αυτή συνομιλία ήταν παρούσα και ή δις Γαλανοπούλου. Μόλις άπεμακρύνθη ή συνάδελφος της, πέρνει άμέσως τή θέση της και μου άπαντά:

-Στό ζήτημα άν ή γυναίκα πρέπει να εργάζεται, νομίζω ότι ένα κορίτσι πρέπει να έχη όπωσδήποτε μιά υποχρεωτική άπασχόληση. "Ακόμη κι' εκείνες που είναι οικονομικώς ανεξάρτητες, οφείλουν ν' άσχολούνται με κάτι τό σοβαρό. "Όταν παντρευτούν, όμως τό καλύτερο θα ήταν να διακόψουν τή δουλειά. "Εργασία και γάμος δέν μπορούν να έχουν πολύ καλά άποτελέσματα. Μά παντρεμένη γυναίκα ή τά παιδιά της θα

περιοιηται ή τό γραφείο της θα κυτάξει.

Δυστυχώς και ή νέα μου συνομιλήτρια πρέπει να μ' έγκαταλείψη. Τά καθήκοντά της τήν καλούν άλλοδ. Μένω προς στιγμήν μόνος. Στο βάθος, όμως, τού διαδρόμου διακρίνω δυό σιλουέτες. "Όταν στην "Εκδοτική Τράπεζα χρησιμοποιεί κανείς τήν έκφραση «τό βάθος» πρέπει να υπολογίζει μιά άπόσταση τούλάχιστον ενός γιλιόμετρου. Βάζω τό κεφάλι κάτω και αρχίζω τήν πορεία. "Υστερα από λίγη ώρα φθάνω αίσίως στο τέρμα.

Συστήνομαι στις δυό υπαλλήλους. "Εκείνες προτιμούν να κρατήσουν άνωκυρία. Ευτυχώς που ή μία είναι ξανθειά και ή άλλη μελαχροινή κι'

8 και 5 λεπτά.

Έτσι ή άπόγρωσις τών μαλλιών τους θα μου χρησιμεύση αντί όνόματος.

-Βρίσκετε να υπάρχει πνευματική διαφορά μεταξύ άνδρός και γυναίκος;

"Η μελαχροινή δεσποινίς μου άπαντά πρώτη:

-Έτσι όπως είναι σήμερα τά πράγματα, άσφαλώς, υπάρχει. Γιατί ή γυναίκα δέν πρόφτασε να ξελεχθή με τόν ίδιο ρυθμό που ξελεχθηκε ο άντρας. "Ενας, όμως, τέλειος άντρας και μιά τελεία γυναίκα θα έχουν τήν ίδιου αξία.

"Η άπάντησις της μελαχροίνης δέν Ικανοποιεί τήν ξανθειά:

-"Εγώ βρίσκω, μου λέει ή τελευταία, τόν άντρα άνωτερο άπ' τή γυναίκα. "Όσο και να ξελεχθούμε θα μείνουμε πάντοτε σ' ένα επίπεδο κατώτερο άπ' τους άντρες.

"Αφοδ σημειώσα προεκτικώς τίς γνώμες και τών δυό υπαλλήλων υποβάλλω νέαν έρώτησι:

"Η θέσις της εργαζομένης γυναίκος στη σημερινή κοινωνία σας Ικανοποιεί;

Τόν λόγο έχει πάλι πρώτη ή μελαχροινή:

-Πρέπει να δολογήσει κανείς ότι ή θέσις της δέν είναι πολύ άσχημη.

"Άλλ' άσφαλώς θα μπορούσε να είναι καλύτερα. Σ' όλα σχεδόν τά δημόσια ιδρύματα υπάρχει καλή θέλησις έκ τών άνω να βοηθήσουν τή γυναίκα.

"Η συνομιλήτριά μου σταματά μιά στιγμή, αλλά τής παίρνει άμέσως τό λόγο ή συνάδελφος της:

-"Εγώ, δέν συμφωνώ μ' όσα είπε ή φίλη μου. Προτιμώ τή γυναίκα να μένη γυναίκα και να μην επιδιώκη τίποτα περισσότερο. Στήν εποχή μας προσπαθούμε πολύ να μιμηθούμε τους άντρες κι' αυτό είναι ένα κι' ένα για να καταστρέψη τή γυναικεία γάρρη. "Η εργασία για τή γυναίκα είναι κάτι τό παροδικό. "Αφοδ σκοπός της δέν είναι να μείνη για πάντα στο γραφείο, γιατί λοιπόν, να αγωνίζεται και να έκνευρίζη μόνο τους άντρες;

"Η ξανθειά συνομιλήτριά μου φαίνεται ότι είναι συντηρητικόν άρχων και δέν της άρέσουν πολύ οι άλλες. "Ενώ ή μελαχροινή έχει πιο φιλογερό χαρακτήρα και είναι πιο μαχητική, αλλά μόνο στα σοβαρά ζητήματα. "Η αντίθεσις τών δυό κοριτσιών, μου φέρνει στο νου μιά πιο ταλμηρή έρώτηση:

-Τους υπαλλήλους πώς τους βλέπετε ως άντρες ή άπλως ως συνάδελφους;

"Η ξανθειά πετάγεται πρώτη και μου δίνει τήν άπάντησι:

-Φυσικά, ως άντρες. Αυτό που λένε μερικές ότι βλέποντας κάθε μέρα τά ίδια πρόσωπα, στο τέλος τά συνιθίζεις, δέν έχει νόημα. Συνιθίζεις μόνο εκείνα τά πρόσωπα που έξ αρχής δε σου έκαναν εντύπωση. "Ενώ, δταν ένας άντρας σου άρέσει, όσος καιρός και να περάση, πάντα θα σου άρέσει. "Ισως μάλιστα να σου άρέσει και περισσότερο με τόν καιρό...

"Εφόσον ή συνομιλήτριά μου είναι τόσο ένθουσιώδης σ' ότι άφορά τό Ισχυρό φύλο, φυσικό είναι έκ μέρους μου να τής υποβάλω και τήν έξης έρώτησι:

-"Ερωτευθήκατε πολλούς συνάδελφους σας, ως τώρα;

Τήν άπάντησι, όμως, μου τήν δίνει ή φίλη της.

-Μην τήν άκούετε, όλο λόγια είναι και τίποτε περισσότερο. Ποτέ της δέν έρωτευθηκε. Δέν υπάσχει κορίτσι στην Τράπεζα που να ένδιαφέρεται λιγώτερο για τους άνδρες άπ' τή συνάδελφό μου.

Ξαφνικά οι συνομιλήτρίες μου ταράζονται. Προϊστάμενος έν δψει! Ξανθειά και μελαχροινή μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο γινήκαν καπνός.

"Υστερα άπ' τίς δυό άνωνύμους έρχεται ή σειρά τής διδος Βουρλα, ή όποια ξέρει περίπου τό περιεχόμενο τών έρωτήσεών μου και μου λέει συντόμως τίς σκέψεις της:

-Μου φαίνεται ότι μιά γυναίκα πρέπει να εργάζεται. Δέν θα ήθελα ποτέ να είμαι βάρος ούτε στην οικογένειά μου, ούτε στον άντρα μου. Βλέπετε είναι ζήτημα φιλοτιμίας. Και άνάγκη να μην έχη μιά γυναίκα, πρέπει ν' άποφεύγη όσο τό δυνατό να είναι παράσιτο. "Όταν, όμως, άποκτήση παιδιά, καλύτερη έγγύση για τήν ευτυχία της είναι να σταματήσει να δουλεύη...

"Η έρευνά μου στο "Εκδοτικό "Ιδρυμα σταματά στο σημείο αυτό. "Ισως σ' άλλα γραφεία σταθώ τυχερώτερος...

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

"Όταν έπειτα από τό δείπνο μιά κυρία σηκωθή άπ' τό τραπέζι, όλοι οι κύριοι, σάν με σύνθημα, πρέπει να σηκωθούν έπάνω.

ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ίρην ό χορευτής προσκαλεση τήν ντάμα του, στέκεται εις προσοχήν μπροστά της, ένώνει τά ποκλίνα σάν στρατιώτης, υποκλίνεται, και διατυπώνει τήν παράκλησή σου εις τριτόν πρόσωπον.

ΣΤΗΝ ΣΟΥΗΔΙΑ

"Όταν μιά κυρία μηή στον άνεγκουστήρα, όλοι οι κύριοι βγάζουν τά καπέλα τους.

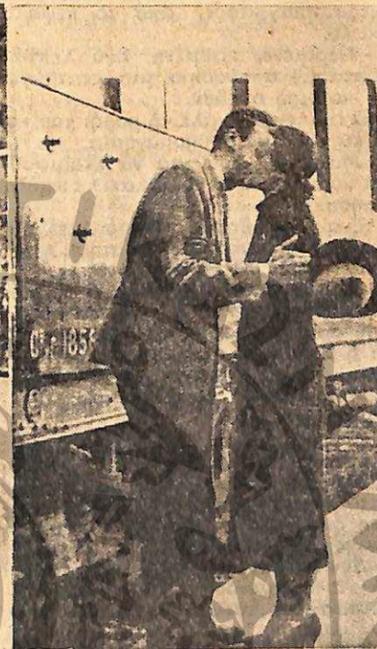
ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

"Όταν τελειώση τό δείπνο, οι κυρίες άποχωρούν για ν' άφίσουν τους κύριους να μιλήσουν μόνοι τους.

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

"Όταν ό κύριος συναντησι στον δρόμο μιά χαριτωμένη άγνωστο, τήν χαιρετά ευγενικώτατα, και τής λέει: «Ο Θεός να εύλογη τή μητέρα που σας έκαμε τόσο ωραία!»

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Μόνον μπροστά στο σιδηρόδρομο ή στο πλοίο, και έφ' όσον έχη άγοράση εισιτήριου, επιτρέπεται σ' ένα κύριο να φιλήση μιά γυναίκα, για να τήν άποχαιρετήση.

Στήν 'Ελλάδα τί πρέπει να κάνετε.

Θα τό δητε στον ΟΔΗΓΟ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ, γραμμένο από γνωστό κοσμικό 'Αθηναίο. Αρχίζει στο προσεχές φύλλο μας.

Στό περιθώριο τῆς ἱστορίας 'Ο μυστικὸς ἔρως

Ὁ Κάρολος Ντίκενς κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του.

Μαίρη! Μαίρη! ἐτοιμάσθηκες, τέλος πάντων; φώναξε ὁ Κάρολος Ντίκενς, ὁ περίφημος μυηιστοριογράφος, ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο.

—Περίμενε, καυμένη, δυὸ λεπτά... Ἔφτασα! ἀκούσθηκε μιά λεπτή φωνή, παιδική σχεδόν.

Ὁ Ντίκενς ἔβγαλε τὸ ρολόι του καὶ τὸ κύτταξε μὲ ἀνυπομονησία.

—Μιάμιση ὥρα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῆ μιά κοπέλλα, σὰν πολλὸ πᾶσι! διαμαρτυρήθηκε.

Ἐνα βῆμα βαρὺ, σοβαρὸ ἀντήχησε καὶ σὲ λίγο φάνηκε ἡ αὐστηρὴ φυσιογνωμία τῆς Κατερίνας Ντίκενς.

—Συλλογίσου πὼς εἶναι ὁ πρῶτος τῆς χορὸς ντράλικ! εἶπεν ἡρέμα στὸν συγγραφέα ἡ γυναίκα του. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού θὰ ἐμφανισθῆ ἐπίσημως στὸν κόσμο... Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, μὲ τί χτυποκάρδι ἐτοιμάζεται;

Ἡ γυναίκα τοῦ Καρόλου Ντίκενς φοροῦσε μιά πολὺ κομψὴ θραυνοὺν τουαλέττα. Χαμογελοῦσε μὲ ἐπιεικῆ κυττάζοντας πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ βᾶθους ὅπου ἐτοιμαζόταν ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς, ἡ Μαίρη.

—Δὲν μπαίνουμε λίγο στὸ σαλόνι γιὰ νὰ περιμένουμε τὴν μικρὴ; ἐπρόσθεσε μὲ τὸ προστατευτικὸ ὕφος πού ἐπαίρνε πάντα ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν μικρότερή τῆς ἀδελφὴ. Μπήκαν στὸ σαλόνι καὶ ξαπλώθηκαν σὲ ἀναπαυτικὰ πολυθρόνες. Στὸ τζάκι ἔκαιγαν μερικὰ ξύλα. Εἶχε περάσει θέραια ὁ χειμῶνας, τὸ κρῦο ὅμως ἦταν αἰσθητό.

Ἦταν ἡ 6η Μαΐου 1837.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε ἕνας ἐλαφρὸς θηματισμὸς στὸ χῶλ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἕνα θαυμάσιο πλᾶσμα—κάτι μεταξὺ παιδιοῦ καὶ γυναικός. Εἶχε ὅλη τὴν κοριτσιῶτικὴ ἀφέλεια, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν γοητεία μιάς λεπτοκαμωμένης, μιάς αἰθέριας, ἀλλὰ ὀριμῆς πιά γυναίκα.

Προχώρησε πατώντας στίς μύτες

τῶν ποδιῶν, ἔκανε μιά βαθειὰ ὑπόκλιση πρὸς τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ εἶπε γελώντας μὲ τσαχνινιά:

—Ἄς μὲ συγχωρεῖ ἡ ἰαίρις σου τοῦ τὴν ἔκανα νὰ περιμένῃ, ἰλλά... τί νὰ γίνῃ!

Ἀμέσως ὅμως ἔπειτα ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς Κατερίνας:

—Τί χαρούμενη πού εἶμαι!... τῆς εἶπε σιγὰ σ' αὐτὴ ἀγκαλιάζοντάς τιν. ὦ, Καίτη, τί ὀμορφὴ πού εἶσαι ἀπόψε!

Ἡ Καίτη τὴν ἐχάιδεψε στοργικὰ. Ἡ μικρούλα τότε ἐγύρισε πρὸς τὸν γαμβρό τῆς.

—Τί ὑπέροχο πού εἶναι τὸ γελέκο σου, Κάρολε! εἶπε χτυπώντας μὲ χαρὰ τὶς παλάμες τῆς. Θεέ μου, πόσον εἶσαι κομψός!

Ὁ Ντίκενς κολακεύθηκε.

—Ναί... Ἐπαρῶ, πράγματι, πὼς δὲν εἶναι ὄμορφος αὐτὸ τὸ κόκκινο κασμίρι... εἶπε. Καὶ ἡ γραββάτα μου, τί σοῦ λείει;

—Τρέλλα! Ὅλο τὸ κοστούμι σου εἶναι ὑπέροχο ἀπῆλθον ἡ νέα μὲ θαυμασμό.

Ὁ Κάρολος Ντίκενς σηκώθηκε καὶ πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴ γυναίκα του.

—Ἐμπρός! Ἄρκετὰ εἶπαμε... ψιθύρισε. Καίρις τώρα νὰ πάμε καὶ στὸν χορὸ.

Ὁ πρῶτος ἐπίσημος χορὸς στὸν ὅποιον θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή τῆς ἡ Μαίρη!

Ὁ Κάρολος Ντίκενς καὶ ἡ γυναίκα του εἶχαν πάρει στὰ σοβαρὰ ἐκεῖνο τὸ θράδυ, τὸ ρόλο τῶν «γῆραιων συγγενῶν» τῆς μικρούλας. Ἔτσι ἦταν, βλέπετε, τὰ ἔθιμα τότε. Ὅταν μιά νέα πῆγαινε στὸν πρῶτο τῆς κοσμικὸ χορὸ, ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύεται ἀπὸ κά-

ποιον ἠλικιωμένο συγγενῆ τῆς. Ὁ Κάρολος Ντίκενς καὶ ἡ γυναίκα του ὡστόσο δὲν εἶχαν παρὰ δυὸ χρόνια παντρεμένοι,—ἡ Κατερίνα ἦταν εἰκοσι χρονῶν— καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ, εἶχαν ἀποκτήσει τὸ δεύτερο παιδί, τὸ ὁποῖο τοὺς εἶχε φέρει ἐξαιρετικὸ γοῦρι.

Τὴν ἡμέρα ακριβῶς τῆς γεννήσεώς του εἶχε κυκλοφορήσει τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ ἀσήμου τότε συγγραφέως «Ὁ περιπέτειος τοῦ μίστερ Πίκουϊκ», πού τὸν εἶχε κάνει πασίγνωστο καὶ τοῦ εἶχε φέρει κέρδη κολοσιαία. Ἔτσι οἱ Ντίκενς ἔμεναν τώρα σὲ μιά κομψοτάτη εἴλλα μὲ πολλὰ δωμάτια. Γι' αὐτὸν τὸν τελευταῖο λόγο εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ τὴν μικρότερη ἀδελφὴ τῆς γυναικός του διασήμου συγγραφέως, τὴν Μαίρη.

Ὅσο ἡ Κατερίνα ἦταν σοβαρὴ καὶ μελαγχολικὴ τόσο ἡ Μαίρη ἦταν τσαχνινιά καὶ εὐθυμῆ. Καὶ ὁ Ντίκενς, πού εἶχε κι' ὁ ἴδιος μιά τελείως παιδικὴ ψυχὴ, δὲν ἄργησε νὰ νοιώσῃ μιά μεγάλη κλίση πρὸς τὴν γυναικαδέλφη του.

Δὲν ἦταν κανένα αἰσθημα ἔνοχο, ἀμαρτωλό... Ἄ, ὄχι... Ἦταν ἕνα αἰσθημα βαθύ, ρωμαντικὸ, πλατωνικὸ.

—Εἶναι ἡ Μούσα μου, εἶλεγε ὁ Ντίκενς μιλώντας γιὰ τὴν Μαίρη.

Καὶ ἦταν πράγματι ἡ Μούσα του. Οἱ τύποι τῶν ἀθῶων κοριτσιῶν, τῶν λεπτοφυῶν αὐτῶν πλασμάτων πού συναντῶνται σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ντίκενς, πού αὐξάνουν τόσο στὴν γοητεία τους, δὲν εἶναι παρὰ ἀπεικονίσεις τῆς μικρούλας Μαίρης.

Θὰ σὰς γεννηθῆ τώρα ἡ ἀπορία: ἡ γυναίκα τοῦ Ντίκενς ἄραγε ἀντελήφθη τὸ μυστικὸ αὐτὸ αἰσθημα τοῦ ἀνδρός τῆς;

Μᾶλλον ναί. Ἦταν ὅμως μιά γυναίκα πραγματικὰ «ἀνώτερη». Ἐθαύμαζε τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα τῆς..

Σὲ μιά «βεγγέρα» ὁ Ντίκενς συνομίλει μὲ τὴν γυναικαδέλφη του.

Ἡ τολύπη

Ὅτις ὄχθες τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου ἡ τολύπη ἦταν ἄλλοτε τὸ σύμβολον τῆς ἀσταθείας. Ἦταν ὅμως, ἀκόμη καὶ τὸ σύμβολο τοῦ σφοδρτέρου ἔρωτος.

Μὲ τὰ φλοῦατα πέταλά τῆς, καὶ τὴν ματωμένη—θάλεγε κανεῖς— καρδιά τῆς, ἔφθανε, παρ' ὅλες τὶς γυῖλλες, τὰ «καφάσια» καὶ τὶς διπλοτριπλοκλειδωμένες κλειδαγιές, ὡς τὴν σκληρωμένη ὀμορφιά γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ἕνα παλληκάρι ἀνεστέναξε γι' αὐτῆς.

Ἡ τολύπη, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὑλάν ἡ τοὐρμπάν, στόλιζε τὸν ἑπερήφανο μέτωπο τῶν παλιῶν Τούρκων κατακτητῶν πού ἐλάτρευαν τὸ λουλουδι αὐτὸ καὶ τὸ εἶχαν κάνει σύμβολο τῆς ἀγάπης.

Ἡ τολύπη, ὅμως εἶχε καὶ ἕχει ἐπίσης θαυμαστὰ καὶ στὴν Εὐρώπη. Ὑπῆρξε μάλιστα ἐποχὴ, πού κατάλαβε ἀληθινῶς τὸ λουλουδι ἕνα τμήμα τῆς Εὐρώπης, τὴν Ὀλλανδία, αὐτὸ ἀπὸ τὰ 1644 ἕως τὸ 1647. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἡ τολύπη, ἔφθασε νὰ πουλιέται σὲ μισθώδη τιμῆ, πολλοὶ δὲ ἐπλούτισαν ἀπὸ τὴν καλλιέργεια καὶ τὸ ἐμπόριό τῆς.

Οἱ ἀνθοκόμοι, ἐκτιμοῦσαν ἰδιαίτερως μερικὰ εἶδη τῆς, ἀκριβώτατα τὰ ὅποια εἶδαν καὶ ἰδιαίτερα ἀνόματα τὸ εἶδος «σέμπερ ἀουγκιούστου» στοίχιζε δυὸ χιλιάδες φιορίνια! Τὸ εἶδος αὐτὸ ἦταν τόσο σπάνιο, ὅστε, ὅπως εἴλεγαν τότε, δύο μόνον τέτοια ἄνθη ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴν Ὀλλανδία, ἕνα στὸ Χάρλεμ καὶ ἕνα στὸ Ἄμστερνταμ.

Κάποιος πλοῦσιος γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἕνα τέτοιο λουλουδι, προσέφερε τέσσαρες χιλιάδες ἔξακάσια φιορίνια, καὶ μὴ ἕνα ὥρα αὐτὸ μὲ μὴ εὐγνωστὸν μετὰ ἄλλου! Ἐνας ἄλλος πάλι ἔδωκε γιὰ ἕνα κρεμμύδι τολύπης, δώδεκα στρέμματα γῆς! Τόσο ἦταν τὸ πάθος γιὰ τὴν τολύπη. Ὅσοι δὲν εἶχαν ρευστὸ χεῖμα γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν ἐνεχυρίαζαν τὰ σπιτία καὶ τὰ χωράφια τους.

Οἱ ἀνθοκόμοι πού καλλιεργῶσαν τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ ἄνθος, ἔκαναν, ἔτσι, τεράστιες περιουσίες. Αὐτὸ ἔκανε πολλοὺς πού δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ ἀνθοκομία, νὰ ἐπιδοθῶν στὴν καλλιέργεια καὶ τὸ ἐμπόριο τῆς τολύπης. Κατήντησε δὲ, ἕνα μικρὸ τμήμα γῆς, ὅπου ἦσαν φυτευμένους τολύπης, νὰ στοίχιζῃ τόσο ὅσο κι' ὁ ὠραιότερος πύργος.

Διηγούνται ὅτι ἕνας ναύτης, καθὼς πῆγαινε μὲ μέρα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ὄρμους τοῦ Ἄμστερνταμ, θῆκε κάτω ἕνα κρεμμύδι. Τὸ πῆρε καὶ νομίζοντας πὼς ἦταν κρεμμύδι συνηθισμένο τὸ φύτεψε σὲ μιά γλάστρα νὰ κἀνῃ καὶ ἄλλα καὶ νὰ τρώγῃ μὲ τὶς ἄγνες του. Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἐπιπέτης του, ὅταν σὲ λέγον καιρὸ εἶδε νὰ ἀνθῆ μιά ὠραιότατη τολύπη! Ὁ ναύτης αὐτὸς πέθανε πλουσιώτατος. Ἰδιοκτῆτες πολλῶν παραβίων

ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Καὶ σεβόταν τόσο κάθε ἀδυναμία του...

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ, στὸν χορὸ, ἡ Μαίρη εἶχε μιά καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Δὲν στάθηκε οὔτε στιγμή. Ἐξαφνα—θᾶταν περασμένα μεσάνυχτα—ἡ μικρούλα ἐχλώμιασε... κλονίσθηκε...

Ἡ Κατερίνα ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Μαίρη... μικρούλα μου... τί ἔχεις;

Ἡ Μαίρη ὅμως σωριάσθηκε χάρμῃ, λιποθυμιωμένη. Ἐνα βρογγιτὸ

ἀποκτείνει ὅλη τὴν παιδικὴ ἀθωότητα τῆς ψυχῆς τῆς.

βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς. Φαντάζεσθε τί ἐπακολούθησε. Πανδαιμόνιο, κακό... Ὅλοι οἱ καλεσμένοι μαζευθῆκαν γύρω ἀπ' τὴν μικρὴ. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐπρότεινε νὰ τὴν μεταφέρουν στὴν κρεββατοκάμαρά τῆς, νὰ τὴν ξαπλώσουν στὸ κρεββάτι τῆς.

Ἡ Μαίρη, μὲ κόπο, ἀνοίξε τότε τὰ μάτια. Κατῶρθωσε νὰ σηκωθῆ:

—Πᾶμε... ἄς γυρίσουμε σπιτί... εἶπε μὲ μισοσβυσμένη φωνή.

Ὁ Κάρολος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ ἕνα ἀμάξι καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψαν σπιτί του.

Μόλις ἡ μικρὴ ἔφθασε στὸ δωμάτιό τῆς, ἔπεσε ἀναίσθητη.

Ἡ Κατερίνα ἔκανε σὰν τρελλή:

—Μαίρη... Πές μου, τί ἔχεις;... Ὑποφέρεις; Πονεῖς;... τῆς φώναξε.

Ἡ μικρὴ ὅμως ἔμεινε ἀκίνητη. Μιά θανάσιμη ὀχρότης εἶχε ἀπλώθῃ στὸ πρόσωπό τῆς.

Ὁ Ντίκενς, ἦταν σὰν τρελλός.

—Μαίρη! Μαίρη! Ἄνοιξε τὰ μάτια! τῆς ἔψιθύρισε. Γιὰ τὸν Θεό, σὲ ἴκετεύω... Κύτταξέ με...

Ἄλλοιμονον ὅμως... Ἡ μικρὴ μὲ

τὴν παιδικὴ μορφή δὲν ἀπαντοῦσε.

Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὴν ξαπλώσουμε, εἶπε σιγὰ ἡ Κατερίνα. Καὶ σὺ Κάρολε, τρέξε νὰ φέρῃς ἕνα γιαντρά.

Ὁ Κάρολος ἔφυγε ἀμέσως.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε. Τὸν συνόδευε ἕνας γιαντρός.

Στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου τοὺς περιέμενε ἡ Κατερίνα. Στὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπελπισία.

—Ἀφισέ μας, ἀγαπητέ μου... εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε στὸν Ντίκενς.

Αὐτὸς ἀπομακρύνθηκε συντετριμένος.

Ἡ Κατερίνη ἔπῃρε κατὰ μέρος τὸν γιαντρά.

—Φοβοῦμαι πὼς ἔρχεστε πολὺ ἀργά... τοῦ ἐπιθύρισε.

Ἐμπῆκαν μαζί στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστης. Ὁ γιαντρός ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κερένιο κορμάκι τῆς.

Ἡ Μαίρη ἦταν νεκρὴ.

—Θεέ μου! Πόσο θὰ πονέσῃ ὁ Κάρολος! φώναξε ἡ Κατερίνη ὅταν ὁ γιαντρός ἔκανε τὴν θλιθερὴ διαπίστωση τοῦ.

Τὰ λόγια αὐτὰ χαρακτηρίζουν τὴν ὑπέροχη ψυχὴ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναικός.

Ὁ θάνατος τῆς Μαίρης ἐθύθισε πραγματικὰ τὸν Ντίκενς σὲ μίαν ἀπεριγραπτὴ μελαγχολία. Δὲν ἔκρυβε τὸν μεγάλο του πόνο. Ἐπὶ δυὸ μῆνες δὲν ἐνόουσε οὔτε νὰ γράψῃ, οὔτε νὰ βγῆ ἔξω, οὔτε νὰ δῆ κανέναν γνωστὸ του. Ἐμεινε κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, μόνος μὲ τὶς ἀναμνήσεις του. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι—τὰ ὅποια ἐλάτρευε ἐν τούτοις—δὲν ἤθελε νὰ τὰ δῆ.

Οἱ κακοὶ καὶ μοθηροὶ, φυσικὰ, δὲν παρέλειψαν νὰ ρίξουν τὸ δηλητηριό τους στὸν πόνο τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Καὶ τί δὲν εἶπαν... Στίς ἐγρημέριδες εἶδαν τὸ φῶς διάφορα συκοφαντικὰ λιθέλλογραφήματα ὅπου ἐδίδοντο οἱ πιδ παραξένες ἐξηγήσεις γιὰ τὸν μυστηριώδη θάνατο τῆς Μαίρης. Ἄλλοι πάλι ἐγραψαν ὅτι ἡ Κατερίνη ἦταν τέρας ὑποκρισίας, καὶ δὲν ἐδίστασε οὔτε καὶ μέχρις ἐγκλήματος νὰ φθάσῃ, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ζήλεια τῆς.

Ὁ Ντίκενς, γιὰ νὰ λησμονήσῃ, τῶρριξε στὰ ταξίδια. Περιηγήθηκε τὴν Ἀμερική, τὴν Ἰταλία, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Γαλλία... Τὸ φᾶσμα ὅμως τῆς Μαίρης τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ... Καὶ κάθε φορὰ πού κάτι τοῦ θυμίζε, ἔσπαυσε σὲ κλάμματα. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἔγινε νευρασθενικός. Ἡ συζυγικὴ ζωὴ του ἦταν ἀφόρητη. Κι' ἐχώρισε φιλικὰ μὲ τὴν γυναίκα του.

Ὁ διάσημος συγγραφέας εἶχε ἀπομονωθῆ πιά τελείως. Δὲν ἐβόλεπε ἕνα ἄνθρωπο ἕνα ἀπαρηγόρητο κανένα. Ἦταν τὸ ἴδιο ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν χαμὸ τῆς Μαίρης ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἐκείνη ἡμέρα.

Καὶ πέθανε μὲ τὸ ὄνομά τῆς στὰ χεῖλιά του.

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάθρακα

Σέκπηρ

Αγαπητή Έφθας,

Έχτες το θράδυ δουλειά δέν είχα, κι' είπα κι' εγώ να πάω να σπάσω κέφι σε κανένα θερινό θέαμα. Έντελώς τυχερώς τράκαρα με έναν παλιό φιλαράκο μου, τον Μπρισίμη και συμφωνήσαμε να ζιγηθούμε δυο γαλερίες για να 'φχαριστηθώ ή ψυχή μας «όλο».

Να μη στα πολλογώ, δέν ξέρω πώς βρεθήκαμε στο θέατρο της κυρίας Άνδρεάδη που παίζει μια γουστοζίκη επιθεώρηση του Σέκπηρ με μουσική Ποριώτη. Λοιπόν τί να σου πω. Πολύ βρωμολόγος αυτός ο Σέκπηρ. Δέν είναι για να πάεις την αδερφή σου ή τι γκόμενα σε έργο του. Από «κουρβα» σε ποτ'εβα τό πηγαίνει. Δέ λέω μωρέ' αδερφέ μου πώς πρέπει οι επιθεωρήσεις να ναι σεμνές σαν τις έξετάσεις του Άρσακείου, αλλά πάλι δέν πρέπει και να τό παραξυλώνουν. Όπως αυτός ο Σέκπηρ που έπειδής και του ανέβασε γατηρικώς ένα έργο τό «Βασιλικόν» νομίζει πώς μπορεί να πιάνη τον κονδολοφόρον και να γράφη ό,τι φτάση.

Ναί ρε κύριε Σέκπηρ αν είσαι άντρας κάτσε και γράψε «Σιλουέττα» να δούμε την αξία σου. Πώς:

Γειά χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Έκλεκτοί στίχοι

Βουκολικόν

Κάτω στο κάμπο και στη καλαμιώνα
Ποτίζει ο Γιάννος, ο Γιάννος κι' ή Πα-
(γώνα.
Στοίχημα βάνουν ο Γιάννος κι' ή Πα-
(γώνα
Ποιός θά διψάση προτού νάρθη τό γόμα
Διψά ή Παγώνα προτού νάρθη τό γόμα.
—Νερό, βρέ Γιάννο, γιατί θά πεθάνω
Κι' άλλοτε στοίχημα δέν σου ξαναβάνω.

Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
—Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ
(Ανέκδοτος)

Πολυτεχνείον 10)6)38.

Σουρρελιστική ποίηση

Η μελαγχολία

του 'κολοκυδόκορφα

Σαλεπιτζήδες κρατούν βερούκοκα
στα αυτιά τους.

Τό δεξι τους σαγώνι αλληλογραφεί με τό
(Βατικανό.
—Γιατί σε κάθε καντάδα βρίσκεις κι' ένα
(τσιρόνι;
(βανίλλια.

Τά ξυράφια τρίζαν χαριτωμένα
τή μούρη τους
στό γήπεδον του γκόλφ.

Ο Άλφ Πασάς εγαύγισε σαν επίδειγμα
και τό μπουκάκι φώναζε σαν Τόμορ.
Ο Σωλήνας όμως είχε αντίρρησης.

Πίσω απ' τον ήλιο πάντα κρύβεται μια
(νερό.

Γι' αυτό τά μοσχάρια μυρίζουν σαν τό
(νερό.

Η φωνή έκανε τό καθήκον της,
Νά μου φιλήσης τον Κώστα.
Γιατί να γράψω κι' άλλα, άπου οι πόρτες
δέν ξέρουν να πηδήσουν άλλα επί κοντώ;

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Νέα και περιεργα

Ένα μαντολίνο

που παίζει τάβλι

Είς ένα μικρόν χωριόν της Βαυαρίας
ένας άνθρωπος επέμενε ότι έχει ένα μαν-
τολίνο, τό όποϊόν ζερε και παίζει περιεργα-
μα τάβλι.

Πολλοί επιστήμονες και πλήθος περι-
εργων ήκολούθησαν τον εν λόγω άνθρω-
πον, ό όποϊος έδέχθη να τους οδηγηση
σπίτι του, για να τους επιδείξη τό κατα-
πληκτικόν αυτό μαντολίνο.

Στό δρόμο όμως ό άνθρωπος αυτός, έν-
τελώς άπροόπτως, συνελήφθη, γιατί, ως
άπεδείχθη εκ των υστέρων, είχε δραπε-
τεύσει από τό φρενοκομείον του χωριού.

Οι επιστήμονες όμως δέν άπεγοητεύθη-
σαν. Έξακολουθούν να έρευνούν με δρα-
στηριότητα δια την ανεύρεσιν του θαυμα-
τουργού αυτού μαντολίνου, τό όποϊόν, αν
ανακαλυφθή, θ' ανοίξη νέους ορίζοντας
εις την αεροπλοΐαν και την βοτανικήν.

Γράμματα του Τζανέττου

Μοναξιά

Σίδη Ντιρεττόρο μου τση «Έβδομάς»,
Πάλε μωρέ μάτια μου για κει τό τρα-
γουδάκι τση ρούγας θά σου φουρνίσω
τόι απόψεις μου. Τη «Μοναξία πανατή»
του σίδη Μπιάνκο ά-
που μάς έπήρε τ' αυ-
τία μας και κατάντη-
σε, μα τον Άγιο,
βουρλισία.

Στό ύστερο έγινε
και τό μίλο τση έ-
ριδας! Και να γής
άπου θριστήκανε οι
συγγραφείς τση «Γαρ-
δένιας» με τσου συγ-
γραφείς τση «Σιλου-
έττας» στοί φημερί-
δες και γίνανε από
δύο χωρία γιατί λέει
ή «Μοναξία» τραγου-
δήθηκε από τη σινιο-
ρίνα Ποζέλλι στη «Σι-
λουέττα»! Τάπα με
και τσι προάλλες.
Έφτά είναι μάτια
μου, κουταμάρα με
πατέντα! Γιατί έδώ
την τραγουδάη ούλη ή Πλάση και να
μην την άτραγουδήση πανατή ή σινιορί-
να Ποζέλλιτα άπουνα και σαν κουκλά-
κι τό αφιλότιμο;

Και στο ύστερο, τί είναι μωρέ τζογία
μου μαθές έφτη ή «Μοναξία»; Τό άρι-
στοίτημα των αίωνων;
Ξέρεις πώς άρχινάει;
Έφυγες κι' έντός μου άξαφνικά
ξυπνούσιν οι πόνοι
κι' ή νεϊότη σουρουπώνει!...

Άκους, μάτια μου αή νεϊότη σουρου-
πώνει! λές κι' είναι ή νεϊότη... άπομε-
σήμερο!

Μά ως είναι. Τί θέλανε τά μόμολα οι
συγγραφείς και θριστήκανε στοί φημε-
ρίδες; Πές ό Σπυρόπουλος κι' ό Παπα-
δούκας, πές ό Έθαγγελίδης κι' ό Σακελ-
λάριος, γίνανε φιναλμέντε ρεντίκολο κι'
οι τέσσαρες!

Μά τό Θεό, σαν ακαδημαϊκοί κατα-
τήσανε. Ντροπή τους μάτια μου! Ντρο-
πή τους!

Με τιμή και με υπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Έλληνικόν στίχος

Τριολέττο

Ίσαμε ένα φουντουκάκι
Ίσαμε ένα φουντουκάκι
Ίσαμε ένα φουντουκάκι
Έχω στην καρδιά φαρμάκι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Από την όπερέττα
ή «Εύθυμη Χήρα»)

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

ΕΠΑΝΩ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

Ένα άριστουργηματικό δήγημα
της Λουτσιάννας Πεβερέλλι

Πέντε άνδρες και μια νέα — ή,
για να μιλούμε πιο σωστά, έ-
να κοριτσάκι!

Έφθασε στον αερολιμένα
πεταχτή και χαρούμενη. Την συνώ-
δευε ό πατέρας της, ένας αδύνατος
Λεβαντίνος με μάτια γεμάτα μελαγ-
χολία. Ένώ ή μικρή περιεργαζόταν
τό ήδροπλάνο γαλίζοντας με τις έ-
ρωτήσεις της τους άνδρες του πλη-
ρώματος ό πατέρας της έρωτούσε
έάν μεταξύ των επιβατών ύπηρχε
καμμιά γυναίκα: Θά ήθελε να της
έμπιστευθή την κόρη του, ή όποι-
θά έταξίδευε μόνη της... Έπήγαινε
να συναντήση την μητέρα της που ή-
ταν άρρωστη.

Όχι, δέν ύπηρχε καμμιά γυναίκα,
του είπαν. Πέντε άνδρες μόνο!

Ό πατέρας της νέας τους εκύττα-
ξε έναν — έναν προσεχτικά. Ήταν
πρώτα ένας άγγλος: είχε ένα πρό-
σωπο άπαθές, ευρισμένο, κοκκαλιά-
ρικο και μια βαλίτσα πολυτελή με
χρυσό μονόγραμμα. Κατόπιν, ένας
παχύς καλλιτέχνης, με κατασάρα μαλ-
λιά, με μύτη γροπτή και μ' ένα τε-
ράστιο μπριλλάντι στον δείκτη του
δεξιού χεριού. Και τέλος, κατά σει-
ρά: ένας Ισπανός τενόρος, ένας Ιτα-
λός μηχανικός με μάτια γκριζα και
μ' ένα ύφος νευρικό και άνυπόμονο,
κι' ένας πλούσιος τραπεζίτης με κά-
τασπρα μαλλιά.

Κανένας τους δέν του έπένευσε ά-
πόλυτη έμπιστοσύνη. Προτίμησε να
μην έμπιστευθή την κορούλα του σε
κανένα. Η άθωότης της και ή παιδι-
κή της άφέλεια — σκέφθηκε — θά
την έπροφύλασσαν άσφαλέστερα από
κάθε κίνδυνο.

Όταν έφθασε ή στιγμή του χωρι-
σμού, τον έκυρίευσε έξαφνα μια με-
γάλη άγωνία:

—Τι σου ήρθε, Ντίνα μου να φύγης
με τό ήδροπλάνο; της είπε με φωνή
που έτρεμε έλαφρά. Δέν περίμενες
έως αύριο που φεύγει τό βαπόρι;...

Οι έλικες τώρα είχαν άρχισει να
περιστρέφονται δαιμονιωδώς.

—Όρεβουάρ, μπαμπά...Μη με μαλ-
λώνης τώρα, την τελευταία στιγμή...
Μπορεί ν' άρρωστήσω στο ταξίδι...

—Δέν θέλησα να σου γαλάσω τό
γατήρι... Έάν όμως μετάνοιωσες
Ντίνα μου...

Η Ντίνα όμως είχε ήδη πηδήσει
μέσα στο σκάφος.

—Όρεβουάρ, παιδί μου... Όρε-
βουάρ...

Σε λίγο, τό ήδροπλάνο δέν ήταν

Όστερα από λίγον καιρό έλαβε μια παράξενη κάρτα...

παρά ένα μαύρο σημαδάκι, στο ραβδος του ορίζοντος...

Η Ντίνα έκαθισε στη θέση της και κτύπησε ολόγουρά της με ύφος θριαμβευτικό.

Μόνο τότε οι πέντε άνδρες άντελήθησαν ότι ανάμεσά τους υπήρχε ένα όρσορο κοριτσιάκι προσωπάκι. Την εκύτταξαν και της έχασμαγέλασαν. Έχαμογέλασε κι αυτή σε όλους, με μεγάλη απλότητα.

Ο τραπεζίτης της έπρόσφερε την εφημερίδα του ρωτώντας την, με νσηματα, αν ήθελε να την διαβάσει.

Ο Ισπανός τενόρος έκοψε από το καρνέ του ένα φύλλο, έσημείωσε επάνω: «Μήπως σάς πειράζει το ταξίδι; Έχω ένα γιατρικό...» και της το έδωσε. Αυτή απήντησε μ' ένα γαρούμενο «όχι». Αίσθανόταν πολύ καλά τόν έαυτό της.

—Πρώτη φορά ταξιδεύετε έτσι, μόνη;

—Ναί, πρώτη φορά. Ο τενόρος την εκύτταξε προσεκτικά. Αυτή κοκκίνισε λίγο. Ο Ισπανός, τότε, σηκώθηκε από την θέση του και πήγε και κάθισε κοντά της.

Ο παχύς καλλιτέχνης έγινε έξω φρενών. Εύρισκε πώς ήταν γελοίο αυτό που έκανε ο Ισπανός: άκούσε εκεί, να θέλη να κάνει κόρτε σ' ένα κοριτσάκι τόσο θά, που ταξίδευε μάλιστα ολομόναχο!

Ο Έγγλέζος έβγαλε από την τσέπη του μερικές καραμέλλες και της έπρόσφερε, σιωπηλά.

Μόνον ο Ιταλός μηχανικός δεν ασχολήθηκε μ' αυτήν. Εκύτταξε έξω από το μικρό παραθυράκι με ύφος μελαγχολικό, με βλέμμα άφηρημένο.

Η μικρούλα τώρα ούτε γύριζε καν να κυττάξη τόν γείτονά της. Δεν στεκόταν ούτε στιγμή ήσυχη. Σηκωνόταν, εκύτταζε απ' το παράθυρο, γελούσε δείχνοντας κανένα βαπόρι που φαινόταν σαν παιδικό καραβάκι κει κάτω στη θάλασσα...

Θέλησε να πιη κάτι. Ο καιρός όμως είχε χαλάσει. Το υδροπλάνο έπεφτε κάθε τόσο σε μεγάλα κενά άερος, και με πολύν κόπο ή μικρή κατώρθωσε να πιη το περιεχόμενο του ποτηριού της.

Και νά... Έξαφνα έεσπασεν ή καταιγίς. Ο πιλότος ανέβηκε σε μεγάλο ύψος, προσπαθώντας να την υπερβή. Δεν το κατώρθωσε όμως και προτίμησε ν' αλλάξει κατεύθυνση. Προγυρούσε τώρα προς δυσμάς ανάμεσα στις άστραπές, στην άνεμο, στην ύμυλη...

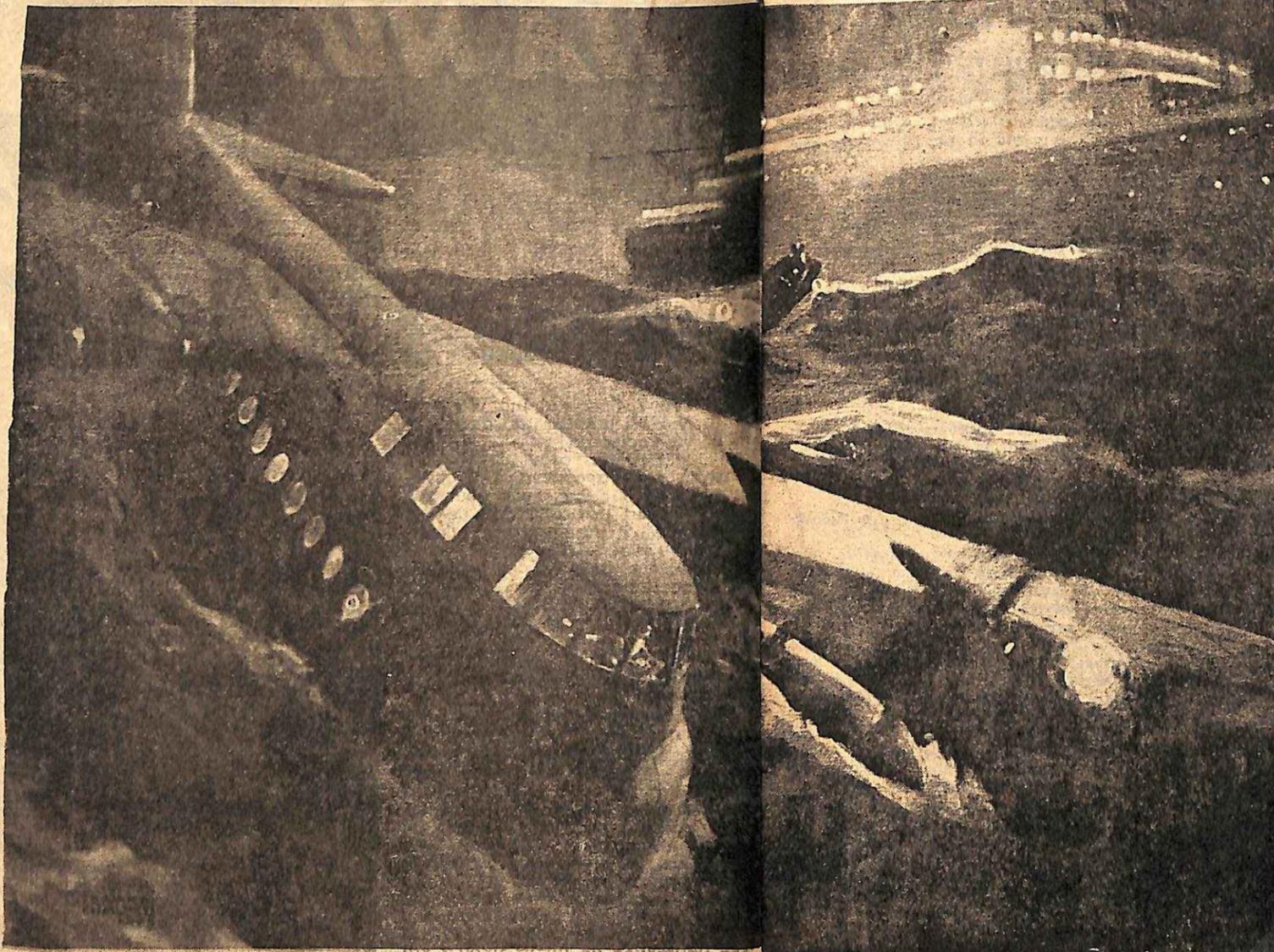
Στην άρχή, ή Ντίνα διασκέδαζε τρομερά. Τρεκλίζοντας επήγαινε απ' το ένα παραθυράκι στο άλλο και φώναζε, θαρράντας πως την άκουγαν:

—Είμαι φοβερό!... Είναι υπέροχο!...

Ο πλούσιος τραπεζίτης είπε ότι είχε δη στη ζωή του τρικυμίες, χειρότερες απ' αυτήν. Ο Ισπανός τενόρος όμως δεν είχε πια το νού του στην μικρή. Είχε κυριευθή ξαφνικά από ένα είδος πανικού. Από τη στιγμή που είχε έεσπάσει ή θύελλα δεν είχε ανοίξει το στόμα του. Έξαφνα σηκώθηκε κι άρχισε να κραυγάζη στην ακατάληπτη γλώσσα του κλώντας εις βοήθειάν του όλους τούς άγιους.

Η μικρή, που κτύπησε έξω από το παραθυράκι, έγύρισε, τόν αντίκρουσε και έγλώμισσε.

Τότε όμως ο γοντρός καλλιτέχνης τόν έχτύπησε στόν ώμο. Κάτι του

Ένας τρομερός κρότος συνεκλόνησε το σκάφος. Το υδροπλάνο έπλεε πάνω στη θάλασσα...

είπε το όποιο δεν άκούστηκε μέσα στο δαιμονιώδη θόρυβο της μηχανής. Έγραψε μιά φράση σ' ένα κομμάτι χαρτί και του τήν έδειξε, τήν έδειξε κατόπιν και στους άλλους.

Εδιάβασαν: «Δέν πρέπει να δείξουμε τήν παραμικρή άνησυχία, για να μίν τρομάξη ή μικρή».

Τελευταίος επήρε το χαρτάκι ο νεαρός Ιταλός. Το έτσαλάκωσε νευρικά στη χορτά του και το έβαλε στην τσέπη του.

Άπαθής και ήρεμος, ο Έγγλέζος έβγαλε από τήν βαλίτσα του ένα κομμάτι κουτάκι. Το άνοιξε. Ήταν... σκάκι.

—Θέλετε να παίξουμε; έρώτησε τήν μικρή.

Αυτή έχασμαγέλασε στενοχωρημένα:

—Υπάρχει κίνδυνος; έρώτησε.

—Όχι, καθόλου. Μόνο που θ' αργοπορήσουμε λίγο.

—Α, τότε...

Και στρώθηκαν στο παιχνιδι. Ένώ όμως έπαιζαν, ο ρυθμικός θόρυβος της μηχανής που δεν είχε σταματήσει ούτε στιγμή, γαλασσώθηκε... μετεβλήθη σε άγκομαχητό...

Οι επιβάτες κυττάχτηκαν τρομαγμένοι. Κανένας τους έν τούοις, δεν έτόλμησε να φωνάξη, να κάνει τήν παραμικρή κίνηση που θα έφανέρωνε τήν άγωνία του, μολονότι το υδροπλάνο είχε κλίνει αίσθητά προς τά δεξιά.

Μόνον ο γέρος με τά κάτασπρα μαλλιά έφερε το γέρι του στο λαιμό του, και από τά μάτια του πέρασε ή σκιά του θανάτου...

—Λοιπόν;... Γιατί δεν παίζετε; έρώτησεν ο έγγλέζος με άπάθεια.

—Τι συνέβη; είτε ή Ντίνα άνοιγοντας διάπλατα τά μάτια της.

—Κατεβαίνουμε. Προσέξτε, γιατί με μιά κίνηση κάνω μ'ά τι!

—

Το υδροπλάνο κατέβαινε άκανόνιστα προς τήν σκοτεινή και φουρτουμισμένη θάλασσα.

Ένας από τούς επιβάτας σηκώθηκε και έκανε μιά κίνηση, έξ ενστικτού, σά νάθελε ν' άσπαγη από κάπου. Κανένας όμως δεν φώναξε.

Μόνον ή μικρούλα έφώναζε δυνατά για να τήν άκούση ο συμπαίκτης της:

—Ναί, αλλά παίζω έγω... και κάνω έγω μάτι.

Στην ξηρά, πάντως, δεν προφταίνουμε να φτάσουμε. Κατά τήν προσθαλάσσωσή του, το υδροπλάνο έπαθε μεγάλες ζημιές. Το πολύ επί μιά ώρα άκόμη θα μπορούμε να κρατιόμασ τε στην έπιφάνεια.

Και γύρισε στο άχρηστο πλέον διαμέρισμά του, χωρίς να προσθέση ούτε λέξη.

Ο νεαρός μηχανικός ένοιωσε μιά τρομερή άγωνία να του σφίγγη τήν ψυχή.

Έγύρισε και κτύπησε τήν μικρή που γελούσε ακόμα... Αυτήν μόνο έλυπήθηκε εκείνη τή στιγμή. Κανένας δεν έπρεπε να τής πη, κανένας δεν έπρεπε να τήν άφήση να

είχε κάνει πριν ο παχύς καλλιτέχνης: έσημείωσε σ' ένα φύλλο χαρτιού:

«Σε μιά ώρα θα έγουμε βουλιάξει. Έπ' ούδενι λόγω πρέπει να το ύποψιασθή αυτό ή μικρούλα».

Και σιωπλά, περιέφερε το σημείωμα στους συνεπιβάτες του.

Ο έγγλέζος έτρεπε λίγο καθώς έδιάβαζε το χαρτί. Ο τραπεζίτης άνοιξε τόν γαρτοφύλακά του, έβγαλε μερικές κόλλες και με δάκρυα στα μάτια άρχισε κάτι να γράφη. Ο Ισπανός τενόρος έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του, ένω ένας λυγμός έβγαίνει από το στήθος του — ένας λυγμός που έμοιαζε περισσότερο με κραυγή ένός πληγωμένου ζώου...

—Μά... τί έπαθε; έρώτησε ή Ντίνα με γαμηλή φωνή, δείχνοντάς τον.

—Α! τόν καυμένο! απήντησεν ο νεαρός Ιταλός προσπαθώντας να γαμογέλαση, τόν έπείραζε ή θάλασσα! Κι' έπειδή έμαθε ότι θα μείνουμε έδω λίγη ώρα άκόμη έως δτου θάσση το βαπόρι που θα μ'ας μεταφέρει στο λιμάνι...

—Άπένει πολύ το λιμάνι; —Αν δεν ήταν τέτοιο σκοτάδι, θα μπορούσαμε να το δούμε από δω.

Ός έκ θαύματος, όλα τά φώτα ήσαν άκόμη άναμμένα. Και τά φώ-

—Α, τόν καυμένο! Τόν έπιασε ή θάλασσα...

μαντεύση τί συνέβαινε. Προς στιγμήν σκέφθηκε να κρούση τήν αλήθεια και από τούς συνεπιβάτες του, κατόπιν όμως έσυλλογίσθηκε ότι αυτό θα ήταν άπάνθρωπο. Μιά ώρα ζωής στα πρόθυρα του θανάτου, άξίζει ίσως περισσότερο από χρόνια ολόκληρα περισσότερο από τήν μηχανή που σκέπτεται τώβα τις φωνές. Ο Ιταλός μηχανικός έν τούοις έκανε το ίδιο που

τα αυτά ήταν ή μοναδική πλέον ληπίδα τών επιβατών. Τί περιπέτεια, Θεέ μου! Έλεγεν εύθυμα ή μικρή Ντίνα. Ο μπαμπάς δεν θα με πιστεύει όταν θα του τά διηγούμαι! Στόν άερολιμένα, εύθυνός, θα έλθη ή θεά μου μόνου. Α, δεν τήν γανεύω ήν θεά μου. Δεν έξερετε τί γκρινιάσα που είμαι! Δεν είναι περίεργο, αλήθεια, πώς δεν μ'

Έχει πιάσει ακόμα η θάλασσα; Κάποτε είχα ταξιδεύσει με τον μπαμπά μου απ' το Ιαρίσι στο Λουδίνιο. "Α, η Μάγνη! Δεν ξέρετε πόσο υπέφερα στο ταξίδι. Κάτι αγόρια με πείραζαν. Κι' εγώ είχα μία φούρκα! Δεν μπορούσα όμως να τους απαντήσω τίποτα... ούτε και να σταθώ στα πόδια μου μπορούσα..." "Αχ, Θεέ μου, αυτός ο παχύς κύριος γιατί είναι έτσι γλωμώσ; είπε δείχνοντας τον γοντρό καλλιτέχνη. Μήπως τον έπειραξε κι' αυτόν η θάλασσα;

"Όλοι κρεμίντουσαν απ' τα γέιλη της, απελάμβαναν την άθωα της κουβέντα, σαν ναταν αυτή η υστάτη χαρά της ζωής τους.

"Αν ήταν μόνοι, θα είχαν παραδοθή ίσως στην απελπισία. Αυτή όμως, το άφελές και άθωο αυτό κοριτσάκι, τους είχε μεταβάλει σε ήρωα.

"Εξαφνα, έσβουσαν τα φώτα.

"Ω! Τι συμβαίνει; ρώτησε η μικρούλα.

"Τίποτα! Ήσυχαστε! Κάνουν σιγά-σιγά! άπληντησε έντονα ο νεαρός Ιταλός.

"Πώς σ'ας λένε; ρώτησε η μικρή. Είπαθε ο μόνος Ιταλός εδώ μέσα, δεν είν' έτσι; Και η μαμά μου είναι Ιταλίδα. Την λένε Μαρία. Έσ'ας, πώς σ'ας λένε;

"Τζιόρτζιο.

Αυτή, έψαξε να τον βρῆ μέσα στο σκοτάδι.

"Σινιόρ Τζιόρτζιο, φοβάμαι... έψιθύρισε.

Αυτός την έσφιξε στο στήθος του, σαν ένα μικρό κοριτσάκι που ήταν, και τῆς εχάιδεψε τα μαλλιά.

"...Μέσα στο πυκνό σκοτάδι δεν άκουγόταν τώρα κανένας θόρυβος. Ούτε λυγμοί, ούτε στεναγμοί...

Και οι πέντε άνδρες είχαν κάνει την καρδιά τους από γρανίτη, για να μη ταράζουν την άθωότητα...

"Στοιχηματιζώ ότι άποκοιμήθηκαν όλοι τους! Ψιθύρισε η μικρή, την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα της καμπίνας.

"Ένα πλοίο μας είδε κι' έρχεται προς το μέρος μου! είπεν ο πιλότος.

"Ήταν ένα καϊκι που επί ώρες έπάλευε άπεγνωσμένα έναντιόν των κυμάτων. Δεν μπορούσε να πλησιάσει στο ύδροπλάνο...

"Ενῶ ο άσυρματιστής έξακολουθούσε να έκπέμπη το σήμα της άπελπισίας, μία φωνή άκούσθηκε απ' το καϊκι.

"Δεν υπάρχει τίς παοά για τρεις άνθρώπους μόνο! Και γι' αυτούς δηλαδή είναι επικίνδυνο, γιατί το καϊκι έχει γεμίσει νερό και υπάρχει φόβος να βουλιάξωμε!

"Ο πιλότος με το ξερό, άπαθές ύφος του άπληντησε:

"Εμείς οι άνδρες του πληρώματος, θα μείνουμε στο σκάφος. Πρέπει να πάρετε όμως στο καϊκι, εκτός απ' τους τρεις έπιβάτες, και τον ταχυδρομικό σάκκο. Θα έπιβιβασθή πρώτα η μικρή. Οι άλλοι δύο... Θ' άποφασίσουν μόνοι τους ποιοι θάβναι.

"Ποιός θ' άποφασίσει; έρώτησε ο άσυρματιστής.

"Ακολουθήσε μία νεκρική σιγή.

"Θ' άποφασίσει η μικρή! είπεν άπότομα ο πιλότος.

"Όλοι τους ένοιωσαν ένα ρίγος.

"Ντίνα, είπτε με γλυκύτητα ο Τζιόρτζιο, δυο από μας μόνο θα έπιβιβασθούν μαζί σου στο καϊκι που ήρθε να μας πάρη. Οι τρεις άλλοι θα μείνουν εδώ... και θα περιμένουν. Ποιοι θέλεις να σε συνοδεύσουν; Συμφωνήσαμε να διαλέξεις εσύ.

—Μα ποιός θα με μεταφέρη ὡς τὸ καϊκι; Δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ μείνω κι' ἐγὼ ἐδῶ νὰ περιμένω;... Δὲν ξέρω κολῶπι...
 —Κάποιος θ' ἀναλάβη νὰ σὲ μεταφέρη. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ διαλέξεις τοὺς συνοδοὺς σου...
 —Δὲν ξέρω... ἐπιθύρισε αὐτὴ, δισταχτικά.
 Ὁ ἐγγλέζος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ λαμπιτσα καὶ τὴν ἀνάψε.
 Ἡ μικρὴ ἀντίκρισε πέντε πρόσωπα πού τὴν κύτταζαν σιωπηλά, μὲ ἀγωνία.
 —'Ε, νὰ λοιπόν, εἶπε. 'Εγὼ θὰ φύγω μὲ τὸν Τζιόρτζιο... καί... μέ...
 Ἐκύτταξε πάλι τὸν ἐγγλέζο πὺ δάγκωνε τὰ χεῖλη του τὸν γέρο τραπεζίτη πὺ ἔμοιαζε λίγο στὸν παπποῦ τῆς καὶ πὺ τῆς ἦταν τόσο συμπαθητικὸς, τὸν γοντρό καλλιτέχνη πὺ ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς μὲ ὕφος χαμένο, καὶ τέλος τὸ σκοτεινὸ βλέμμα τοῦ Ἰσπανοῦ τεπόρου, αὐτοῦ πὺ τῆς εἶχε χαμογελάσει ὄχι ὅπως χαμογελοῦν σ' ἕνα κοριτσάκι.
 Στὴν ὑστάτη αὐτὴ στιγμῆ, ἔϋπτησε μέσα τῆς τὸ γυναικεῖο τῆς ἐνστικτο. "Ἐνοιωσε τὴν καρδούλα τῆς νὰ χτυπᾶ δυνατὰ...
 —'Ω! ἐπιθύρισε, θὰ μ'ἔς σ' ὀδεύσει καὶ ὁ κύριος... νά!
 Ἐγύρισε κτῶπιπν πρὸς τοὺς ἄλλους.
 —Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κρατήσετε κἀκίκα, ἔ;... τοὺς εἶπε χαμογελώντας. Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε, παρὰ νὰ περιμένετε λίγη ὥρα, δὲν εἶν, ἔτσι;...
 Ἐνοιωσε μέσα στὸ σκοτάδι ἕνα γέρι νὰ σφίγγη τὸ δικὸ τῆς ἕνα γέρι πὺ ἔκαιγε. Τράβηξε μὲ μιὰ τρεμούλα τὸ γέρι τῆς.
 Ὁ γοντρός καλλιτέχνης μουρμούρισε σ' ἕνα βογγητό:
 —Ναί... μισὴ ὥρα!... μισὴ ὥρα ὡς πὺ νάρθη ὁ θάνατος!...
 —'Υστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τὸ καϊκι ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε παντοῦ...
 —'Επὶ πολλὰς ἡμέρας ἐφρόντιζαν νὰ κρῦβουν τὶς ἐφημερίδες ἀπὸ τὴν μικρὴ Ντίνα. Ἐστερα, ἄλλα θέματα ἄρχισαν ν' ἀπασχολοῦν τὴν κοινὴ γνώμη, καὶ ἄφησαν τὴν Ντίνα νὰ ξαναπαίρῃ τὴν ἐφημερίδα καὶ περιοδικὰ.
 Καμμιά φορὰ ἡ μικρὴ διηγείτο στὴν συντροφία τῆς, γελώντας, τὴν περιπέτειά τῆς:
 —'Α, μὰ δὲν ξέρετε τί διασκεδαστικὸ πὺ ἦταν τὸ ταξίδι! Μοναδικὴ περιπέτεια, παιδιά μου! Θυμάμαι ἕνα κύριο, κάποιον ἐγγλέζο, πολὺ συμπαθητικὸ, μὲ τὸν ὅποιον ἔπαιξα σκάκι καὶ μοῦ ἔδινε καραμέλες. Κι' ἕναν ἄλλο κύριο μὲ μιὰ μύτη γρυπῆ, ὡς ἄετοῦ...
 Καὶ γελούσε, ἡ καυμένη ἡ μικρούλα, μιλώντας γι' αὐτοὺς πὺ εἶχε σκοτώσει, πὺ ἔκοιμῶντο τώρα στὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης.
 Ἐστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔλαβε μιὰ παοάξενη κάρτα:
 «Σ' ἐνοῦσα πὺ μοῦ χάρισες τὴν ζωῆ. Μανουέλο Τορές».
 Ἐυάντευσε ἀμέσως πὺς τῆς τὴν ἔστειλε ὁ Ἰσπανός, αὐτὸς πὺ εἶχε ξεσπάσει σ' ἕνα τρελλὸ τραγοῦδι ὅταν εἶχαν πατήσει στὴ στεριά.
 Ἐδῶσε ὅμως ἄλλη σημασία στὰ λόγια του. Κι' ἔκουσε τὴν κάρτα κάτω ἀπ' τὸ προσκεφάλι τῆς, μὲ μιὰν ἀνατριχίλα εὐτυχίας...
 ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Ἡ ζωὴ ἀπὸ τὴν εὐθυμὴ τῆς ὄψι

Ἡ μαμά στέλνει στὴν φίλη τῆς τὸν μικρὸ ἴστο γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ ἕνα σουρωτήρι.
 Ὁ μικρὸς φεύγει καὶ σὲ λίγο ἐπιστρέφει μὲ ἀδειανὰ χέρια.
 — Πὺ εἶναι τὸ σουρωτήρι, Τοτό;
 — Τὸ πέταξα μαρὰ, ἀφοῦ δὲν θὰ σοῦ χρησιμεύει! Ἦταν ὅλο τρύπα-τρύπα!
 — — —
 Ἐστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, ὁ μικρὸς Κωστάκης συζητᾷ μὲ τὸν συννομήλο καὶ συμμηθητὴ του Ριχῆ.
 — Ὁ Νῶε, λοιπόν, εἶχε πάρει μαζί του ἀπὸ ἕνα ζεύγος ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζῴων.
 — Καὶ πὺς τρεφόνταν ἀφοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ φάνε τὰ ζῶα αὐτά;
 — Ἐπιαναν ψάρια μὲ τὸ καλάμι!
 — Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!
 — Γιατί;
 — Ἀφοῦ εἶχαν μόνον δύο σκουλήκια!...
 Ὁ μίστερ Γουάτσον κηματαίος ἀπὸ τὴν Σκωτία ὑπηρετοῦσε καὶ αὐτὸς στὸ μέτωπο κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο. Μιὰ μέρα παίρνει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του πὺ ἔγραφε:
 «Ἀνδρούλη μου, θέλω νὰ φυτέψω πατάτες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χωράφια μας, ἀλλὰ θὰ χρειασθῆ νὰ φωνάξω πέντε ἑργάτες γιὰ νὰ μοῦ σκάψουνε τὸ χωράφι. Ἐστὶ τί λὲς νὰ κάνω;»
 Ἐστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Κα Γουάτσον ἔπαιρνε τὴν ἀπάντησι:
 «Γυναικούλα μου, μὴν πειράξεις τὸ χωράφι, εἶναι τὰ τουφέκια...»
 Ἡ γυναῖκα δὲν κατάλαβε τίποτε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα εἶδε νάρχηται στὸ χωράφι τους ἕνα λόχος σκαπανέων καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ἀνω-κάτω. Ὡς γνωστὸ, ὑπῆρχε τότε λογοκρισία στὶς ἐπιστολὰς τῶν στρατιωτῶν καὶ οἱ ἄρχες τοῦ τόπου, εἶχαν διατεχθῆ νὰ βροῦν τὰ περίφημα τουφέκια.
 Μετὰ τὴν ἔρευνα ἡ γυναῖκα του ἔγραφε στὸν κ. Γουάτσον:
 «Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ ἤλθαν στρατιῶτες καὶ σκάληξαν τὸ χωράφι μας».
 Καὶ ὁ κ. Γουάτσον ἀπληντησε:
 «Ἐχει καλῶς. Μπορεῖς τώρα νὰ φυτέψης τὶς πατάτες σου!».
 — — —
 Σ' ἕνα χωριὸ τῆς νοτίου Γαλλίας, ὁ παπᾶς ἀληθινὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, πληροφορήθηκε ὅτι οἱ παντρεμμένες ἄρχισαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη νὰ ἀπατοῦν τοὺς ἄνδρες τῶν. Σκέφθηκε λοιπὸν τὸν ἕξῃς τρόπο γιὰ νὰ ἀναγατίσῃ τὸ κακὸ. Τὴν πρώτη Κυριακὴ πὺ ἔφθασε, ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶπε, ἀπειθυμῶμενος πρὸς τὶς γυναῖκες:
 «Ἀδελφές μου, πληροφοροῦμαι ὅτι μερικὲς ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι καὶ τόσοσ ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν συνύγων των. Εἶναι ἀνόμη καιροὺς νὰ συνέλθουν οἱ χριστιανὲς αὐτὲς καὶ νὰ μετανοήσουν γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δὲν θέλω νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐξωμολογηθοῦν. Θὰ μοῦ γράψουν ἀνανύμως τὸ ἀμάρτημά τους καὶ ἐγὼ θὰ δεηθῶ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν τους».
 Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ταχυδρομικὸς διανομὲς ἔφθασε στὸ πρεσβυτερεῖο σπρώχνοντας μετὰ πόδια του ἕνα καρροτσάκι γεμάτο γράμμασιν!

Δραματικὸ Διήγημα τοῦ Ἀδρ. Μπαράκκο

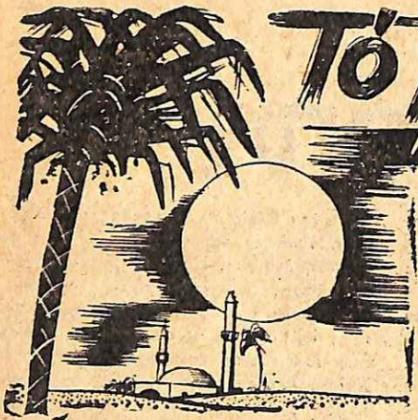
Μιὰ νεκρὴ ἀγάπη

Ὁ βαλιτσὸς τοποθετημένος πλάι στὴν πόρτα, ἐνόμισε πὺς ἔδειχναν τὸ δρόμο. Ἡ Ντίνα στάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου, κυττάζοντάς τες.
 «Ἐδῶ μέσα, σκέφθηκε, βρισκεται ὅτι ἔχω. Ὅλο τὸ σπιτικό μου. Μὰ τὴ στιγμῆ αὐτὴ ἡ νῆα δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν πραγματικότητα.
 Τὸ σπιτικό τῆς, ἕως τώρα, ἦταν ἐκείνο ἀπὸ ὅπου ἔβγαίνε. Ὅχι μεγάλο, μὰ ὠραίο, καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα: δικὸ τῆς. Ἐκείνη καὶ ὁ Λουδοβίκος τὸ εἶχαν δημιουργήσει ἐπιπλο πρὸς ἐπιπλο, μέσα σὲ πέντε χρόνια: «Ἡ φωλιτσα μας», τὸ ἔλεγαν κι' οἱ δύο τους.
 Καὶ τώρα, εἶχε κατάνησει ἕνα θλιβερὸ πρᾶγμα, μὲ τὰ κλεισμένα παράβουρα κι' αὐτὲς τὶς ἀπαίσιες βαλιτσὲς πλάι στὴν πόρτα.
 Ὁ Λουδοβίκος βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Στάθηκε κι' αὐτὸς στὴν μέση τοῦ δωματίου, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα κάτω.
 — Εἶσαι ἐτοιμῆ; ρώτησε.
 Ἐκείνη ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς καταφατικά. Ἐριξε μιὰ τελευταία ματιὰ τριγύρω, ὅπως κάθε φορὰ, πὺ ἔβγαίνε ἔξω, νὰ δῆ ἂν ὅλα βρισκότανε στὴ θέσι τους.
 Ὁ Λουδοβίκος ἀκούμπησε τὸ χέρι του σ' ἕνα ἐπιπλο. Ἐκίχεν ἕνα κίνημα, πὺ ἔμοιαζε σὰν γάδι.
 Ἦταν διστακτικὸς, καὶ εἶχε θλιμμένα τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπο ἀρηρημένο.
 — Πηγαίνουμε! εἶπε, μὰ χωρὶς νὰ κινηθῆ.
 Ἐπειτα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ τὸ γέλιο στάθηκε σὰν μορρασμός, κρεμασμένος ἀπὸ τὸ στόμα.
 — Θάρρος, ἐπιθύρισε κι' ἔσφιξε ἕνα χέρι τῆς Ντίνας. Εἶναι ἡ χειρότερη στιγμῆ.
 Ἐπειτα... ἔπειτα δὲν θὰ τὸ σκέπτεσαι πιά...
 Μιλοῦσε κουρασμένος, στεναχωρημένος, ἕνας ἔρω, ἕνας σύγχρονος ἔρω, πὺ τέλειωνε ἔτσι, χωρὶς καυγάδες, χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ λόγο, ἐκτός ἀπὸ τὴν τριβὴ τοῦ χρόνου, εἶναι ἕνα προμερὰ θλιβερὸ πρᾶγμα. Ἐστερα ἀπὸ πέντε ἐτῶν συμβίσεως, γεμάτη ἔρωτα καὶ τρυφερότητα, ὁ Λουδοβίκος κι' ἡ Ντίνα εἶχαν ἀντιληφθῆ πὺς εἶχαν ἐξαντλήσει πιά ὅλη τὴν ἀγάπη τους. Δὲν ἦταν τώρα παρὰ δυὸ καλοὶ φίλοι, τίποτε ἄλλο. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά θὰ εἶχαν βγῆ ἀπὸ μέσα, κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἔπου εἶχαν σταθῆ τόσο εὐτυχισμένοι καὶ θὰ τραβοῦσε ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα διαφορετικὸ δρόμο. Αὐτὸ πὺ τὸς εἶχε φανῆ πρὶν τόσο λογικὸ καὶ τόσο φυσικὸ, τώρα πὺ γινότανε πραγματικότης τοὺς ἔσφιγγε τὴν καρδιά.
 Νὰ φύγουν... Νὰ μὴν ξαναῖθαθοῦν ἴσως πιά.
 — Εἴμαστε παιδιά, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Νομίζεις πὺς βαδίζουμε στὸ μαρτύριο.
 «Μὰ μήπως δὲν εἶναι μαρτύριο; Νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ μέσα. Νὰ πάμε μακριὰ. Νὰ χωριστοῦμε!» ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ντίνα, μὰ σώπαινε. Ἐνοιωσε τὴν καρδιά τῆς ἔδεικα καὶ τὸ στόμα τῆς ἔρηρ. Ἐνας ἔρω

σκέφθηκε. Ἐκείνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὴ βαλιτσα κι' ἔλεγε:
 — Ὅλεις νὰ δοκιμάσουμε νὰ μείνουμε πάλι μαζί;
 Τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος νὰ χωρισθῆ ἀπ' αὐτὴν γυναικα, ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί, πὺ αὐτὴ τῆ φορὰ πὺ ἔβγαίνε ἀπὸ τὸ ἀντιπροσωπεύανε τὶς πρὶ ὡραίες ἀνανύξεις.
 Ὅστόσο, ἡ Ντίνα τὸν ἄκουε κι' ἐνοιωθε πὺς ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἔβγαίνε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του. Ἐνοιωθε πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά, ἀγαποῦσε ὅμως τὸ παρελθόν.
 — Ἐλα, κουνήσου, μὴν κίνης αὐτὰ τὰ μούτρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος. Πέταξε τες αὐτὲς τὶς φορητὲς βαλιτσὲς, ἐπὶ τῆς, θὰ ζήσουμε ὡραία. Ἐγὼ μιὰ ἰδέα... Πήγαινε ν' ἀλλάξῃς καὶ πάμε νὰ πάμε ἔξω. Ποῦ εἶσαι νὰ γιορτάσουμε τὴν δευτέρη μας ἀγάπη.
 Ἡ Ντίνα χαμογέλασε. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια τοῦ Λουδοβίκου τὴν συγκινοῦσε. Ἦταν τόσο καλός, ἤθελε νὰ τὴν δῆ εὐθυμῆ.
 — Ἐγὼ εἶμαι, πάμε ἔξω, εἶπε.
 Ἐπειτα τράβηξε μιὰ βαλιτσα κι' ἐπρόσθεσε:
 — Περιμένε με: σὲ μιὰ στιγμῆ θὰ εἶμαι ἐτοιμῆ.

Ἦταν ὅμως πολὺ κουραστικὸ αὐτὸ πὺ προσπάθησαν νὰ κάνουν. Νὰ φαίνωνται δηλαδή εὐθυμοί. Στὸ τραπέζι μίλησαν γιὰ πρᾶγματα, πὺ δὲν ἐνδιέφεραν οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλον. «Καὶ σὺ τί τοῦ εἶπες; Καὶ κείνος τί σοῦ ἀπήντησε;» Κάτω ἀπὸ τὸ ψεύτικο κοκκινάδι, πὺ φοροῦσε ἡ Ντίνα, ἐνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ τῆς κατάχλωμο.
 Μόλις ἔφραγαν, βγήκαν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο καὶ μῆχαν σ' ἕνα κινηματογράφο. Παιζόταν μιὰ ταινία, στὴν ὁποία ἕνα ζεύγος ἐρωτευμένων ἔκαναν τὸ κάθη τί γιὰ νὰ δείξουν πὺς μισεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ δὲν τὸ κατῶρθωναν.
 «Κάνουν τὸ ἀντίθετο ἀπὸ μᾶς, πὺ προσπάθουμε νὰ κρατήσουμε στὴ ζωῆ ἕνα παθαμένο ἔρωτα!» συλλογίστηκε ἡ Ντίνα.
 Θυμῶταν μερικὲς ἄλλες βραδύες στὸν κινηματογράφο, πὺ καθότανε ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, κρατημένοι ἀπὸ τὰ χέρια. Κάθε τόσο ἔσφιγγεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ νοιώσουν τὸν παλμὸ τους. Βγήκαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ ταινία, κι' ἔκαναν μερικὲς βόλτες.
 — Θυμάσαι, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, ἕνα βράδυ πὺ φύγαμε ξαφνικὰ γιὰ τὸ Σάν-Ρέμο μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο, χωρὶς νὰ πάμε σπιτί, χωρὶς νὰ πάρομε οὔτε τὴν βουρσα, γιὰ τὰ δόντια; Ἐγὼ μιὰν ἰδέα: δὲν πάμε κι' ἀπόψε;
 Ἡ Ντίνα τὸν κύτταξε θλιβερὰ. Κατάλαβε τί ἐσήμαινε τὸ βλέμμα αὐτό. Οἱ τρέλλες ἔχουν ἀξία, μόνον ὅταν γίνονται αὐθάρμητα. Δὲν ἐπέμεινε. Ἄλλαξε γνώμη.
 — Πάμε στὸ Μάτζι;
 Βόηχανε ἕνα τραπέζι ἄδειο καὶ καθήσανε. Ἡ αἰθουσα ἦταν γεμάτη, ἡ ὄρχηστρα ἔπαιζε σὰν τρελλή, τὰ ζεύγη χορεύσανε.
 — Εἶναι ὡραία ἐδῶ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.
 Μὰ ἡ Ντίνα τὸν κύτταξε τώρα μὲ μίσος. Ἀρχισε νὰ πίνῃ. Ἐνα-δύο-τρία-πένητα ποτήρια σαμπάνια... Σὲ λίγο δὲν ἔδλεπε καλά. Εἶχε ξεχάσει ποῖός ἦταν αὐτὸς πὺ καθότανε μαζί του.
 Ὁ Λουδοβίκος τὴν κύτταξε, καὶ μιὰ στιγμῆ τῆς εἶπε:
 — Χωρὴ μου ἀγάπη!
 Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς φάνηκαν πὺ δυνατὰ ἀπὸ μαστίγωμα. Ἀσπάζε τὸ τραπέζο μάντηλο καὶ φωνάζε βραχνὰ:
 — ἔρεται τί εἶμαστε; Δυὸ νεκροί! Καὶ σὺ περισσότερο ἀπὸ μένα...
 Εἶπε σκηνοθῆ ἀπάνω. Ἐνας μεθυμένος τὴν ἔσπρωξε. Ἐκείνη τὸν ἔραψε ἀπὸ τὸ χέρι.
 — Ὅλῶ νὰ χορεύουμε ροῦμπα! τοῦ εἶπε.
 Ὁ Λουδοβίκος, κατάχλωμος, τὴν κύτταξε ἀπὸ τὸ τραπέζο. Κι' ἐνῶ ἔκείνη πὺ ἔρωσε σὰν τρελλή, ἐνοιωθε πὺς ὁ κόμπος πὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὸ λαῖμό τῆς νὰ τὴν πνίξῃ, εἶχε διαλυθῆ. Τὴν ἴδια στιγμῆ ἄκουσε ἕνα γκαρσόνι νὰ λέγη:
 — Κυττάξτε αὐτὴ τὴν τρελλή... Θὰ ἤπισ τὸν περὶδρομο. Γελά τόσο πὺ νομίζετε πὺς κλαίει...
 ΑΔΡ. ΜΠΑΡΑΚΚΟ

Τό ροδο του Ισπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

60N

ΣΑΧΗΣ. Άρχοντάδες μου ήσυχάστε το συμβούλιο αρχίζει κι' οι φωνές κι' οι συζητήσεις να τελειώνουν και οι κρότοι.

(Χτυπάει το «Γκόγκ»)

ΑΓΚΑΜ. Ο άφέντης τι όρίζει;

ΣΑΧΗΣ. Νά περάσουν οι πρώτοι. ("Αγκαμ φεύγει").

Ο Άλλάχ θέλει το δίκιο και ποτέ μη το ξεχνούμε,

ΑΧΜΕΤ-ΑΛΗΣ. (Δυο χωρικοί που μπαίνουν συνεσταλμένοι). Προσκυνούμε - Προσκυνούμε.

ΣΑΧΗΣ. Πέστε μας τη διαφορά σας ήσυχα, χωρίς βιασύνη.

Τι ζητάτε;

ΑΛΗΣ ΚΑΙ ΑΧΜΕΤ (Συγχρόνως). Δικαιοσύνη Δικαιοσύνη...

ΑΛΗΣ. Ο Άχμέτ εδώ με κλέβει.

ΑΧΜΕΤ. Ρέστα δές τον που γυρεύει.

ΣΑΧΗΣ. Ένας - ένας, τι συνέβη;

ΑΛΗΣ. Θά τά πώ με συντομία:

Η δικιά μου ή φαμίλια άπ' τό Άρδαχάν πιδ πέρα κάθεται δυο-τρία μίλλια.

Κι' όλοι ξέρουν στο χωριό μου πώς για τό νοικοκυριό μου πάντα γίνουμε θυσία κι' είμαι πρώτος νοικοκύρης μέσα σ' όλη τη Περασία.

Όταν έρχομαι στη χώρα...

ΣΑΧΗΣ. Άσε τις πολλές κουβέντες, στην ύπόθεση προχώρα.

ΑΛΗΣ. Θά τά πώ με συντομία.

Έχω δεκατρία άγρία κι' έχω θυγατέρα μία κι' ως τά τώρα κατηγορία δέν μου κάνανε καμμία.

Στόν Άλλάχ όρκο σας κάνω πώς δέν ξέρω την βλαστήμια.

Η ζωή μου είναι πάντα ήσυχη, καλή και τίμια.

Και δουλεύω για να έχω τό κεμέρι μου γεμάτο.

Δέν μ' άρέσει ή άτιμία...

ΣΑΧΗΣ. Βρέ προχώρα πάρα - κάτω

ΑΛΗΣ. Θά τά πώ με συντομία...

Και σας λέω πρώτα - πρώτα Τό ψωμί μου πώς τό βγάζω με δουλειά και με ιδρώτα.

Πέρα στο Άρδαχάν που μένω, όλη μέρα μου περνάει με σκοτούρες...

Μ' άχ και βάχ.

Μά δοξάζω τον Άλλάχ και τον πολυχρονεμένο.

Δέν πειράζω ούτε και γάτο.

Κι' όπως λέει κι' ή παροιμία...

ΣΑΧΗΣ. Βρέ προχώρα πάρα κάτω...

ΑΛΗΣ. Θά τά πώ με συντομία.

Είμαι πάντοτες έν τάξει.

ΣΑΧΗΣ (θυμωμένος). "Η τελειώνει ή του λέω από δω να σε πετάξει.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Τόνε κλέβεις ή σε κλέβει;

ΜΙΡΖΑ. Τέλος πάντων τι συνέβη;

ΑΛΗΣ. Μπήκα ό δόλιος σέ μπελάδες. Μοϋχε πη να του πουλήσω ό Άχμέτ δυο άγελάδες

ΑΧΜΕΤ. Σούχα πη; Πότε βρέ γέρο;

ΑΛΗΣ. Θές και μάρτυρες να φέρω;

ΑΧΜΕΤ. Ψεύτη.

ΑΛΗΣ. Κλέφτη.

ΣΑΧΗΣ. Έπ... σωπάτε... του ένός ό λόγος πέφτει.

ΑΛΗΣ. Μοϋχε πη να του πουλήσω, όπως είπα δυο γελάδες

Κι' είχαν έρθει τις προάλλες πριν ακόμα ό ήλιος φέξη.

Τόνε μπάζω μες στο κτήμα και του λέω να διαλέξη.

Διάλεξε στο τέλος μία (Ο Σάχης τον άγριοκυττάει).

...Θά τά πώ συντομία.

Διάλεξε στο τέλος μία και τις άφησε τις άλλες.

Μ' άγελάδα άρχοντές μου από κείνες τις μεγάλες.

"Όσον άξιζε μονάχη δέν άξίζαν οι άλλες ούλες.

Κανελλιά με άσπρες βοϋλες.

Την άγόρασε, την πήρε. "Η γελάδα ή καυμένη

"Ηταν... όμως... πώς τό λένε... να... διπλή και φουσκωμένη.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Φουσκωμένη; Δηλαδή;

ΑΛΗΣ. Φουσκωμένη άγελάδα... Νά... Ποτέ δέν έχεις δη:

Γ' ΓΕΡΟΣ. Πές μας το με άλλα λόγια.

ΑΛΗΣ (Στόν Άχμέτ). Τάδες τι μου κάνεις; Τάδες:

(Στόν Σάχη). "Ηταν μετά συγχωρήσεως... Πώς τό λέν... Οι άγελάδες... Άλλα λόγια που να τάβρω;... Που να τάβρω;... Τάχε φτιάξει κι' είχε σχέσεις πρό καιροϋ με κάποιο ταϋρο.

Κι' έτσι μες τό ζωντανό ήταν ζωντανό άλλο ένα.

Δηλαδή, με τό συμπάθειο, ήταν έτοιμη για γέννα.

(Ίδια) "Εσκασα π' ανάθειμα το.

ΣΑΧΗΣ. "Ε προχώρα πάρα κάτω.

ΑΛΗΣ. Με πληρώνει. Του τη δίνω. Τήνε παίρνε, ξεκινάει και ή μέρα πριν περάση ή γελάδα ξεγεννάει.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Και γιατί ήρθατε εδώ πέρα... Τά λεφτά δέν τάχεις πάρε;

ΑΛΗΣ. Τάχο πάρε... Μά ζητάω να μου δώση τό μοσχάρι

τη νελάδα έχει άγοράσει... τό μοσχάρι όμως όχι.

Πώς λοιπόν; Γιατί να τάχει;

Τό μοσχάρι είναι δικό μου. Τό δικό μου τό χορτάει

έτρωγε ή άγελάδα και θρεφόταν τό μοσχάρι.

ΣΑΧΗΣ (Στόν Άχμέτ). Τώρα ήρθε ή σειρά σου, ό,τι θέλεις τώρα πές μου.

ΑΧΜΕΤ. Έγώ έδωσα λεφτά... τον έπλήρωσα άρχοντές μου

Αϋριο αυτός θα μου ζητήση κι' άλλα ακόμα πιδ μεγάλα

Θά μου πη να τον πληρώσω ξέχωρα και για τό γάλα.

Την δικιά μου άγελάδα θα ζητά να την άρμέξη.

Άφεντάδες μου, μ' αυτόνε, άσχημα την έχω μπλέξει.

Την γελάδα μου νομίζω

Την έπληρα για τό γάλα

γιό να μου γεννήση κι' άλλα

κι' όχι για να την ταίζω.

ΑΛΗΣ. Είδατε πως τά γυρίζει;

Ο καθένας σας γνωρίζει πώς δέν έκανα παζάρια ούτε για τό γάλα πουχει, ούτε και για τα μοσχάρια

που θα κήνη πάρα πέρα.

Μά είναι δικαιο για μία μέρα να του κάγω τέτοια γάρη

Νά του δώσω, έτσι τσάμπα, ένα όλ' κερο μοσχάρι

Γ' ΓΕΡΟΣ (Στόν Β' Γέρο). Κατάλαβες;

Β' ΓΕΡΟΣ. "Ε;

Γ' ΓΕΡΟΣ. Κατάλαβες;

Β' ΓΕΡΟΣ. Ναι.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Κατάλαβες; Άλήθεια;

Β' ΓΕΡΟΣ (ό κουφός) Πώς; Τόν Βεζύρη μας Μιρζά τον λέν;

Α' ΓΕΡΟΣ (ό ψευδός). Κοκοκοκοκούθια.

ΣΑΧΗΣ. Σουλειμάν, έσύ τι λές για όλη αυτή τη δίκη;

Γ' ΓΕΡΟΣ. Πώς τό μοσχάρι είν' αϋτουνοϋ.

ΣΑΧΗΣ Κι' έσύ πώς τό κατάλαβες;

Γ' ΓΕΡΟΣ. Φτάνει να έχης λίγο νοϋ.

"Εκείνος την έπούλησε. Σε δαϋτονα άνήκει.

ΑΧΜΕΤ. Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ. Αυτό να δικαιοσύνη

ΑΛΗΣ. (Στόν Άχμέτ) Θα σε ταράξω στη γροθιά δόντι δέν θα σου μείνη.

ΣΑΧΗΣ. Ποιον λές να τιμωρήσουμε, και ποιός θε να βγη λάδι;

Α' ΓΕΡΟΣ. "Η γεγεγεγελάδα και τό γεγεγελάδι

που γεγεγεγεγέννησε είναι δικάκκαά του

μια και την πάπωπώλησε.

ΜΙΡΖΑ. Φτάνει. Έκαταλάβαμε κακάτσε κακά του

Για κύττα που με κόλησε!

ΣΑΧΗΣ. Σένα ποιά είν' ή γνώμη σου;

ΜΙΡΖΑ. Τι λέν δέν ξέρω οι νόμοι σου.

Ξέρω μονάχα ότι, εκείνο που κατάλαβα άπ' τη στιγμή τη πρώτη

είναι πώς, τό μοσχάρι αϋτό σε δαϋτονα άνήκει.

ΑΛΗΣ. (Χαρούμενα) Την κέρδισα τη δίκη.

ΣΑΧΗΣ. Άντε λοιπόν και μην άργής. Φτιάξε μου μάνι - μάνι

Για την άπόφασιν αϋτή ένα καλό φερμάνι.

ΜΙΡΖΑ. Δέν θα μπορούσ' άφέντη μου, για να μη σε άνοώ

να γράφη ό Σουλειμάν και να του λέω "γώ;

ΣΑΧΗΣ. Νά μίνη (Στόν Γ' Γέρο). Δέν φαντάζομαι πώς θα σε δυσκολεύη;

ΣΟΥΛΕ-ΙΜΑΝ. Καθόλου, έτοιμάστηκα κι' άς μου ύπαγορεύει.

ΜΙΡΖΑ. Τά γράμματα με προσοχή άνθρωπινα και ίσα.

Κύττα που με ζητήματα μπλέχτηκα γελαδίσια!

(Ύπαγορεύει). Έγώ ό Βεζύρης ό Μιρζά. Υιός πατέρα έντιμου.

Πώς είπαμε, πώς λέγεσαι;

ΑΛΗΣ. Άλή με λέν, άφέντη μου.

ΜΙΡΖΑ. Έγώ, ό Βεζύρης, ό Μιρζά... Τό έγραψες; Οραϊά!

"Εγώ ό Βεζύρης ό Μιρζά και όλη μου ή παρέα

"Αφου σκεφθήκαμε πολύ

"Αποφασίσαμε όμοϋ

Πώς τό μοσχάρι είναι τ' Άλή

ΑΧΜΕΤ. Μά...

ΜΙΡΖΑ. Με δίγως μά... και δίγως μοϋ.

Καθώς μάς ειπεν ό Άλής είν' άνθρωπος φερέγγυος.

Μιάν άγελάδα πουλήσε, πουτύχε κι' ήταν έγκυος

Την δίνει με μοσχάριον εις την κοιλιαν φέρουσαν

—Κει πουχεις γράφει έγκυος βάλε εις ένδιαφέρουσαν—

Με άλλα λόγια δηλαδή, δίγως μεγάλη

σκέψη

Τό μοσχάρι ό Άχμέτ πρέπει να τό επιστρέψη.

"Αν τώπαιργε τά κέρδη του αϋτά θάταν άνήθικα.

ΑΛΗΣ. Φίνσ... Οικονομήθηκα.

Σ' ευχαριστώ, Βεζύρη μου. Δίκαιος αϋτός ό νόμος.

ΜΙΡΖΑ. Μη βιάζεσαι, δέν τέλειωσα... "Εχει ακόμα κι' άλλα.

"Άλλη τροφή δέν θα δοθη στο μοσχάρι όμως

"Εκτός από της μάννας του και μοναγά τό γάλα!

ΑΛΗΣ. Περιούσια θα ζητά για κάθε μία του στάλα.

ΜΙΡΖΑ. Άλλοιως θε να τον στείλουμε άμέσως στην κρεμάλα.

Τέλος... Δέν έχει άλλα.

Σουλειμάν τι κάθεσαι; Βάλ' τη μεγάλη βοϋλα

ΑΛΗΣ. Βόστα λιγάκι άφέντη μου... Για βάστα μια στιγμήμολα

Λυπήσου με τον φουκαρά και κάνε μου τη γάρη

Μη με κρεμάς άφέντη μου... Κι' άς μείνη τό μοσχάρι.

—Θά τά πώ με συντομία...

Α' ΓΕΡΟΣ. Κυκύττα του τοϋ άλλαξε την πιπιλιπίστη

ΜΙΡΖΑ. Καλά.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Και την άπόφαση τι να την κάνω;

ΜΙΡΖΑ. Σκίστη. (Στόν Άλή).

"Επήρες ένα μάθημα πουχει μεγάλη άξία.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Πώς τιμωριέται πάντοτε κάθε πλεονεξία.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Κατάλαβες; (Στόν Β' Γέρο).

Β' ΓΕΡΟΣ. "Ε;

Γ' ΓΕΡΟΣ. Κατάλαβες;

Β' ΓΕΡΟΣ. Ναι.

Γ' ΓΕΡΟΣ. Κατάλαβες Άλήθεια;

Β' ΓΕΡΟΣ. Πώς τον Βεζύρη μας Μιρζά τον λέν;

Α' ΓΕΡΟΣ. Κοκοκοκοκούθια.

ΜΙΡΖΑ. Πώς σου φάνηκε, Πολυχρονεμένο μου άρχοντα;

—ΣΑΧΗΣ. Μπράβο... Δέν τό περίμενα από σενα... Μια χαρά τά κατάφερες... (Στόν Άγκαμ) Πάρ' τους και φρόντισε να γίνουν κατά γράμμα όσα είπαμε. ("Αγκαμ τους παίρνει και φεύγει") Άρχοντάδες μου αρκετά για σήμερα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Λιζέμε...

Μεταξύ μας

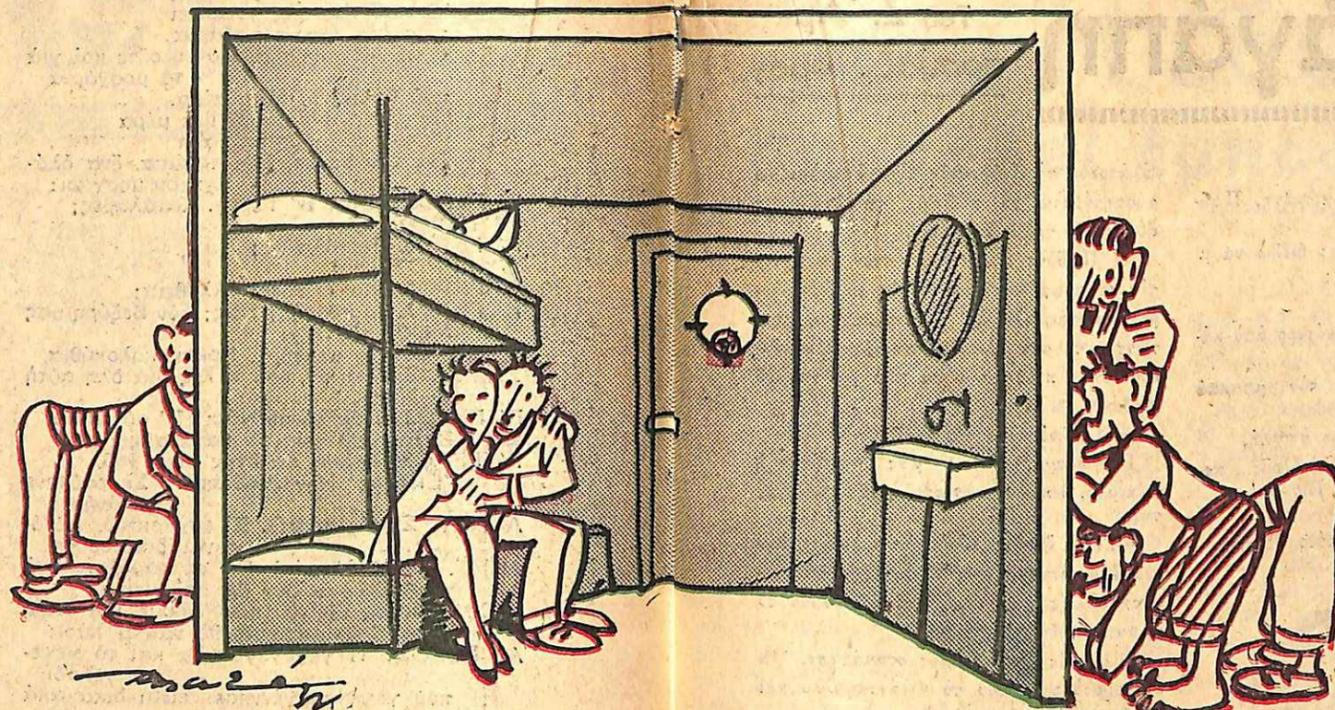
Πιστεύουμε ότι μιιά έκδοτική εργασία τόσο εθου-
νεϊδητή όπως ή «Εβδομάς» δέν έχει ανάγκη νά
υπογραμμίξη τις επιτυχίες της. Με τις
γραμμές αυτές δέν σκοπεύουμε παρά μόνον νά εϋχα-
ριστήσουμε τό μεγάλο αναγνωστικό κοινό μας πού
έκανε την «Εβδομάδα» τόσο δημοφιλή σ' όληκληρη
την Ελλάδα και σ' όλες τις άκρες της γής όπου ύ-
πάρχει Έλληνισμός, ώστε νά μάς δώση άνετα τά μέ-
σα νά τελειοποιήσουμε τό περιοδικό μας και νά τό
φτάσουμε στό σημείο πού όνειροπολήσαμε. Στά πέντε
φύλλα πού ακολουθούν τό φύλλο μας αυτό, ή «Ε-
βδομάς» πιστή στις υποσχέσεις πού σάς έδωσε, όλο-
κληρώνει την πραγματοποίηση των σχεδίων της και
παρουσιάζεται πλέον—ας μάς επιτραπή νά τό πούμε
και μόνοι μας—ένα περιοδικό άληθινά άσυναγώ-
νιστο.

Η άποψη τυπογραφική μας εμφάνιση, πού θα
κοσμήση τό φύλλο με καλλιτεχνικώτατες τετραχρω-
μιές των έσωτερικών σελίδων, τό «σατινέ» πολυτε-
λές χαρτί πού παρηγγείλαμε στό έξωτερικό, ή δι-
πλή πολύχρωμη φωτολιθογραφία του έξωφύλλου μας,
πού αποτελεί τό ζενίθ της τέχνης των εργοστασίων
«Ασπιώτη-Έλκα», και πρὸ παντός—πρὸ
παντός διότι αυτή είναι ή βάση ενός περιοδικού
και αυτό είναι τό σημείο όπου ή «Εβδομάς» έμφα-
νίζεται άπαράμιλλη—Η ΕΚΛΕΚΤΗ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙ-
ΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΥΛΗ. Τό νέο Αθηναϊκό μυθιστόρη-
μα του κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη και τό Έλληνικόν εϋ-
θυμογράφημα του κ. Άλ. Σακελλάριου (Αποκλειστι-
κότης «Εβδομάδος» όσον άφορά τις ύπογραφές στον
περιοδικό τύπο) ή «Οδηγός Καλής Συμπεριφοράς»
γραφόμενος από ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΝ ΚΟΣΜΙΚΟΝ Α-
ΘΗΝΑΙΟΝ (Copyright «Εβδομάδος»), τό νέο μας
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ — ΠΕΡΙΠΗΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩ-
ΣΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΚΟ και πού θα σάς
αναγγείλουμε μετά δύο φύλλα, οι καινούργιες πρω-
τότυπες χαριτωμένες και σπαρταριστές σελίδες πού
θα έγκαινιαύσουμε, γραμμένες άπ' τις πιο έκλεκτές
και τις πιο μοντέρνες πέννες, πού αποτελούν την
έμπρακτη εκδήλωση της εύγνωμοσύνης αυτού του
περιοδικού για τή στοργική κι' άμέριστη έμπιστο-
σύνη σας.

Τό τί χαριτωμένο εϋθυμογράφημα αποτελούν οι
κριτικές περί ενός και του αυτού έργου άν πα-
ρατεθούν κατά σειράν, δέν λέγεται. Τόσο για
τό έργο των κ. Μπόρη—πού ό κ. Οικονομίδης του
«Εθνους» τό βρήκε φοβερό κι' ό κ. Δεβάρης της
«Καθημερινής» έτόνισε πως είναι... τό καλύτερο και
άριώτερο έργο του συγγραφέως!—όσο και για τις
παίζόμενες δύο ή τρεις επιθεωρήσεις, οι κριτικές πού
έγραψαν σ' έφημερίδες και περιοδικά, γρονθοκο-
πούνται ή μιιά με την άλλη! Ποιος έχει δικιο τώρα;
Τρεχάτε νά βρήτε! Έμεις μιιά συμβουλή μόνο έχου-
με νά σάς δώσουμε. Μη διαβάξετε κριτικές! Άντι νά
διαβάσετε κριτική ριπήστε καλύτερα περί του έρ-
γου τό γείτοιά σας ή τό σπύτονοικοκύρη σας. Θα
βγήτε πολύ κερδισμένοι!

Ο διευθυντής της «Εβδομάδος» κ. Σακελλάριος
και ό συνεργάτης μας συγγραφέας κ. Εύαγγελί-
δης θα δέχονται τους αναγνώστες της «Εβδο-
μάδος» για όποιοδήποτε λογοτεχνικό ή άλλο ζήτημα,
κάθε Τετάρτη τό άπόγευμα 6—8.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙ

—Έπι τέλους μόνοι...

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας και ό δεύτερος κι' ό πρώτος όμιλούν πολύ εύγλώττως

N.— Τι έχεις Ζαχαρία μου; Σε βλέπω θυμωμένο.
Z.— Όχι. Δέν έχω τίποτα.
N.— Καλά. Δέν έπιμένω.
Z.— Ξέρεις τι λέω Νεοκλή; Νά παραγγείλω ναργιλέ.
N.— Νάρβη έδω; Τι λές καλέ;
Z.— Έσού πως ήπιες έπρόχτες; Τώχεις θαρρείς προνόμιο;
N.— Τι σαχλαμάρες λές;
άπαγορεύεται μωρέ νά βγῆ στο πεζοδρόμιο
φέτος ό ναργιλέ!
Z.— Με δίχως ξεσυνέριον;
νομίζω πως συνέβαινε αυτό πού λές και πέρυσ;
N.— Ίσως τώχω ξεχάσει
Z.— Έσυ βρέ «τώχεις χῆσει»!
N.— Μά δέν μπορώ ν' άπιληθώ γιατί και ποιος
όρίζει
ότι ό δόλιος ναργιλές.. δέ θα παραθερίξη!
.....
Τι έχεις Ζαχαρία μου;
Z.— Τι νάχω; Βράσε ρύζι.

Λιζέμε...

Κριτική Λακωνική

Ονοστός θεατρικός συγγραφέας παρακολούθησε
την «πρεμιέρα» του έργου του Σαίξπηρ «Πολύ
κακό για τό τίποτε» στό θέατρον Άνδρεάδη,
έσηκώθη νά κατίνση εις τό διάλειμμα και συνητήθη
με μιάν παρέαν φίλων του πού συνεζήτη με ένδια-
φέρον διά τό έργο, την μετάφραση, την σκηνοθεσί-
αν, τό πιέξιμο.

Ο συγγραφέας καθ' όλον τό διάστημα της «πρε-
μιέρας» συζητήσεως, έμενε σιωπηλός και άπαθής.

Έπι τέλους ένας τόν έρώτησε:

— Έσού τί γνώμη έχεις;

Και εκείνος άπήτησεν άπλά:

— Πολύ κακό... για τό τίποτε!

Ενας όμηρικος εβδομαδιαίος συνάδελφος να-
κιστούμενος δημοσιεύει μεταξύ των άλλων συ-
τοκπιμένων και αυτό τό σημείωμα:

«Τί νά πούμε για την πολυτέλεια των μεσαίων
σελίδων μας; Απολύτως πρωτοφανής για τόν τύπο
μας, έ; Ποτέ μέχρι σήμερα ελληνικό περιοδικό δεν
έχε εφαρμόσει τεχνικά μέσα πού εφαρμόζονται από
πολλού στην Εύρώπη και στην Άμερική; Φωτο-
σεν πολύχρωμη! Και ξέρετε γιατί; Γιατί κοστίζει!».
Μά τόσο πολύ ύποτιμούν την αντίληψη του κοινού
οι συνάδελφοι;

Ιδού και άλλο σημείωμα από τό έν λόγω περιο-
δικόν:

«Είμαστε βέβαιοι εκ των προτέρων, ότι ή
προσπάθειά μας θα έκτιμηθή δέοντως από τό κοινό.
Ποιός δέν θ' αναγνωρίση την πρόοδο μέσα στην όπι-
σθοδρομικότητα πού υπήρχε γύρω του; Και ναί μεν
θα εξαγγελθούν παντός είδους άπόπειρες εκ μέρους
των τέως όπισθοδρομικών, για νά μάς μιμηθούν. Και
οι άπόπειρές τους αυτές ίσως νά επιτύχουν. Άλλά
θα είναι μιμήσεις, όπως είπαμε, και σαν τέτοιες δί-
χως καμμίαν αξία!». Έκτός από τό έκκλητικό ένς
ποσοτυπία ύφος του άνωτέρω σημειώματος δέν ά-
πάχει τίποτε άλλο καινούργιο για νά μιμηθή κανείς!
Όλα τ' άλλα είναι μιμήσεις και δυστυχώς κακά.
Κρίμα στην άυτοαποποίηση!

Δάλασσα τά έκαμε δυστυχώς—διότι είναι εύγενέ-
στατος άνθρωπος και αξιόλογος λογοτέχνης—ό
κ. Ν. Ποριώτης στη μετάφραση του Σαίξπηρ.
Φοβερά κακόχεγες λέξεις ήρθάνησαν από σκηνής, έ-
λειπής μορφής άργκό ενόσμησε τόν Σαίξπηρ. Πώς
τό έκαμε αυτό ό κ. Ποριώτης. Αυτό δέν είναι δημο-
τικισμός. Είναι... γλωσσικός σνομπισμός.

Ενα ένδιαφέρον τηλεγράφημα άνταποκριτού:
ΧΑΛΚΙΣ, 8 Ιουνίου.— Πληροφορούμεθα ότι
ή από μηνός εξαφανισθείσα νεάνις Κατίνα Σ.
ανευρέθη χθες ύπό του Τμήματος της Γενικής Α-
σφαλείας φιλοξενουμένη εις τινα φιλικήν της οικίαν
έν Αθήναις. Η Κατίνα Σ. παρεδόθη εις τους οικεί-
ους της.

Τί... άνησυχούσαμε λοιπόν; Η Κατίνα... Έφιλο-
ξενείτο άπλώς εις τινα φιλικήν της οικίαν. Τώρα
δικαι άνεμίχη ή Ασφάλεια εις την φιλοξενίαν; Μή-
πως ήταν ύπερ τό δέον... φιλόξενος ή «φιλική οικία»
και έφιλοξένη, και άλλο πρόσωπον;

Πρώτη αγάπη

Του Ζ. Άμ-
προυάζ Τόμας

Η μουν έννεα χρόνων. Ο Παύλος ή-
ταν δώδεκα. Τά μάγουλά μου ή-
σαν κόκκινα και τὰ μαλλιά μου
μαύρα. Αλλά, είχε ένα πρόσωπο γλωμό,
και μαλλιά ξανθά. Γι' αυτό, οι συμμαθη-
ταί του, στο σχολείο, τον εφώναζαν «Τι-
ρί της Βίτσερης»!

«Α! Πόσο τον εφούριζε το παρατσού-
κλι αυτό. Ήσφιγγε τις μικρές του γροθι-
ές και ώρμυσε άκάθεκτος έναντιόν των
πειρακτηρίων, ακολουθούσαν μάχες ομηρι-
κές, στις όποιες το καυμένο το «Τυρί της
Βίτσερης» δέν εβγαίνε πάντα νικητής.

Ήταν οι διακοπές του καλοκαιριού.
Όλο το πρωί παίζαμε στον κήπο. Όταν
εβράδυαζε όμως γυρίζαμε στο σπίτι. Ή-
γώ, φοβόμουν πολύ έτρεμα το σκοτάδι.

Κάποια νύχτα, για να με γιατρέψουν
από το φόβο μου, μάς έστειλαν στον κήπο,
να πάρουμε το τόπι που είχαμε ξεχάσει
έκεί από τ' απόγευμα. Ξεκινήσαμε πρέ-
χοντας. Έφτασα πρώτη και βρήκα το τό-
πι. Ξαφνικά όμως, καθώς είδα ότι ήμουν
μονάχη μου, μ' έπιασε ένας τρομερός φό-
βος. Έμπηξα τις φωνές καλώντας σε βο-
ήθεια.

Χωρίς να καταλάβω και να πώς, βρέ-
θηκα στην άγκαλιά του Παύλου.

Αυτός μ' έσφιξε στο στήθος του παρ-
φορά και τον έκουσα να μου λέει:

— Δέν πρέπει να φοβάσαι όταν βρίσκω-
μαι κοντά σας: Να πάρε το τόπι. Σ' έ-
φρασα επίτηδες να φτάσης πρώτη...

δέν είμαστε εύτυχιμένοι;

— Έγώ δέν είμαι δυστυχιμένη, Παύ-
λο.

— Έσύ, ναι. Έγώ όμως; Θέλω να μ'
αγαπούν... Έσύ μ' αγαπάς;

— Πολύ, Παύλο.

— Έγώ σ' αγαπώ περισσότερο από κά-
θε τί στον κόσμο!

— Περισσότερο κι' απ' τον μπαμπά
σου;

— Δέν έδίστασε αυτός ούτε στιγμή.

— Α, ναι, περισσότερο απ' όλους... πε-
ρισσότερο κι' από μένα τον ίδιο ακόμα!
Έγέλασα.

— Μή γελάς. Νάζερες πόσο είμαι λυ-
πημένος...

— Γιατί;

— Γιατί σε τρεις μήνες πρέπει να γυ-
ρίσω στο σχολείο.

— Αναστέναζε, κι' εξακολούθησε:

— Έσύ, θα με ξεχάσης!

— Μά όχι, Παύλο. Θα σου γράφω.

— Θα μου γράφης; Εξέρω τι θά μου
γράφης: «Αγαπητέ μου Παύλο, δέν σε
λησμονώ». Πριν όμως... και ύστερα;

— Μά όχι, θα σε συλλογίζωμαι διαρ-
κώς, και θάρης την Πρωτοχρονιά...

— Έγουμε καιρό ακόμα ως την Πρω-
τοχρονιά. Και βασιτάει τόσο λίγο... Έσύ
δέν αισθάνεσαι λύπη που φεύγω. Έγώ σί-
σθάνομαι μιά μεγάλη, μιά άπέραντη λύ-
πη. Δέν είναι δίκαιο αυτό. Δέν μ' αγα-
πάς!

— Σ' αγαπώ!

— Όχι! Έγώ σ' αγαπώ! Θέλεις να σου
το άποδείξω; Νά!

Στην άκρη του φράχτη ύπηρχε μιά
σπανία αναρριχωμένη τριανταφυλλιά. Ή-
κανε κάποι λεπτά τριαντάφυλλα, που είχαν
ένα έξαισιο άρωμα. Τρελλαινόμενου για τα
τριαντάφυλλα αυτά.

Η θεία μου, ή μητριά του Παύλου, που

ελάτρευε τὰ άνθη, μάς είχε άπαγορεύσει
αύστηρότατα να κόβουμε τὰ λουλούδια
αυτής τής τριανταφυλλιάς.

Ο Παύλος έπλησίασε στον φράχτη,
τον έσκαρφάλωσε, και έκοψε το ώραιότε-
ρο τριαντάφυλλο απ' όλα. Κατόπιν, κρα-
τώντας το στο χέρι του, κατέβηκε και δι-
ευθύνηκε προς το μέρος μου για να μου
τò δώση.

— Παύλο!

Παγώσαμε. Πίσω μας στεκόταν ή
θεία μου. Φορούσε την στολή τής ίππασίας
της.

— Γιατί έκοψες αυτό το λουλούδι; Δέν
σου έχω άπαγορεύσει ν' άγγίξης τις τρι-
ανταφυλλίες μου; Φέρε μου, έδώ αυτό το
τριαντάφυλλο.

Ο μικρός μου φίλος σταμάτησε. Έ-
σφιξε στο χέρι του το τριαντάφυλλο και
με άποφασιστικό ύφος έίπε:

— Όχι!

— Δώσε μου γρήγορα αυτό το τριαν-
τάφυλλο, σου είπα!

— Όχι! επανέλαθε ο Παύλος.

— Έλα έδώ άμέσως! Δέν ύπακούεις;
Έγνοώ να με ύπακούουν!...

— Όχι!

— Για τελευταία φορά: Θα μου το δώ-
σης το τριαντάφυλλο;

— Όχι!

Τò καμουτσίκι που κρατούσε ή θεία
μου διέγραψε ένα κύκλο στον άέρα, και,
σφυρίζοντας, έπεσε με δύναμη πάνω στα
χεράκια του Παύλου.

Κατόπιν, σά να ντροπήκε κι' ή ίδια
για την πράξη της, ή θεία μου έφυγε.

Ο Παύλος μ' έπλησίασε. Μου έδωσε
το τριαντάφυλλο:

— Πάρ' το, μου έίπε. Και φύλαξέ το
πάντα.

Μου έδειξε τὰ χερία του, επάνω στα ό-
ποια εφάινοντο τὰ σημάδια τής καμουτσι-
κιάς.

— Νά, για κύττα... Αυτή είναι ή από-
δειξη πως σ' αγαπώ...

Τόν άγκάλιασα με δάκρυα στα μάτια.

Έφύλαξα πολύν καιρό αυτό το τριαν-
τάφυλλο. Τò έκουφα στο βάθος ενός συρ-
ταριού με τις ζωγραφίες, τὰ σταυρουδάκια
και τὰ άλλα παιχνιδάκια που φυλάει σαν
θησαυρό κάθε παιδί.

Επέρασαν χρόνια. Τώρα, δέν το έχω
πιά το τριαντάφυλλο...

Κι' ούτε παντρεύηκα τον Παύλο...

Ζ. ΑΜΠΡΟΥΑΖ—ΤΟΜΑΣ

Η έξυπνάδα

άποτελεί εμπόδιο στην εύτυχία;

Μιά ενδιαφέρουσα έρευνα

Ε να μεγάλο γαλλικό περιοδι-
κό θέτει στο τελευταίο του
φυλλο τὰ εξής δυό ερωτήμα-
τα:

—Υπάρχουν, άραγε, άνθρωποι οι
όποιοι εκ προδιαθέσεως ή εκ χαρα-
κτήρος μπορούν εύκολότερα να
γνωρίσουν την εύτυχία από τους
άλλους; Και άνάμεσα στους εύτυ-
χιμένους αυτούς ανθρώπους ποιοι
πλειοψηφούν: οι γυναίκες ή οι άν-
δρες;

—Ε, λοιπόν και στα δυό αυτά τὰ
τόσσην ενδιαφέροντα ερωτήματα ά-
πληνησε... πρό σαράντα έτών ή Πα-
ολα Λομπρόζο. Στα 1898. Είχε κά-
μει και αυτή, τότε μιά παρεμφερή
έρευνα. Και το συμπέρασμά της ή-
ταν ότι το πλάσμα το όποιον εκ
προδιαθέσεως γνωρίζει εύκολότε-
ρα την εύτυχία είναι ή γυναίκα!

—Ίδου τώρα και μερικά νούμερα:
—Επί 100 γυναικών τις όποιες έ-
ψυχολόγησε, ή Λομπρόζο άνεκάλυ-
ψε ότι οι 20 ήταν τελείως εύτucheίς,
οι 64... όχι τελείως και οι 16 δυστυ-
χείς.

—Επί 100 άνδρων πάλι τής αυτής
κοινωνικής τάξεως, οι 16 ήταν ά-
πόλυτα εύτucheίς, οι 75... έτσι κι'
έτσι, και οι 9 δυστucheίς.
—Ίλαρητρούμε, συνεπώς, μιά με-
γάλη δυσαναλογία στην πρώτη κα-
τηγορία μεταξύ άνδρων και γυναι-
κών.

—Σε τί άραγε να όφείλεται αυτή
ή δυσαναλογία;

—Ας άκούσουμε τί λέει ή Πάολα
Λομπρόζο:

«Οι γυναίκες έπηρεάζονται πε-
ρισσότερο από την καρδιά τους, ά-
πό τὰ αισθήματά τους, παρά από το
μυαλό τους, από τη σκέψη τους. Το
άντιθετο συμβαίνει στον άνδρα. Γι'
αυτό και οι γυναίκες νοιώθουν
πιο θαθεία την ήρεμη, ψυχική, εύ-
χία...»

—Α ή εύτυχία είναι κάτι που το
νοιώθουμε άθελά μας και όχι κά-
τι που το επιβάλλουμε με τη θέλη-
σή μας ή κατόπιν σκέψεως και ύ-
πολογισμού στον εαυτό μας!

—«Όσο λιγώτερο «έξυπνη», όσο
λιγώτερο «διανοούμενη» είναι μιά
γυναίκα, τόσο περισσότερο παρα-
σύρεται από τὰ αισθήματά της και
άκούει την φωνή τής καρδιάς της.
Συνεπώς, τόσο περισσότερο είναι
εύτυχιμένη. Οι δυστυχιμένες γυ-
ναίκες που άναφέρουμε είναι όλες
τους γυναίκες πνευματώδεις, διανο-
ούμενες, έξυπνες.

—Ο άνδρας έχει στο μυαλό του
φιλοδοξίες, σχέδια για επιχειρή-
σεις, φροντίδες οικογενειακές, ε-
ρωτικές έγνοιες... Όταν φθάση
στον σκοπό του, σ' αυτό το όποιον
πριν το έπιτύχη ελογάριαζε ότι θ'
άποτελούσε το άπανταν τής εύτυ-
χίας του, το θεωρεί ως κάτι... που

ήταν φυσικό να του συμβή, και το
άνικανοποίητο πνεύμα του τρέχει
άλλού, σε άλλα όνειρα, σε άλλες
άνεκπλήρωτες έπιθυμίες.

—Δέν συμβαίνει όμως το ίδιο με
τη γυναίκα. Η εύτυχία δέν γίνεται
σ' αυτήν συνήθεια, όπως στον άν-
δρα. Όταν εκπληρωθή κάποιο ό-
νειρό της, το χαίρεται άληθινά κι'
είναι εύτυχιμένη για πάντα...

—Θα σας έγενήθηκε όμως τώρα
κάποια άπορία:

—Η ηλικία και ή όμορφιά δέν
παίζουν κανένα ρόλο στην εύτυ-
χία;

—Όταν εκπληρωθή κάποιο όνειρό
της, ή γυναίκα το χαίρεται άληθινά.

—Ε, λοιπόν όχι! Σχεδόν κανένα
δέν παίζουν... Η ηλικία, έν πρώ-
τος, αντίθετως προς ό,τι θα ήταν
φυσικό να συμβαίνει, δέν παίζει πα-
ρά έναν έντελώς δευτερεύοντα
ρόλο στο ζήτημα τής εύτυχίας.

—Καί... καταφεύγουμε άμέσως στα
νούμερα:

—Στην κατηγορία των άπολύτως
εύτυχιμένων γυναικών που άναφέ-
ραμε προηγουμένως, ένα ποσοστόν
είναι 35 έτών), και το υπόλοιπον
έως 35 έτών), και το υπόλοιπον
έως 45 ο) σε γυναίκες μιάς σχετικής
ηλικίας (35 έως 55 έτών).

—Από την δεύτερα πάλι κατηγο-
ρία, των όχι άπολυτα εύτυχιμένων
γυναικών, το 36 ο) άνήκει σε γυ-
ναίκες νέες και το 64 ο) σε γυ-
ναίκες μάλλον ηλικιωμένες.

—Στην τρίτη, τέλος, κατηγορία
των δυστυχιμένων γυναικών, πα-
ρατηρούμε ότι το 60 ο) είναι νέες
γυναίκες και μόνον ένα ποσοστόν
40 ο) είναι γυναίκες ηλικιωμένες!

Τὰ ίδια θα είχαμε να πούμε και
για την όμορφιά:

—Από τις άπολυτα εύτυχιμένες
γυναίκες ένα ποσοστόν 30 ο) εί-
ναι ώραιές: τὰ υπόλοιπα 70 ο) εί-
ναι γυναίκες... όχι ώραιές, για να
μην πούμε μάλλον άσχημες.

—Από την δεύτερα κατηγορία, των
«σχετικώς εύτυχιμένων» γυναικών
το 40 ο) άποτελείται από ώραιές
και το 50 ο) από μη ώραιές.

—Θέλετε τώρα να μιλήσουμε με
νούμερα και για τον ρόλο που παί-
ζει ή έξυπνάδα στην εύτυχία:

—Ίδου:

—Πρώτη κατηγορία (γυναίκες ά-
πολύτως εύτυχιμένες): 30 ο) έ-
ξαιρετικά έξυπνες. —70 ο) οχι
και τόσο πολύ έξυπνες.

—Δεύτερα κατηγορία (όχι άπολυτα
εύτυχιμένες): Πολύ έξυπνες: 20
ο) ο.—Λίγο έξυπνες: 80 ο) ο.

—Όπερ έδει δείξαι!

—Και τώρα έρχόμαστε σ' ένα φλέ-
γον ερώτημα: Ποιον ρόλο παίζουν
στην εύτυχία ο γάμος και ο έρωσ;

—Εάν συμβουλευθώμε την στατι-
στική που συνέταξε ή Πάολα Λομ-
πρόζο θα ίδουμε τὰ εξής:

—Το 75 ο) από τις άπολυτα εύτυ-
χιμένες γυναίκες είναι παντρεμ-
μένες, μόλις 25 το 25 ο) είναι άνύ-
παντρες. Κι' από τις παντρεμένες
αυτές, ένα ποσοστόν πάλι 75 ο) ά-
ποτελείται από γυναίκες που παν-
τρεύηκαν έξ έρωτος.

—Συνεπώς... ο γάμος και ο έρωσ
ύνουούν άπολυτα την εύτυχία.

—Και μερικά γενικά συμπεράσμα-
τα τώρα, για ν' άνακεφαλαιώσου-
με:

—Η γυναίκα έχει πολύ περισσότε-
ρες πιθανότητες να γνωρίση την
εύτυχία από τον άνδρα. Οι δυστυ-
χιμένες γυναίκες είναι πολύ λιγώ-
τερες από τις εύτυχιμένες. Ο γά-
μος έξ έρωτος και ή μητρότης εί-
ναι άπαραίτητα στοιχεία στην εύ-
τυχία. Άνάμεσα στις σχετικώς ήλι-
κιωμένες δυστυχιμένες γυναίκες
πλειοψηφούν εκείτες που δέν έχουν
παιδιά. Η σχετική οικονομική άνε-
σις είναι μεγαλύτερος παράγων
της εύτυχίας από τα πλούτη. Η ό-
μορφιά δέν παίζει κανένα ρόλο στην
εύτυχία. Κι' τέλος: ή έξυπνάδα
παίζει ρόλο, αλλά... καλλίτερα... για
τις έξυπνες γυναίκες, τολάχιστον
να μην έπαυξει!...

Η κυρία. Σ' ένα μύνα πρόκειται να δώση κάποιο χορό...

Ο κύριος. "Α! Θαυμάσια! Η κυρία. ... Καί, φυσικά, μās προσκαλεί... Μήπως θέλεις κανένα αυγό;

Ο κύριος (που αρχίζει ν' ανησυχή): "Όχι, ευχαριστώ... (με μεγάλη φεικτικότητα): Και ποιά δικαιολογία λές να πούμε της Κλαίρης που δεν θα πάμε;

Η κυρία (αναπηδώντας): Πώς; δεν θα πάμε; "Α, όχι! Αυτό είναι αδύνατον!

Ο κύριος (έπιχειρώντας να την διακόψει): Μά, αγάπη μου...

Η κυρία (ζωηρά): Πρώτον, που θα έθιγες η Κλαίρη. Εσείς πόσο εύκολα προσβάλλεται! Κι' αυτή που σ' έκτιμα τόσο πολύ, ή καυμένη... Φαντάσου να ήταν κρομένη σε καμιά γωνιά και να σ' άκουγε...

Ο κύριος. Δεν υπάρχει λόγος, αγάπη μου, ν' αρχίσουμε πάλι να τσακωνόμαστε γι' αυτό το ζήτημα. Σου έχω ήδη εξηγήσει ότι ο χορός δεν μ' άρεσει...

Η κυρία. "Ο χορός που θα δώση η Κλαίρη δεν θα είναι σαν τους άλλους τους χορούς. Θα είναι ένας χορός οικογενειακός...

Ο κύριος. ...στον όποιον όμως θα χορεύουν, δεν είν' έτσι;

Η κυρία. "Ακουσε; εσύ νάγινε χορός χωρίς να χορεύουν;

Ο κύριος. "Όχι! Και λυπούμαι πολύ... (Με μεγαλοφροσύνη): Γιατί αν ήξερα κανένα τέτοιο χορό, δεν θα είχα καμιά αντίρρηση να σε πάω σ' αυτόν!

Η κυρία (που αρχίζει να θυμώνει): Κι' να συλλογίζεσαι κανείς ότι σ' έλλ' αυτά φταίει ή αναθεματισμένη ζήλεια σου!

Ο κύριος. Καθόλου!

Η κυρία. "Ελα δά... Κι' εγώ είμαι ζηλιάρη, δέ λέω, όχι όμως μέτρια αυτό του γαλιού σημείου! Αλλά μήπως έχεις καρδιά εσύ; Είσαι ένας εγωϊστής, αυτό είναι! "Εγώ, ή καυμένη, δεν κυττάζω παρά πώς να σ' ευχαριστήσω... Κι' εσύ...

Ο κύριος (χτυπώντας το μέτωπό του): "Ω!

Η κυρία. "Ε, τι είναι;

Ο κύριος. Τώρα κατάλαβα, γιατί μου έτοιμασε κεφαλάκια!

Η κυρία. "Ε, ναι, επειδή σ' άρρουν, γι' αυτό τα έτοιμασα! "Αγίασσε! Τύραννε!

Ο κύριος. Μά, αγάπη μου...

Η κυρία. Ναι! Είσαι ένας τύραννος! "Εννοείς να με κρατάς φυλακισμένη μέσα στο σπίτι! Να μη βλέπω Θεού πρόσωπο!.. (Εσπάζει σε λυγμούς).

Ο κύριος. Μά για στάσου...

Η κυρία. "Αφσέ με... Τύραννε!.. Κακούργε!.. (Στηνώνεται και τρέχει στην κάμαρη της όπου αναπαύεται. Ο κύριος μένει πούς στιγμήν συλλογισμένος. Δεν είναι να ενδώση αλλά... συλλογίζεται ότι ο χορός της Κλαίρης θα δοθί σ' ένα μύνα, κι' ότι δεν υπάρχει λόγος να υποστή επί τόσο χρονικόν διάστημα την γοητρία της γυναίκας του. Πηγαίνει έξω από την πόρτα του δωματίου της γυναίκας του. Κι' της φωνάζει):

Ο κύριος. Μην το παίνεις, τέλος πάντων, τόσο κατακάδα!.. Μπορεί να σ' αποφασίσω κι' εγώ στο τέλος να πάω...

Η κυρία. Είσαι αδιόρθωτος, τέλος πάντων! Τι ώρα είν' αυτή;

Ο κύριος. "Όταν μάθης, αγάπη μου, γιατί άργησα, θα με δικαιολογήσης. Σωνήτησα την κυρία Νταβρόν!

Η κυρία (με ειρωνεία): Την ώραία κυρία Νταβρόν;

Ο κύριος (σοβαρά): Μάλιστα. Δεν βρίσκεσαι κι' εσύ ότι είναι χαριτωμένη;

Η κυρία. Δεν είναι, βέβαια, άσχημη, αλλά...

Ο κύριος. Τι θα πη' αλλά... "Αλλά έτσι είναι: εσείς οι γυναίκες δεν μπορείτε να κρίνετε τις όμορφές σας όπως εμείς. Η κυρία Νταβρόν είναι μια πολύ ώραία και εξαιρετικά κομψή γυναίκα.

Η κυρία. Βάρεται όμως υπερβολικά... "Αλλά δεν βαρύνει: εσείς οι άνδρες ούτε τ'α κυττάζετε αυτά...

Ο κύριος. Δεν ντρέπεσαι να μιλάς έτσι για τη φίλη σου;

Η κυρία. Φίλη μου; "Όχι δά. Απλώς γνωστή μου...

Ο κύριος. Αυτή εν τούτοις σε συμπαθεί πολύ. "Λες είναι. Την συνήτησα, που λές, στο δρόμο. "Ε, σταθήκαμε λίγο και φλυαρήσαμε... Θα πάη στον χορό των Βανναί... "Όταν της είπα ότι θα πάμε κι' εμείς...

Η κυρία (κατάπληκτη): Πώς! Τ'ό απεφάσισες κιόλας;

Ο κύριος (μπερδεύοντας τα λόγια του): Διάβολε!.. Δεν σου τ'ό υποσέθηκα χθές;

Η κυρία. "Όχι. Δεν μου υποσέθηκα τίποτα. Μου είπες πως πιθανόν να τ'ό απεφάσισες...

Ο κύριος. Πάντως, ή απόφασίς μου θα σ' ενθουσιάξη, σαντάζομαι. Που ν'α σου τ'ά λέω και τίλλα... Η κυρία Νταβρόν μου εξήγησε το πρώτο βάλε! Της είπα, φυσικά, ότι είμαι πολύ κακός χορευτής. Αυτή όμως επέμεινε τόσο πολύ, ώστε δεν υπόρσα να ξεφύγω. Της τ'ό υποσέθηκα. Δεν έδωλμυσα να της υπολογίσω ότι δεν ξέσω χορό. Τι να γίνη λοιπόν... "Από αύριο ποέπει ν' αρχίσω να παίνοω μαθήματα χορού...

Η κυρία. Μαθήματα χορού;

Ο κύριος. "Ε; Πώς σου φαίνεται; Είσαι ευχαριστισμένη τώρα;

Η κυρία. Δεν είναι καθόλου ενθουσιασμένη. "Όσο συλλογίζομαι πώς εγώ δεν κατάρθωσα ποτέ να σε πείσω να μάθης χορό!

Ο κύριος (χάνοντας τα λόγια του): Πίστεψε, αγάπη μου... πώς... εάν δεν τύχαινε...

Η κυρία (ψυγιά): Είρω εγώ τι ποέπει να πιστέψω! "Ελα να φάμε τώρα... Τ'ό καί' θα κρούση...

Ο κύριος (από υέσα του): Θαυμάσια! "Επιασε τ'ό κόλπο!

— — — — —

(Μετά μίαν εβδομάδα):

Ο κύριος. "Ε, λοιπόν;... "Επήγες στη μοδίστρα σου να παραγγείλεις την τουαλέττα σου για τόν χορό;... Η κυρία Νταβρόν...

Η κυρία (τόν διακόπτει απότομα): "Ακόμη τόν χορό συλλογίζεσαι; "Αλλά εσύ, βέβαια... "Όλο στα γλέντια έχεις τ'ό νου σου...

Ο κύριος. Μά...

Η κυρία. "Εμένα ούτε με λογαριάζεις! "Επήγα όχι στην μοδίστρα, αλλά στον γιατρό... ή όποιος βρήκε ότι είμαι

"Εξυπνα 50%".

— Καλημέρα σας, κύριε 'Αμβρόσιε!

— "Αφσα να μεγαλώσουν τ'ά γένεια μου και έβαλα και μαύρα γυαλιά. Πώς με αναγνωρίσατε, λοιπόν;

— "Από τ'ό καπέλλο μου... Τ'ό είχατε αλλάξει κατά λάθος πρό καιρού στην λέσχη...

— — — — —

Ο τραπεζίτης στον συνεταιρό του:

— Δυστυχώς, φίλε μου, έπιχευόμαστε. "Εχομε είκοσι εκατομμύρια παθητικά...

— "Όχι, δέν μās μένει παρά ή αυτοκτονία;...

— "Όχι, μās μένει ακόμη μισό εκατομμύριο για να δραπετεύουμε...

— — — — —

Που υπέγραψαν οι αντιπρόσωποι των διαφόρων κρατών την συνθήκη του Τριανόν 'Αλεκτορίδης;

— Στο κάτω μέρος της σελίδος, κ. καθηγητά!

— — — — —

Ο πανοραματίζης:

— "Εδώ κύριε βλέπετε την έρημο Σανάρα με τ'ά παραβάνια της και τις γκαμπλές της!...

— Μά δέν βλέπουμε τίποτε!

— "Αφού είναι έρημος, τί θέλεις να δης χριστιανέ μου!...

— — — — —

Μαριγιά, είναι τώρα πόσος καιρός που σέ πιάνω να φιλιέσαι κάθε μέρα με τ'ό παιδί του μπακάλη.. Δεν φαντάζομαι να κάνης τ'ό ίδιο και με τόν χασάπη!

— "Όχι κυρία, αυτός έρχεται μονάχα δυό φορές την εβδομάδα

— — — — —

Ο κ. Κλεόβουλος είναι έτοιμοθάνωτος και αισθάνεται την ανάγκη να ξελαφύνη την ψυχή του. Φωνάζει λοιπόν, την γυναίκα του και της λέει:

— Λουλού μου, τώρα που θα πεθάνω ποέπει να σου εξομολογηθώ τ'ά πάντα. Δεν ήμουν τόσο πιστός σύζυγος όσο με φανταζόσουν. Σέ έχω απατήσει δυό φορές, μιά με την υπηρεσία μας και μιά με την γειτονιά μας!...

— Δεν πειράζει, Κλεόβουλε, σέ χωρώ, γιατί κι' εγώ σ' έχω απατήσει μιά με τόν άνεψιό σου και μιά... με όλο τ'ό προσωπικό του γραφείου σου!

— — — — —

πολύ αδύνατη... Μου έδηλωσε ότι ποέπει να φύγωμε άμείσως για την έξοχή! "Όχι... έτοιμάσου! Άύριο κιόλας φεύγουμε!

Ο κύριος. Καλά... Και ή χορός της κυρίας Βανναί;

Η κυρία (έξω φρενών): "Αν θέλεις, εσύ, πήγαινε για να χορέψης με την κυρία Νταβρόν.

Ο κύριος. Μά όχι... Για τ'ό χατήρι σου μονάχα, έλεγα να...

Η κυρία. Για ποιά χατήρι μου; "Α, όχι: Δεν είμαι εγώ σαν και σένα!.. Δεν μ' άρεσει έμένα να τρέχω στους χορούς για να φλερτάω με τόν έναν και με τόν άλλο! "Εμένα μ' άρεσει τ'ό σπιτάκι μου, ή οικογενειακή ζωή... Δεν σου μοιάζω, εγώ!...

— — — — —

"Αναφέρονται πολλά περιστατικά που δείχνουν πόσο βαθειά είναι ριζωμένο τ'ό έθιμο του πρωτότυπου αυ-

Μεταξύ... σφύρας και άκμονος!...

Ο άγγλος σιδεράς που παντρεύει

Ενώπιον του Θεού και επί του άκμονος αυτού σ'άς ενώνω για όλη σας τη ζωή. Ζήσατε ενωμένοι εις αυτόν και εις τόν άλλον κόσμο. "Αμήν!

Με αυτά τ'ά λόγια, από άμνημονεύτων χρόνων, ή σιδηρουργός του μικρού χωριού Γκρέτνα - Γκρήν της Σκωτίας... παντρεύει τούς πιστούς που προσέρχονται σ' αυτόν για να γνωρίσουν την χαρά τού ύμναιού! Και από τη στιγμή που άκούν τ'ά λόγια αυτά, έπιβεβαιωμένα μάλιστα και μ' ένα χτύπημα του σφυριού επάνω σ' άμόνι τ'ά ζευγάρια φεύγουν εύτυχισμένα.

Πιστοποιητικά του γάμου δέν χρειάζονται. "Ο σιδηρουργός σημειώνει άπλως στο κατάστιχο του σιδηρουργείου του τ'ά όνόματα των νεόνυμφων καθώς και την ήμερομηνία της έμφανίσεως των στο Γκρέτνα - Γκρήν, χαράζει τ'ά άρχικά των ονομάτων τους επάνω στον φλοιό μιάς γέρινης δρυός και... όλα έχουν τελειώσει!

Τ'ό έθιμο αυτό θα σ'άς φαίνεται, βέβαια, παράξενο. Είναι, εν τούτοις, όπως είπαμε παμπάλαιο, κι' είναι τόσο βαθειά ριζωμένο στους Σκωτσέζους ώστε κανένας νόμος δέν μπορεί να τ'ό καταρνήση.

Τι τ'ά θέλετε... Παρά τόν άγγλικό νόμο του 1848 που άπαγορεύει τούς μυστικούς γάμους και τόν νόμο του 1857 που όρίζει ότι όσοι θέλουν να παντρευθούν στο Γκρέτνα-Γκρήν πρέπει να έχουν έλθει στη Σκωτία τουλάχιστον τρεις εβδομάδες πριν από τ'ό γάμο τους, ή σκωτσέζος σιδηρουργός εξακολουθεί να ενώνη «για την παρούσα και για τη μέλλουσα ζωή» τ'ά ζευγάρια που παρουσιάζονται ενώπιόν του και που τ'ό λένε, άφοι τ'ό αναφέρουν άπλως τ'ά όνόματά τους:

— Πάντρεψέ μας! Σέ σένα μονάχα έχουμε έμπιστοσύνη!...

Ο σιδηρουργός, βλέπετε, θεωρείται στο Γκρέτνα-Γκρήν ως ή ειρηνοδίκης του χωριού. "Ο πρώτος ειρηνοδίκης έτυχε να είναι σιδηρουργός και από τότε, τόν τίτλον αψτόν, τόν διαδέχονται από πατέρα σε γιο όλοι οι σιδηρουργοί του παράδοξου αυτού τόπου.

Σ' όλη την "Αγγλία είναι γνωστό τ'ό τόσο ρομαντικό αυτό έθιμο. Κι' όταν δυό έρωτευμένοι βρίσκουν δυσκολίες να παντρευθούν — είτε γιατί φέρνουν έμπόδια οι γονείς τους, είτε γιατί δέν έχουν καιρό και ύπομονη για να εκτελέσουν όλες τίς διατυπώσεις που απαιτούνται στους συνηθισμένους γάμους, κάνουν ένα ταξιδάκι ως τ'ό γραφικό χωριό της Σκωτίας.

— — — — —

"Αναφέρονται πολλά περιστατικά που δείχνουν πόσο βαθειά είναι ριζωμένο τ'ό έθιμο του πρωτότυπου αυ-

του γάμου στην άγγλική ψυχή. Πρό όλίγων ετών ή απόγονος μιάς παλαιάς οικογενείας της Ουαλλίας έρωτεύθηκε παράφορα μιά νέα, την όποιαν όμως δέν τ'ό έπετρέπετο να παντρευθί, γιατί, σύμφωνα με κάποιο άλλο έθιμο του τόπου, είχε άρραβωνιασθί όταν ήταν μόλις δώδεκα χρονών με κάποια γειτονοπούλα του τού κι' αυτή ήταν όκτώ χρονών.

Ο νέος όμως έγνωσε να ένωθί με την αγαπημένη του. Και καταφύσασε να την άπαγάγη και να καταφύγη στον σιδερά του Γκρέτνα - Γκρήν. Παρουσιάζοταν όμως μιά μεγάλη δυσκολία: Σύμφωνα με τόν νόμο έπρεπε όπως αναφέραμε, πριν από τόν γάμο τους να έχουν διαμείνει στην Σκωτία επί τρεις συνεχείς εβδομάδες τουλάχιστον.

Ξεκίνησαν, ώστόσο, μ' ένα μικρό άμαξάκι για τ'ό Γκρέτνα - Γκρήν. "Εκεί, τούς έφιλοξένησαν δυό οικογένειες του χωριού. "Επρεπε, βλέπετε, εάν παρουσιαζόταν ανάγκη, να είναι δυνατόν να πιστοποιηθί ότι πριν από τ'ό γάμο τους οι νέοι ζούσαν χωριστά...

Ο πατέρας του νεαρού έρωτευμένου κατέφυγε στις άρχές. Τ'ά καλλιτέρα λαγονικά της Σκότλανδ Γουάρδ άπεστάλησαν στο Γκρέτνα - Γκρήν. Οι ρομαντικοί κάτοικοι του χωριού, όμως, έσπευσαν να βεβαιώσουν ότι

οί νέοι έμεναν εκεί όσες μέρες ώριζεν ή νόμος. Οι ντέτεκτιβ άπευθίνθησαν τότε στις οικογένειες που φιλοξενούσαν τούς μελλονόμους.

— Δέν δικαιούσθε να μεταβαλλετε τ'ά σπία σας σε ξενοδοχεία! τούς είπαν. Πρέπει να ζητήσετε... άδειαν έξασκήσεως τού έπαγγέλματος τού ξενοδόχου και να πληρώσετε φόοι!

Οί πονηροί όμως σκωτσέζοι είχαν έτοιμη την άπάντηση:

— Δέν έχουμε τ'ό δικαίωμα να φιλοξενήσουμε δωρεάν δυό φίλους μας; είπαν.

Και πράγματι. Μολοντί δέν έγκωρριζαν τούς νέους, δέν τούς έζητήσαν ούτε ένα πέσο για την φιλοξενία που τούς παρέίχαν.

Σέ λίγο, έφθασε και ή ίδιος ή πατέρα του νέου στο χωριό συνοδευόμενος από μερικούς φίλους του. "Ετρεξε στο σιδηρουργείο όπου εύρισκόταν ήδη ή γιοιό του με τη μηστή του.

— "Αρτσιμπαλντ!... τού φώναζε από μακριά, έξω φρενών.

Δέν πρόφτασε να πη τίποτε άλλο. Οί κάτοικοι που ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί τόν άρραξαν και τόν άνάγκασαν να τραβηχθί πιό πέρα.

"Υστερ' από μερικά λεπτά της ώρας άκούσθηκε τ'ό χτύπημα του σφυριού επάνω στο άμόνι.

Ο νόμος είχε γίνει!

«Ενώπιον του Θεού και επί του άκμονος αυτού, σ'άς ενώνω για όλη σας την ζωή».

Οί δυό νέοι σύζυγοι πλέον, έμφανιστήκαν στο κατώφλι του σιδεραδίκου.

Και τότε έλαβε χώρα ή άκόλουθη συγκινητική σκηνή:

Ο γέρος έγύρισε προς τούς φίλους του που τόν είχαν συνοδεύσει, και τούς είπε:

— "Εκάναμε ό,τι μπορούσαμε, αλλά όπως βλέπετε δέν καταφέραμε τίποτα!

Πραγώρως κατόπιν προς τ'ό ζευγάρι, έδωσε γαμοελώντας τ'ό νέρι του στον γιο του και τού είπε:

— Κάμε μου την τιμή, "Αρτσιμπαλντ, να με παρουσιάσης στη γυναίκα σου!...

— — — — —

Κατά τελευταία πληροφορία, ή άγγλική Βουλή άπεφάσισε και πάλιν να καταργήση τούς γάμους του Γκρέτνα - Γκρήν.

Νά ήθευμε όμως, θα τ'ά καταφέρη;

Τ'ά έθιμα δέν ξεριζώνονται τόσο εύκολα από την ψυχή... Μ

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τὰ προηγούμενα

Ἡ περίφημη αουδὸς Ρόζα Σκαρλάτι, καθὼς δειπνᾷ στὸ συνηθισμένο της ρεστοράν μὲ τὸν Ντανιέλε Κόρντα, μὲ τὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαισία, ἀδολὴ καὶ πραγματικὴ φιλία, γνωρίζεται μὲ ἕναν συμπαθέστατο νέο, τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς δηλώνει ὅτι εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής της καὶ ἤλθε ἐπίτηδες στὸ Μιλᾶνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελίνι πού ἐπαίξει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυγχάνει καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὴ της ἄρρωστο ἀπογοιγετὰ τοὺς 2 ἄνδρες καὶ πηγαίνει ἔτσι τῆς.

Τὴν ὥρα πού πέφτει στὸ κρεβάτι της, χτυπᾷ τὸ τῆς ἑσώτερο. Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο, ὁ ὁποῖος

τὴν ρωτᾷ ἀπλᾶ καὶ σοβαρὰ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμῶσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆ οὔτε ἐκείνον οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀναθέτει στὸν Κόρντα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν Ἰλιάριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νέος τρέχει σπῆτι της ὅπου ἐκεῖνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀμυγδαλίτιδα. Κι' ἡ Ρόζα, πού αισθάνεται μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου της μὲ τὸν Πατρίτσιο Ἀστόρι, ἕναν γοητευτικὸ νέο, θαυμάσιο πιανίστα, ἐξαιρετὸ σχεδιαστή, ἄσματο, ἀπένταρο καὶ χαριτωμένο. Τὸν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα, δυνατὰ, ἀποκλειστικά. Μιὰ μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐγκατέλειψε, ἔφυγε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἤξερε τί γινόταν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε μάθει ὅτι ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ-κάτω καὶ ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀνέθεσε σὲ κάποιον φίλο του πού ἔμενε στὴ Βραζιλία νὰ τοὺς πληροφορήσῃ τί γινόταν ὁ Πατρίτσιο. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα πού πληροφορεῖ τὸν Ντανιέλε ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίτρινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, πού ἀγαπᾷ μυστικὰ τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατρίτσιο πέθανε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρόζα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιάριο.

Ὁ Ἀλμπέρτο προσκαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, στὸ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο γνωρίζεται καὶ μὲ μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπίλλα γιὰ τὴν ὁποία αισθάνεται ἕνα παράξενο συναίσθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπίλλα εἶχε μιὰ νεανική, ἐπιδεικτικὴ ὁμορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἀρραβωνιάζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι της ἡ Ρόζα, κοντεύει ν' ἀπολιθωθῆ ἀπὸ τὸν τροχὸ βλέποντας ἕναν ἄνδρα νὰ παίξῃ στὸ πιάνο τὸ «Ἐρωτικὸ ὄνειρο» τοῦ Λίστ. Εἶναι ὁ Πατρίτσιο πού εἶχε ἐπιστρέψῃ στὴν Ἰταλία. Εἶχε διαδώσει ψέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολυάριθμους δυνειστάς του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἄρρωστησε ἐκεῖ κάτω.

Τῆς περιγράφει ὅλη τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ του καὶ πόσο τὴν ἐπεθύμησε. Τὸ βράδυ φεύγει καὶ ἡ Ρόζα πέσκει νὰ κοιμηθῆ νοιώθοντας μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Σκέπτεται νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλμπέρτο, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ δικαιολογία γιὰ τὴν ἀντικρίσῃ σκεπτάται ὅτι δὲν θὰ βρῆ τὴ δύναμη ν' αὐτοθυσιασθῆ γιὰ τὸν Πατρίτσιο πού εἶχε τόσο τὴν ἀνάγκη της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐπισκέπτεται καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας καὶ οἴκτου ἡ Ρόζα ἀφήνεται πάλι στὰ χάρδια του. Ὁ Πατρίτσιο μένει τὴ νύχτα μαζί της καὶ φεύγει τὰ ξημερώματα...

Ἡ Ἀντέλα Μορβέλλι δίνει μιὰ δεξίωση στὸ σπίτι της.

Ὁ Ἀλμπέρτο συναντᾷ ἐκεῖ τὴν Ρόζα καὶ τῆς ζητεῖ νὰ πάῃ τὸ βράδυ ἐκεῖνο μαζί του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης της. Ἐκεῖνη ἀρνεῖται καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἐπάνω στὸν θυμὸ του τῆς μιλά πολὺ προσβλητικά.

Σὲ λίγο, ἔρχεται καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ρόζας καὶ ὁ Ἀλμπέρτο, βλέποντας τὸ φάντασμα αὐτὸ πού δὲν ἔχει ἐπάνω του τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ριτίδες, τὰ λευκὰ μαλλιά, τὴν κούραση καὶ τὴν ἀρρώστεια μεταννοεῖ πού φέρθῃκε ἔτσι στὴ Ρόζα καὶ φεύγει νοιώθοντας ἕναν ἀπέραντο οἴκτο καὶ ἔρωτα γι' τὴν.

Ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἐπιστρέφει στὸ Μιλᾶνο ἕστερον ἀπὸ ἕνα ταξίδι καὶ σκέπτεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ρόζα.

10⁰N

Κι' ἐκεῖνος, ἐπίσης, δὲν εἶχε παρά πίκρες στὴ ζωὴ του, καὶ γιὰ νὰ βρῆ ἕνα διουροφὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ στὴ φιλία τῆς Ρόζας. Εἶχε νὰ τὴν δῆ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες. Δὲν ἀναρωτιόταν ὁ Ντανιέλε τί νὰ εἶχε ἀπογίνει ὁ Πατρίτσιο Ἀστόρι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Θυμόταν τὴν βραδυὰ πού ὁ Ἀλμπέρτο εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἀντέλας χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ κανένα. Καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε ξαναφανῆ πιά καὶ ὅτι ἡ Ρόζα δὲν θὰ εἶχε μάθει τίποτα γι' αὐτόν. Τὴν εἶχε ρωτήσει προτοῦ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ Μιλᾶνο: «Δὲν θὰ ταξιδέψῃς κι' ἐσὺ γιὰ μερικὲς μέρες, Ρόζα; Δὲν θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ νὰ περάσῃς ὅλο τὸ καλοκαίρι στὸ Μιλᾶνο». Ἐκεῖνη εἶχε ἀπαντήσῃ ἀπλᾶ: «Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν Πατρίτσιο. Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ προτεῖνω νὰ ἔλθῃ μερικὲς μέρες μαζί μου στὴ θάλασσα, μὰ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸν λόγον ἐργασίας δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὸ Μιλᾶνο. Φυσικά, μένω κι' ἐγώ».

Σ' αὐτὸ τὸ «φυσικά» ὑπῆρχε ὅλο τὸ πρόγραμμα τῆς Ρόζας. Καὶ ὁ Ντανιέλε ἤξερε ὅτι θὰ ἦταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμείνῃ.

Μὰ πῆγε νὰ τὴν βρῆ ἀμέσως χωρὶς νὰ τηλεφωνῆ. Στὸ χῶλλ βρῆκε τὸν Πατρίτσιο πού ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

— Ἀ, εἶσα σὺ, Κόρντα; Εἶναι μιὰ ὥρα πού περιμένω τὴ Ρόζα. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ φεύγω: ἔχω κάποιον ραντεβού.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ὅμιλους τοῦ Πατρίτσιο, ἡ Μαργαρίτα εἶπε κυττάζοντας τὸν Κόρντα μὲ σημασία:

— Περιμένετε, κύριε Ντανιέλε, Σήμερα τὸ πρωὶ ἀκριβῶς ἡ κυρία μου μιλοῦσε γιὰ σᾶς καὶ σκόπευε νὰ τηλεφωνῆσῃ σπῆτι σας. Νομίζω ὅτι ἔχει κάτι νὰ σᾶς ρωτήσῃ.

Ὁ Πατρίτσιο παρατηροῦσε τὸν Κόρντα σιωπηλὰ. Κάποτε, θὰ πα-

μου ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Μαργαρίτας εἶχε πορφυρωθῆ καθὼς μιλοῦσε. Ὁ Ντανιέλε ἔμενε σιωπηλός.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

λήα χρόνια, αισθανόταν τρομερή ζήλεια εναντίον του. Μά τώρα τα ξαστερα μάτια του Πατρίτσιου παράξενα, χαϊδευτικά και λυπημένα, δεν εξέφραζαν καμιά αντιπάθεια. Άπεναγτίας παρατηρούσαν τον Κόρντα με έναν ειδικό περιεργασμό και με ένα ακαθόριστο χαμόγελο.

Ο Ντανιέλε ένοιωσε για τον σύζυγο της Ρόζα να περιφρόνηση τόσο βαθιά που δεν μπορούσε να έχει καν την δύναμη του μίσους. Άπήνησε στην Μαργαρίτα:

— Καλά. Μπορώ να περιμένω,

Ο Πατρίτσιου είπε:

— Λυπούμαι που δεν μπορώ να σου κρατήσω συντροφιά

Το θαύμασι χέρι του (ο Ντανιέλε θυμόταν ότι η Ρόζα του είχε μιλήσει άπειρες φορές για τα χέρια του Πατρίτσιου) έσφιξε πολύ τέραρα το μακρικό, παγερό χέρι του Ντανιέλε, που έκανε ότι δεν άντελήθη την ελαφρή ειρωνεία του χαμόγελου του Πατρίτσιου. Δεν τον ενδιέφερε καθόλου τι μπορούσε να σκέφτεται για αυτόν ο Πατρίτσιου, ούτε του έδειξε καν την δική του περιφρόνηση.

Άκολούθησε την Μαργαρίτα που φαινόταν συλλογισμένη και νευρική. Όταν τον είδε καθισμένο ή νέα γυναίκα άρχισε να μιλά ταραγμένη:

— Κύριε Ντανιέλε, με συγχωρείτε, αλλά η αλήθεια είναι ότι εγώ ήθελα να σας πω δυο λέξεις. Σ' έκεινο είπα ότι δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσει η κυρία κι' όμως ξέρω ότι έπρεπε να έχω ήδη επιστρέψει. Ήθελα όμως να μείνω ένα λεπτό μόνη μαζί σας, κύριε Ντανιέλε!

— Συνέβη τίποτα;

— Κυριολεκτικά δεν συνέβη... μά είναι σαν να συμβαίνει πάντα κάτι... Σε σας μπορώ να μιλήσω ελεύθερα γιατί έχετε τόσο άφωτισμένη ελπίση στην κυρία. Έσεις έχετε ότι η κυρία δεν κρύβει τίποτα από μένα, ότι με μεταχειρίζεται σαν μια συγγενή, σαν ένα δικό της άνθρωπο. Δεν μου λέγει πολλά πράγματα, βέβαια, αλλά με αφήνει να καταλαβαίνω και να βλέπω. Κύριε Ντανιέλε, αν η κατάσταση εξακολουθήσει έτσι, η κυρία θα καταστραφεί...

Το γλωμό και λεπτό πρόσωπο της Μαργαρίτας είχε πορφυρωθεί στην όρημη των λόγων της. Ο Ντανιέλε σιωπούσε...

— Έσεις έχετε ότι η μητέρα μου έχει μια μικρή μνηνία σύνταξη που δεν της φθάνει για να ζήσει. Ο μισός που μου δίνει η κυρία φθάνει να ζήσει κι' εκείνη και το παιδάκι μου που τον άλλο χρόνο θα πάει στο κολέγιο δωρεάν, χωρίς στην επέμβαση της κυρίας Μαρβέλλι και του κυρίου Μελχιώρ, του τραπέζιτου. Χθες η κυρία μου έδωσε εκατό λιρέτες, λέγοντάς μου: «Δώσε τα της υπέρας σου για να πάει λίγες μέρες εξοχή με τον μικρό». Τότε εγώ της είπα: «Μά, κυρία, έχετε τόσο πολλά έξοδα τώρα...» Και άρχισε να κλαίει ήλθια, χωρίς λόγο. Ίσως γιατί είναι μερικές μέρες τώρα που η κυρία μου, μου προβενέει λύπη όταν την βλέπω. Κι' εκείνη μου είπε σοβαρή, μά με μια φωνή τόσο τρεμουλιαστή που σ' έτράμαζε: «Μην κλαίς. Μαργαρίτα, μά

προσπάθησε καλύτερα να με βοηθήσει να έχω θάρρος». Καταλαβαίνετε;

Η Μαργαρίτα κόντευε να ξαναρχίσει τα κλάματα. Ο Ντανιέλε είπε:

— Καταλαβαίνω.

— Βλέπετε, κύριε Ντανιέλε, δεν φαντάζομαι ότι το πράγμα αυτό μπορεί να προχωρήσει έτσι. Δεν κύτταξα βέβαια το πορτοφόλι της, ούτε κρυφάκουσα στις πόρτες, αλλά καταλαβαίνω και βλέπω πάντα, ακόμη κι' έκεινα που δεν θέλω να καταλάβω ή να δω. Έκεινος ζητά πάντα χρήματα από την κυρία και η κυρία του δίνει πάντα, χωρίς συζήτηση. Του πλήρωσε ακόμη και δυο κοστούμια, και όχι κοστούμια φθηνά! Πριν από μερικές μέρες πήγα στην Τράπεζα με το βιβλιάριο της κυρίας; πηγαίνω πάντα εγώ για κείνη, γιατί είναι ένα βιβλιάριο στον κομιστή. Δεν σάς λέω πώς ξόδεψε τον τελευταίο αυτό μήνα! Δεν σάς λέγω γιατί δεν έχω το δικαίωμα να σας το πω. Μά σας βεβαιώνω ότι αν το πράγμα συνεχισθεί έτσι, θα καταστραφεί. Και το χειρότερο δεν είναι ίσως αυτό...

— Ποιό είναι το χειρότερο, Μαργαρίτα; ρώτησε ο Ντανιέλε, επειδή η νέα γυναίκα σιωπούσε τώρα, στενοχωρημένη.

— Η κυρία φαίνεται καλά, όπως πάντα. Μά βασανίζεται μέσα της και η φωνή της έπηρεάζεται. Έχετε, καταλαβαίνω απ' αυτά τα πράγματα γιατί τραγουδούσα κάποτε κι' εγώ. Ο μάστρας Ντονα έρχεται τώρα κάθε δυο μέρες; εγώ δεν μιλήσα μαζί του, αλλά μου φαίνεται ότι κάποτε φεύγει στενοχωρημένος. Η κυρία δεν έχει πια την ίδια φωνή; Οι χαμηλές νότες δεν άλλαξαν μά ανεβαίνει στις ύψηλες με μια δυσκολία που δεν είχε ποτέ. Σε δυο μήνες πρέπει να τραγουδήσει στο κοινό. Διερωτώμαι τι θα κάνει! Πότε-πότε είναι λίγο υπόκωφ... Κι' έπειτα, όταν τραγουδά τους ρόλους της, τραγουδά με τόση κούραση, με τόσο σύντομες άναπνοές, που νομίζεις κανείς ότι δεν είναι πια η ίδια; στις Ψηλές νότες δίνει την έντύπωση κάποιου που θέλει ν' ανεβή μια σκάλα που δεν τελειώνει ποτέ και αγωνίζεται, και αγωνίζεται! Και θέλεγε κανείς ότι δεν την ενδιαφέρει καθόλου αυτό που τραγουδεί. Η κυρία Ρόζα είναι στην Κορτίνα και θα επιστρέψει σ'α μένα Αδγουόστου. Τότε θα ξαναρχίσω τα μαθήματα. Έγώ την ρώτησα γιατί δεν πάει κι' εκείνη στην Κορτίνα να μελετήσει στην δροσιά. Μά εκείνη δεν θέλει να φύγει γιατί ο σύζυγός της εδίδωσε ότι δεν μπορεί να φύγει. Έγώ σας τα είπα όλα, κύριε Ντανιέλε! σπρίζομαι σ'ε σας!

Σπριζόταν σ' εκείνον ή φτωχή, μικρούλα Μαργαρίτα, πλημμυρισμένη από φόβο και αγωνία για την Ρόζα. Δεν ήξερε ότι ούτε εκείνος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για την Ρόζα. Την ήξερε εκείνος, ήξερε την θέλησή της που ήταν ισχυρότατη και όταν άκούσε ή ενεργούσε εις βάρος της. Ήξερε ότι θάταν άναφελος να της μιλήσει, να την τρουάξει με την πρόβλεψη της καταστροφής. Άν η Ρόζα δεν ήταν καταστροφή, δεν μπορούσε να γίν

την καταστροφή, δεν μπορούσε να γίν

νη τίποτε άλλο. Ίσως παρ' όλο το ήρεμο πρόσωπό της και το γλυκό της χαμόγελο, να ήταν άπελπισμένη.

Όταν την είδε να μπαίνει, ένοιωσε τουλάχιστον με το πρώτο βλέμμα, ότι το πρόσωπο αυτό έδειχνε μια ελικρινή χαρά στο αντίκρουμά του:

— Άγαπητέ Ντανιέλε!

Δεν είχε αλλάξει, ούτε είχε άδυνατίσει καν. Μονάχα τα σμαραγδένια μάτια της φαίνονταν τώρα πιο μεγάλα και πιο άνοιχτά.

— Ρόζα, πριν από μια-δυο ώρες, στον σταθμό, ένοιωσα τον πειρασμό να σας τηλεφωνήσω και να σας προσκαλέσω να φύγετε μερικές μέρες μαζί μου; στην Βενετία, στο Πορτοφίνο ή στη Νίτσα. Δεν νομίζετε ότι θα σας έκανε καλό ένα ταξιδάκι;

— Το ξέρω, Ντανιέλε. Μά δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον Πατρίτσιου. Δεν σάς κρύβω ότι έχω πολλές φροντίδες. Σας συλλογίζομαι σήμερα, όχι για να σας ζητήσω μια συμβουλή που δεν θα μπορούσατε να μου δώσετε, αλλά μονάχα γιατί έπιθυμούσα να σας μιλήσω γι' αυτά τα πράγματα...

Δεν καταλαβαίνω πια τον άνδρα μου. Έξερτε ότι τον καταλάβαινα πάντα, έπισης και γιατί ήταν πάντα τρομερά, κυνικά, σκληρά ελικρινής μαζί μου. Μά άφησε πάντοτε να κυττάζω έως το βάθος της εξαθλιώσεώς του. Μου εξομολογήθηκε πάντοτε τις άπιστίες του, τα χρέη του, τις φασαρίες του, Ντανιέλε, με άφησε πάντοτε ν' άγγίζω τα χέρια μου στο βουρκο... Τώρα... τώρα... περιορίζεται να μου ζητά χρήματα.

— Θα έχω κανένα χρέος που δεν θέλει να σας το εξομολογήθω; Η θά παίξει χαρτιά.

— Κι' εγώ αυτό νομίζω, Ντανιέλε. Έπαιξε κάποτε, μά ποτέ δεν είχε ένα πραγματικό πάθος για τα χαρτιά. Τώρα φαντάζομαι ότι παίζει και δεν θέλει να μου το πει, τουλάχιστον έφασον δεν τον ρωτώ τι κάνει τα χρήματά που του δίνω. Έγώ φοβούμαι να μιλήσω, Ντανιέλε! Φοβούμαι να κυττάξω μέσα σ'ε μίαν άβυσσο πιο μαύρη κι' απ' όσο φαντάζομαι...

— Πήτε του την πρώτη φορά που θα σας ζητήσει λεφτά ότι δεν μπορείτε πια να του δώσετε τίποτα.

— Εκείνη είπε, ύστερα από λίγο...

— Έσεις με έχετε, Ντανιέλε. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό...

Ήταν μια άπλη, δειλή, μεγαλόφυχη εξομολόγηση. Ο Ντανιέλε δεν μίλησε.

— Του πρότεινα πολλές φορές, σιγνήσια εκείνη να εγκατασταθεί εδώ. Θα το έτοιμαζα ένα δωμάτιο. Δεν θέλει. Λέγει ότι δεν θέλει να δώση βάρος στο σπίτι μου. Καταλαβαίνετε ότι αν ήταν πάντα εδώ θα μπορούσα να το είμαι πιο χρήσιμη, να τον φροντίζω, να τον συμβουλεύω. Τώρα, πηγαίνει κάπου. Σας άμολογώ, Ντανιέλε, μερικές φορές καθώς επιστρέφω σπίτι, αισθανόμαι θλίψη και φόβο στην σκέψη ότι θα τον βρω εκεί. Έρχεται, με περιμένει. Κάποτε, αν άρω γήσω, φεύγει προτού επιστρέψω εγώ. Ο Ντανιέλε δεν είπε ότι πράγματι τον είχε συναντήσει. Ρώτησε ύστερα από παρατεταμένη σιωπή:

— Πώς πάει η φωνή, Ρόζα;

— Η Ρόζα δεν μίλησε άμέσως. Φαινόταν ακόμη βυθισμένη στις πρώτες σκέψεις της. Τέλος, είπε σχεδόν με λύπη:

— Ντανιέλε, σ'ε λίγες μέρες ο Ντονα φεύγει από το Μιλάνο, πάει στην κόρη του, στο Τρεντίνο και δεν θα γυρίσει παρά τα μέσα Αδγουόστου. Άν έσείς δεν φύγετε, θα έχετε την καλο

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

σωνη να με άκομπανιάρετε στο πιάνο λίγη ώρα κάθε μέρα; Νομίζω ότι η φωνή μου είναι λίγο άδυνατη. Θα μπορούσα να μελετήσω με τον Πατρίτσιου, μά βλέπω ότι δεν παίζει πια όπως τότε: συχνά διακόπτει στη μέση, φάλταρει, τα χέρια του τρέμουν. Δεν μπορώ πια να έμπιστευθώ... Έ, λοιπόν, Ντανιέλε, εκείνος άρνεϊται, λείπει πως είναι άδύνατος; μά εγώ έχω την έντύπωση ότι πίνει...

Ο πόνος μιάς μητέρας

Την ίδια μέρα που η Ρόζα πήγε για πρώτη φορά να μελετήσει τραγουδι στο σπίτι του Κόρντα, η κυρία Άλάριο άφου φίλησε τον Άλμπερτο που έφευγε για μια εκδρομή στο βουνό, φώναξε την Τερεζίτα και της είπε ότι είναι έτοιμη. Το πρωινό ήταν ήλιόλουστο και θερμό. Στον κήπο είχαν άνθισει οι γαρδένιες και οι τουμπερόδες. Το καλοκαίρι ήταν έκθαμβωτικό, μυρωμένο.

Η Τερεζίτα άπήνησε:

— Κι' εγώ είμαι έτοιμη, μαμά.

Η κυρία Άλάριο άλλαξε όφρεμα, βοηθωμένη από την κόρη της. Η Τερεζίτα έφερε μια μικρή βαλίτσα στο δωμάτιο της μητέρας της και βοήθησε την κυρία Άλάριο να την γεμίσει.

Προτού βγουν από το δωμάτιο, η κυρία Άλάριο έβαλε μέσα στην τσάντα την μικροσκοπική βεντάλια της από δαντέλλα μαύρη. Ύστερα σάθηκε λίγα λεπτά έμπρός στο πορτάκι του συζύγου της, ενός άνδρος νέου και άμορφου που έμοιαζε του Άλμπερτο.

Η καμαριέρα κατέβασε κάτω την βαλίτσα και την έβαλε στο παλιό αυτοκίνητο που περίμενε στον κήπο. Κι' η Τερεζίτα είχε κατεβή ήδη. Την ώρα που η κυρία Άλάριο διευθυνόταν στο αυτοκίνητο μιλώντας με την καμαριέρα, η Τερεζίτα έτρεξε στην άνοιχτη άερα, έκοψε μερικές θαυμάσιες γαρδένιες και τις έκλεισε σ' ένα κουτί που έβαλε στην μεγάλη ταξιδιωτική τσάντα της. Ύστερα έσπευσε στη μητέρα της. Η Τερεζίτα ήταν λίγο γλωμιά και λαχανιασμένη σαν να είχε κάνει κάτι κοπιαστικό που δεν έπρεπε με κανένα λόγο να το φανερώσει.

Το παλιό αυτοκίνητο άδήγησε τις δυο γυναίκες στον σταθμό, κι' ύστερα ο σωφών γύρισε άμέσως πίσω, προτού οι κυρίες πάρουν τα ελιτήριά τους. Οι κυρίες δεν είχαν πη πάει να πηγαίναν μά εδίδωσαν στο σπίτι ότι θα επέστρεφαν χωρίς άλλο σ'ε δυο μέρες ή και την επομένη: πάντως, θα τηλεφωνούσαν ή θα τηλεγραφούσαν.

Στο τραίνο, η μητέρα και η κόρη μίλησαν πολύ λίγο. Η κυρία Άλάριο άεριζόταν, σχεδόν άδιάκοπα, με την μικρή δαντελάνια βεντάλια της. Η Τερεζίτα κύτταζε έξω από το παράθυρο. Είχε βγάλε το καπέλλο της και άκουμπουσε στο τζάμι το γλωμό μέτωπό της. Φαινόταν πολύ μικρή, ζαρωμένη καθώς ήταν στη γωνιά, με το άσπρόμαυρο καντριγιέ φορεμάτά της, που την έδειχνε σαν μια παράξενη κοπελίτσα με γκριζά μαλλιά.

Η κυρία Άλάριο άκούμπουσε την βεντάλια σ'ε γόνάτα της, σταύρωσε τα γόνατα της επάνω στην βεντάλια κι' έκλεισε τα μάτια. Τότε η Τερεζίτα έβγαλε ένα βιβλίο από την τσάντα της και άρχισε να διαβάει. Μά κάθε τόσο κύτταζε τη μητέρα της και τις στιγμές αυτές το λεπτό μαρ

μένο πρόσωπό της, που ήταν παράξενα παιδιάστικο, εξέφραζε μια άγωνιώδη λύπη. Ίσως η Τερεζίτα να προσποιόταν ότι διαβάει, όπως η κυρία Άλάριο προσποιόταν ότι κοιμάται.

Έφθασαν στο Μιλάνο πριν από το μεσημέρι και διευθύνθηκαν άμέσως σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Συνομιλούσαν ελάχιστα γιατί όλα τα είχαν ήδη συζητήσει και ύπολοιγισει προτού φύγουν. Μόνο όταν τελείωσαν το γεύμα τους και διευθύνθηκαν στο δωμάτιό τους, η Τερεζίτα έπρεπε να μιλήσει.

Είναι προτιμότερο να τηλεφωνήσεις στην Ρόζα άμέσως. Έγώ θα ξεκουρασθώ λίγο. Είμαι λίγο παραζαλισμένη. Κάνει ζέση και το ταξίδι με κούρασε φαίνεται.

Η Τερεζίτα πήγε να τηλεφωνήσει. Λίγα λεπτά άργότερα ξαναγύρισε στο δωμάτιο. Ήταν ξαναμμένη, ταραγμένη και μίλησε με φωνή που έτρεμε λίγο...

— Θα έλθω εδώ στις τέσσερις για να σ'ε άφήσω προηγούμενος να ξεκουρασθής.

Η κυρία Άλάριο σιωπούσε: άναρωτιόταν ίσως πώς θα μπορούσε να ξεκουρασθής. Μά έβλεπε την Τερεζίτα παραγμένη και ήθελε να την καθησυχάσει με την ίδια της ήρεμια. Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι κι' έκλεισε τα μάτια της. Έτσι έαπλωμένη, με το ρισμένο με λευκή δαντέλλα, έμοιαζε σαν μια μικρή άριστοκρατική άγία. Η Τερεζίτα ξαναπέρασε το βιβλίο της, κάθισε σ'ε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο και συνέχισε το διάβασμα. Μά ο θόσος του πολυούναστου δρόμου της πόλεως, στον όποιο δεν ήσαν συνηθισμένες έμπόδιζε την ησυχία και την κόρη να καταλάβη αυτό που διάβαζε.

Δυο ώρες άργότερα, όταν η κυρία

Άλάριο είχε σηκωθεί ήδη, ο θυρωρός τηλεφώνησε ότι μια κυρία τις ζητούσε.

Η Τερεζίτα άπήνησε, στο τηλέφωνο:

— Άδήγησε την επάνω. Και διευθύνθηκε στο κατώφλι του δωματίου για να την ύποδεχθής. ένθ η κυρία Άλάριο περίμενε, όρθια, κοντά στην πολυθρόνα.

Σ'ε δυο λεπτά η κυρία που είχε άναγγεληθής, μπήκε και σάθηκε στη μέση του δωματίου: η Ρόζα Σκαλάτι, γλωμιά σαν τις δαντέλλες που γαρνιρίζαν το όφρεμα της κυρίας Άλάριο, γλωμιά και στενοχωρημένη. Ήταν ντυμένη μ' ένα σκούρο όφρεμα, τόσο άπλο που θα μπορούσε να το φορή και η Τερεζίτα. Δεν έυοιαζε καθόλου με πριμαντόνα. Μά η κυρία Άλάριο σιέφθηκε, μ' ένα σοξέζιμο στην καρδιά, ότι ήταν πραγματικά όμορφη, με μια έξαισία κι' αινιγματική όμορφιά, και ότι είχε δική ο Άλμπερτο που δεν μπορούσε να την ξεγασή.

Η Ρόζα σιωπούσε. Το τηλεφώνημα της Τερεζίτας την είχε άναστατώσει: Η μητέρα του Άλμπερτο ήθελε να την δει και να της μιλήσει... Γιατί άραγε;

— Καθίστε, κυρία. Η κυρία Άλάριο και η Ρόζα κάθισαν στις δυο πολυθρόνες που ήταν κοντά — κοντά. Η Τερεζίτα έκλεισε την πόρτα κι' ύστερα κέθηκε στο βάθος, κοντά στο παράθυρο. Η κυρία Άλάριο άρχισε να μιλήσει ήρεμα, με σύντομες διακοπές.

— Καταλαβαίνω την έκπληξή σας, κυρία. Σκέφθηκα πολύ, παραπολύ, προτού άποφασίσω να έλθω εδώ. Είναι τώρα ένας μήνας σ'ε διολονώ, που βασανίζομαι. Έξερτε, οι νέροι κοιούονται λίγο. Όταν έλθω πη νύνα, οι σκέψεις με βασανίζουν και δεν καταρθώνω να άνακομηθώ. Είγα, λοιπόν, τον καθό να σκεφθώ πολλές μέρες και πολλές νύτες. Και σ'ε αυτό που θα σας πω τώρα είναι το σμπερσασια σκέψεων και άποφάσεων άναστακτών.

Η Ρόζα δεν είχε μιλήσει άκόμα, δεν είχε καν ψιφίσει ένα γαιρετινό μπαζόντα. Κατά την άσκησια της προστεταμένης άσκησις της κυρίας Άλάριο, κατάρθωσε, τέλος, ν'ά πη με φωνή πολύ γαμψη και άσταθής.

— Με συγχωρείτε που δεν δικαιολογήθηκα, που δεν σας έγραψα...

Η κυρία Άλάριο σήκωσε το λεπτό χεράκι της με μια ακαθόριστη χειρονομία σαν να ήθελε να πη ότι αυτό δεν είχε σημασία. Ύστερα είπε:

— Ο γιός μου μου είπε τι συνέβη. Έσεις ώφειλατε δικαιολογίες μονάχα στον γιός μου. Έγώ δεν συνηθίζω να θυμούμαι την δική μου έπογη και να συγκρίνω τις συνηθίσεις της με τη σημερινή έπογη. Δεν ξέρω τι θα συνέβαινε στον καιρό μου και σ'ε το διερωτώμαι. Κι' έπειτα, η ζωή μου ήταν πολύ διαφορετική από άλλες σημερινές, ώστε να μην μπορώ να κάνω συγκρίσεις και να κρίνω πρόσωπα και πράγματα της σύγχρονης έποχης. Έξ' άλλου όταν ο γιός μου μου μίλησε κατάλαβα την θέση

σας και την δικαιολόγησα. 'Ο γυιός μου ένοιωσε ένα μεγάλο πόνο...

Στό βάθος του δωματίου, η Τερεζίτα σηκώθηκε από τη θέση της και ακούμπησε στο παράθυρο. 'Η Ρόζα έσφιξε σπασμωδικά τὰ σταυρωμένα χέρια της και είπε σιγαλά:

— Σας παρακαλώ, μη μου μιλάτε γι' αυτό.

αυτό, είπε η κυρία 'Ιλάριο, γιατί κι' εσείς ζητάτε να με καταλάβετε, γιατί κι' εγώ έχω ανάγκη να με νοιώσετε και να με δικαιολογήσετε. Είναι άνωφελο να σας πω τί αισουνομαι για τον γυιό μου. 'Εσείς δεν αποκτήσατε ποτέ γυιούς κι' έτσι δεν μπορείτε να το φαντασθήτε. 'Εγώ θά σας πω μονάχα ότι δεν μπορώ να βλέπω να υποφέρη ο γυιός μου.

'Η Ρόζα δεν μίλησε. 'Ιά ματια της ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο της κυρίας 'Ιλάριο.

— Δεν ξέρω ποιά γρηά μητέρα, σαν και μενα, αφωσιωμενη στις πωλνες παρσούσεις, σα ειχε το θαρρος να σας μιλήσει όπως σας μιλω. Μα αυτες τις μερες και αυτες τις νύχτες της αιτιάκοτης σκέψης, κατώρωσα να υπερνικήσω τόσα συναισθήματα που μου ηταν προσφιλή... Δεν μπορώ να βλέπω τον γυιό μου να υποφερη. Και ο 'Αλμπέρτο υποφέρει, όπως οεν θα το πίστευα ποτέ ότι μπορούσε να υποφερη. Δεν κλαίει, οεν φωναζει, μα έγινε ένας άλλος άνθρωπος. Είναι γέρο, χειρότερα κι' από γέρος. Τον αισουάνομαι αιτιάφορο για όλα, σαν να τα σοκίμασε όλα και δεν έχει πια καμμία θέληση για τη ζωή. Μιαίάζει σαν απολιθωμενος. Θα έπρεπε να σας εξηγήσω πολλά πράγματα, πολλές λεπτομέρειες. Μου κάνει κακό να τον βλέπω έτσι και φοβούμαι συγχρόνως. Περνά ώρες δολόκληρες στον κήπο, ξαπλωμένος κάτω από ένα δέντρο, καπνίζοντας. Δεν ενδιαφέρεται πια για τίποτα, θαρρείς και ζή για να καπνίσει. Σήμερα τον πήραν στο βουνό, όπως και μια εβδομάδα πριν. Και είμαι βεβαία ότι θα γυρίσει σε τρεις μερες, κουρασμένος και βαρυστημένος. Κι' εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτόν. 'Αν μπορούσα να κάνω κάτι, θάπρεπε να με βοηθήσετε....

'Η Ρόζα είπε σιγαλά, με ταπεινωμένη, σκύβοντας το κεφάλι:

— Πήτε μου.
— Πριν απ' όλα σας ρωτώ, είπε η κυρία 'Ιλάριο, αν τον αγαπάτε.

'Η Ρόζα ξανασήκωσε το κεφάλι της. Παρατηρούσε απλάνως το γερασμένο πρόσωπο. Δεν μπόρεσε να μιλήσει. Μά απ' τὰ μάτια της που προσπαθούσε να τὰ κρατά ανοιχτά και σταθερά ανάβλυσαν άργά τὰ δάκρυα και κύλησαν στα μάγουλα, στο στήθος, στα χέρια, στα γόνατα, βαρειά και καφτά.

— Κατάλαβα, είπε η κυρία 'Ιλάριο.

'Η Ρόζα σκούπιζε τὰ δάκρυα με τὰ δάχτυλα, κάτω από τὰ μάτια και στα μάγουλα, μα κυλούσαν αδιάκοπα καινούρια: σαν να υπήρχαν άπειρα δάκρυα, άτελείωτα, κρυμμένα πίσω από τὰ βλέφαρα από μερες, από εβδομάδες.

— 'Αν αγαπάτε τον γυιό μου είπε η κυρία 'Ιλάριο με άπειρη γλυκύτητα, αν πιστεύετε ότι τον αγαπάτε πραγματικά, τότε εγώ σας τον δίνο Ρόζα. 'Εγώ, η μητέρα του 'Αλμπέρτο, ήλθα να σας παρακαλέσω να μη τον άπαρνηθήτε. 'Ηλθα να σας προσφέρω τον γυιό μου, τὸ σπίτι μου, τὸ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

σπίτι μας. Και αν ακόμη δεν μπορώ να σας προσφέρω τ' όνομά μας, ήλθα παρ' όλα αυτά να σας ζητήσω να γίνετε κόρη μου...

'Η κυρία 'Ιλάριο φαινόταν ήρεμη: η φωνή της ήταν ήκευτική, μά γαλήνια. 'Όμως τὰ λεπτά ρυτιδωμένα χέρια της έτρεμαν δυνατά επάνω στα γόνατα. Και η Ρόζα που τὰ έβλεπε να τρέμουν καταλάβε πόσο στοιχίζαν στη μητέρα τὰ λόγια αυτά. 'Ενοιωσε πόσα πράγματα έπρεπε να υπερνικήσει η γυναίκα αυτή για να βρη τη δύναμη να ζητήσει αυτό που εκείνη, η Ρόζα, δεν θάβρισκε ποτέ τὸ θάρρος να προσφέρει.

Ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε: — Σας ευχαριστώ. Δεν ξέρω τί άλλο να πω. Θα ήθελα να σας πω ότι καταλαβαίνω την μεγάλη σας γενναιοδωρία... Δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Σας διαβεβαιώνω ότι μια στιγμή σαν κι' αυτή αποζημιώνει για τόσους πόνους, τόσες αδικίες!

'Η Τερεζίτα ανήσυχη, είχε πλησιάσει λίγο. 'Η Ρόζα την κύτταζε μα δεν μπόρεσε σχεδόν να την διακρίνη γιατί τὰ μάτια της είχαν θολώσει από τὰ δάκρυα. Συνέχισε:

— Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ. 'Ο γυιός σας, θά με ξεχάσει πολύ γρηγορότερα. Θα ήθελε, όλα σας περάσουν σε λίγο, ναρίτερα απ' όσο νομίζετε. 'Εγώ έχω ένα μεγάλο φορτίο να σηκώσω και δεν μπορώ να καταδικάσω τον γυιό σας να τὸ σηκώσει μαζί με μένα! Δεν μπορώ να εγκαταλείψω

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

'Ο κ. συνταγματάρχης ε. α. στη γυναίκα του:

— 'Εγώ είμαι εκείνος που διατάζω εδώ πέρα. Είπα ότι θά βγούμε να διασκεδάσουμε και θά διασκεδάσουμε!

τον σύζυγό μου: βλέπετε, δεν λέω να σας προσφέρω τ' όνομά μας, ήλθα παρ' όλα αυτά να σας ζητήσω να γίνετε κόρη μου...

Διακόπηκε. Περίμενε ν' ακούσει κάποια λέξη που θα της έδειχνε ότι την ένοιωθαν. Μά άσφαλώς δεν ήταν τόσο εύκολο να την καταλάβουν.

— 'Ο γυιός σας θα σας εἶπε πόσο βαρὺ είναι τὸ φορτίο μου. Κάποτε τὸ σήκωσα από έρωτα... Τώρα θά τὸ σηκώσω από οίκτο και από καθήκον. 'Ο γυιός σας είναι νέος, θά ξεχάσει, θά κάνει τη ζωή του. Μά αυτός ο άνδρας που εγώ πρέπει να υποστηρίξω, να βοηθήσω... αυτός ο άνδρας δεν έχει παρὰ έμένα! Δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω. Θα ένοιωθα μια τόσο μεγάλη τύχη που θα μου κατέστρεφε κάθε δυνατότητα χαράς. 'Εσείς δεν ξέρετε, κυρία, τί είναι η ζωή μου. Μά εγώ δεν πρέπει να παραπονοῦμαι: δεν είμαι νέα και υποτάσσομαι καρτερικά στη μοίρα μου. Μά ο γυιός σας, όχι.

'Η κυρία 'Ιλάριο εἶπε ξαφνικά, με θλίψη: — 'Εσείς θυσιάζετε τον ίδιο τον εαυτό σας, μα και τον γυιό μου επίσης.

— Μη με κάνετε να τὸ σκέπτομαι αυτό! Θέλω να πιστεύω ότι δεν είναι αληθινό. Και έξ άλλου...

Διακόπηκε: αυτό που θα ελεγε ήταν κάτι πολύ σοβαρό.

— 'Εξ άλλου; ρώτησε η κυρία 'Ιλάριο.

— 'Εξ άλλου, δεν θα θέλατε, βέβαια να ζητήσω από τον γυιό σας να συντηρή τον σύζυγό μου...

'Η κυρία 'Ιλάριο έμεινε σιωπηλή. 'Η Τερεζίτα είχε απομακρυνθῆ πάλι και στηριζόταν στο παραθύρο.

'Η Ρόζα συνέχισε ύστερα από μια παρατεταμένη σιωπή:

— Πρέπει ο γυιός σας να κλείσει αυτή την παρένθεση, και να ξαναρχίσει να χαίρεται τὰ νειάτα του και τη ζωή του. Δεν θα μπορούσα εγώ να τον βοηθήσω, κυρία. Τώρα όμως σκέπτομαι κάτι...

'Από τὸ πρόσωπο της νέας γυναίκας είχε εξαφανισθῆ κάθε ίχνος δακρύων.

— Σκέπτομαι ότι στο σπίτι σας, κυρία, έργεται συχνά μια κοπέλλα που άσφαλώς είναι αξία να γίνει κόρη σας. Θυμῶμαι ότι την λέγε Σίμπιλλα και θυμάμαι ακόμη ότι είχα τὸ συναίσθημα πώς δεν με συμπαθούσε. Δεν θα της είναι δύσκολο. Είναι νέα και όμορφη που είναι, να κατακτήσει την αγάπη του γυιού σας.

'Η κυρία 'Ιλάριο σιωπούσε. Φαινόταν κουρασμένη σαν να την είχε εξαντλήσει απότομα η δύναμις που είχε καταβάλει για να μιλήσει παρατεταμένα για ένα πράγμα τόσο δύσκολο. και τώρα, δεν εύρισκε καμμία λέξη να πῆ. Φαινόταν ακόμη πιο γρηά από ό,τι ήταν μια ώρα πριν, λες και τὸ σβύσιμο της έλπίδος που την συγκρατούσε πριν, είχε κάνει τώρα βαθύτερες τις ρυτίδες της.

'Η Ρόζα περίμενε μια λέξη. 'Όταν κατάλαβε την απότομη εκείνη συντριβή, όταν κατάλαβε ότι η λέξις που μερίμενε δεν θάργόταν, σηκώθηκε. Δεν υπήρχε πια τίποτα να λεγθῆ.

('Η συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

'Η κυρία είναι πολύ παράξενη. Τίποτα δεν της άφρασει, τίποτα δεν βρίσκει το γούστο της. Τὸ καπέλλο, που γι' αυτό τόσο ξυνο λογαριασμό πλήρωσε ο δυστυχής σύζυγος, δεν τὸ φόρεσε ούτε δυο φορές και τὸ χάρισε στην υπηρέτρια. 'Ετσι χάρισε και τὸ φουστάνι της, έτσι και τὸ πανάκριβο «σουλέν». Παράπονο τὸχε ο φουκαράς ο σύζυγός. Πλήρωσε τὰ μαλλιά της κεφαλῆς του για χάρη της και δεν

μπορούσε να θυγῆ μια φορά έξω μαζί της για να επιδείξει τὰ λούσα που της άγόραζε. 'Εκείνη πάντοτε βαρυνότανε πάντοτε νόσταζε και τὸ χειρότερο, οί ακριβές γούνες της και τὰ πανάκριβα καπέλλα της πήγαιναν στην χαριτωμένη υπηρέτριοῦλα. Κι' ο σύζυγος βρήκε την λύση. 'Ασχισε να βγαίνει... με την υπηρέτρια, για να βγάξη περίπατο, τονλάχιστον τὸ λούσα για τὰ όποια τόσο ξεδεύτηκε!

Τά 'Ωδεΐα μας

Το 'Ελληνικόν 'Ωδεΐον, (3ον)

Ένα ρεπορτάζ του κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Αλλη μιὰ επίσκεψη έχω νά κά-
νω στο 'Ελληνικό 'Ωδεΐο, κι'
όστερα θ' αναγκασθώ νά στρά-
ψω πρὸς ἄλλους ὀρίζοντας. Ἡ εἰσο-
δος θά... μὴ ἀπαγορευθῆ αὐστηρῶς,
ὡς ἄλλωστε ἀπαγορεύεται σ' ὅλους
ὅσοι δὲν εἶναι μαθηταὶ ἢ καθηγηταὶ
τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ἰδρύματος.
Ἔως τῶρα ἤμουν τελείως ἀσύδο-
τος. Ἐμπαινα, ἐβγαίνα, ξαναγύριζα,
ἐπαίρνα συνεντεύξεις, ζητοῦσα πλη-
ροφορίες, ἀνησυχούσα, τέλος, ὅλο
τὸν κόσμο. Ἄν ρωτήσετε τὴ συμπα-
θέστατη ἐπιμελήτρια τοῦ 'Ωδεΐου, ἀ-
σφαλῶς δὲν θά περιγράψῃ μὲ ζωηρὰ
χρῶματα τὴν σύντομη διέλευσή μου
ἀπ' τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Φειδίου. Θὰ
μὲ ρωτήσετε, ἐπίσης, γιατί ἔχαίρα
τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς εὐνοίας καὶ
εἶχα τὸσον ἀπόλυτη ἐλευθερία κινή-
σεως; Ὁ λόγος εἶναι ἀπλοῦστατος:
Ἐκτελοῦσα δημοσιογραφικὸν καθή-
κον, εἶχα κάποια ἀποστολὴ νά φέρω
εἰς πέρας. Ἐρευνοῦσα. Ἐψαχνα δηλ.
νά βρῶ τοὺς καθηγητὰς καί, μέσῳ
αὐτῶν, τὰ καινούργια ἑλληνικά τα-
λέντα.

Στὸ μέλλον, ὅμως, ἂν ξαναπαρου-
σιασθῶ στὴν πόρτα τοῦ 'Ελληνικοῦ
'Ωδεΐου, τί θά πῶ γιὰ νά μοῦ ἐπιτρα-
πῆ ἡ εἰσοδος;

Τι θ' ἀπαντήσω στὸ κατηγορηματι-
κό κι' αὐστηρότατο «Τι ζητεῖ ὁ κύρι-
ος;» τοῦ ἐπιστάτου; Πιθανόν, τῶρα,

Ἡ κ. Ἀναγνώστου — Μπουκουβάλα, κα-
θηγήτρια τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ωδεΐου καὶ ἐ-
κλεκτὴ συνεργάτις τῆς «Ἑβδομάδος».

σὲ πολλοὺς νά φανῆ παράξενη ἢ ἐπι-
θυμία μου νά θέλω νά ἐπανεέλθω σ' ἐ-
να μέρος ὅπου δὲν ἔχω πιά καμμιά
δουλειά. Ποῖος ξέρει; Ἴσως νά ὀφεί-
λεται σὲ συνήθεια — γιατί τὶς τελευ-
ταίες δύο ἑβδομάδες ἤμουν ὁ τακτι-
κώτερος ἐπισκέπτης τοῦ 'Ελληνικοῦ
'Ωδεΐου... Ἴσως νά ὀφείλεται καὶ
στὴν εὐγενέστατη ὑποδοχὴ πού μοῦ
ἔκαναν οἱ καθηγητὲς καὶ οἱ καθη-

γηταί... Ἴσως, τέλος, νά ὀφείλεται
σ' ἕναν μοναδικὸ λόγο, πού εἶναι ἀρ-
κετὸς νά παραμερίσῃ ὅλους τοὺς ἄλ-
λους: στίς ἐλλυσιτικές καὶ χαριτωμέ-
νες μαθήτριες... Εἶναι ἄλλωστε φυσι-
κώτατο νά μοῦ συμβῆ ἕνα παρόμοιο
πράγμα. Ἐγραψα ὡς τῶρα καὶ θά
γράψω καὶ σήμερα γιὰ ταλέντα, γιὰ
μουσικὲς ἰδιοσυγκρασίες, γιὰ δυνατὰ
ταμπεραμέντα, καὶ γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλ-
λα ἐξαιρετικὰ προσόντα. Τὰ ἐξαιρε-

Ἡ κ. Α. Προστώ, καθηγήτρια τοῦ
βιολιῦ στο 'Ελληνικό 'Ωδεΐο.

τικά δὲ αὐτὰ προσόντα ἀνήκουν σὲ
ἀνθρώπους καὶ μάλιστα σὲ γοητευ-
τικά κορίτσια... Πῶς εἶναι, λοιπόν,
δυνατὸν νά μείνῃ κανεὶς ἀσυγκίνη-
τος;

Νομίζω ὅμως πῶς ἀρκετὰ μίλησα
γιὰ τὶς προσωπικὲς μου σκέψεις, εἶ-
ναι τῶρα καιρὸς νά δώσω τὸ λόγο
στὶς εὐγενεῖς καθηγήτριες πού ἐδέ-
χθησαν νά μοῦ δώσουν τὶς πληροφο-
ρίες πού τοὺς ζήτησα.

Θ' ἀρχίσω ἀπ' τὴ συνομιλία πού εἶ-
χα μὲ τὴν ἐκλεκτὴ καθηγήτρια τοῦ
πιάνου κ. Κοτσιρίδου.

«Ἡ τάξις μου, μοῦ εἶπε, ἔχει πολ-
λὲς μαθήτριες, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες
ἀξίζουν ν' ἀναφερθοῦν γιὰ τὴν ἐξαι-
ρητικὴ τους ἐπίδοση καὶ τὰ πολλὰ
πλᾶ τους χαρίσματα.

»Ἡ δις Γ. Σφακιωτάκη, παραδειγ-
ματὸς χάριν, εἶναι προικισμένη μ' ἐ-
να δυνατὸ ταμπεραμέντο, παίξιμο λε-
πτό καὶ γυμνασμένον δάκτυλα. Ἡ δις
Γουρζή εἶναι μιὰ διαλεχτὴ μουσικός,
ἢ ὁποῖα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πιάνο εἶναι καὶ
δεξιότεχνος τοῦ πολυχόρδου — τοῦ
νέου ὄργάνου πού ἐφευρε ὁ τυφλὸς
καλλιτέχνης κ. Τσαμουρτζής.

»Ἡ δις Α. Τατάκη εἶναι μιὰ μαθή-

τρια μὲ ταλέντο ἱκανοποιητικὸ καὶ
μὲ χαρακτηριστικὴ τεχνικὴ εὐχέ-
ρεια.

»Ἡ δις Λ. Μαλικούτη δείχνει με-
γάλη ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἀξίειται πρὸς
προσπάθειά της ἀσφαλῶς θά ἔχη
λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

»Τέλος, ἡ δις Γασίδου συγκαταλέ-
γεται μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μου
μαθητριῶν τόσο γιὰ τὴ μουσικὴ της
ἀντίληψη ὅσο καὶ γιὰ τὸ ζήλο μὲ τὸν
ὁποῖο ἐπιδίδεται στὴ μελέτῃ τοῦ πι-
άνου.

»Φυσικά, ἡ τάξις μου ἀποτελεῖται
ἀπὸ πολλὰς ἀκόμη μαθήτριες, ἄς πε-
ριορισθοῦμε ὅμως καλλιτέρα στὰ ὀ-
νόματα πού σὰς ἀνέφερα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ διακόπτεται ἡ συ-
νομιλία μου μὲ τὴν κ. Κοτσιρίδου. Ἡ
ἐκλεκτὴ καθηγήτρια τοῦ πιάνου ἔχει
μάθημα καὶ δὲν θέλει ν' ἀργοπορή-
σῃ οὔτε λεπτό. Σπεύδω, λοιπόν, κι'
ἐγὼ νά χρησιμοποιήσω ἐπιμελῶς τὸ
χρόνο μου.

Ἐπισκέπτομαι ἀμέσως τὴν κ. Μα-
γκλιβέρα, καθηγήτρια τοῦ τραγουδι-
οῦ. Ἡ εὐγενεστάτη συνομιλήτρια μου
ἔχει μείνει δεκατέσσερα ὀλόκληρα
χρόνια στὸ Παρίσι, μόλις δὲ πρὸ τρι-
ετίας μῆκε στὸ καθηγητικὸ σῶμα
τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ωδεΐου. Εἶναι ἀπόφοι-
τος τοῦ φημισμένου «Κονσερβατοῦρα»
τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας καὶ εἶνε
γιὰ διδάσκαλο τὸν μεγάλο Ζαμπλὲν
τῆς «Σκόλα Καντόρουμ».

Ἡ κ. Λέλα Μπερτουμή, καθηγήτρια τοῦ
τραγουδιοῦ στο 'Ελληνικό 'Ωδεΐο.

Ἡ κ. Μαγκλιβέρα δὲν μοῦ ἀναφέρει
παρὰ ἕνα μόνο ὄνομα, ἀναπτύσσοντας
προηγούμενος μερικὲς γενικὲς σκέ-
ψεις της:

—Τὸ γεγονός, μοῦ λέγει, ὅτι ἕνας
ἄνθρωπος μπορεῖ καὶ μιᾶ, εἶναι ἀρ-
κετὸ γιὰ νά κατορθώσῃ νά τραγου-
δήσῃ. Ἡ φωνὴ εἶναι ζήτημα καθαρῶς
τεχνικόν. Ἴσως ἐπιτύχῃ ὁ καθηγητὴς
νά τοποθετήσῃ ὅπως πρέπει τὴ λίγη
φωνὴ πού ἔχει ὁ μαθητὴς του, ὁ κα-

θεὶς θά εἶναι σὲ θέση νά τὴ μεταχει-
ρίζεται ὅπως θέλει. Γιὰ νά ἐρθοῦμε,
τῶρα, στίς μαθήτριές μου, θά σὰς
παρακαλέσω νά γράψετε μόνο γιὰ
τὴ διδα Καμπέρου, ἢ ὁποῖα ἔχει ἰδε-
ωδῶς «πλασαρισμένη» φωνή, μαλα-
κιά καὶ εὐκόλη. Στίς ἐξετάσεις γιὰ
τὴ λήψη τοῦ διπλώματός της, εἶχε
καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Μὲ τό... τραγοῦδι στὰ χεῖλη ξαναρ-
χίζω πάλι τὴ περιπλάνησή μου πρὸς
ἄγρην νέων... θυμάτων. Εὐτυχῶς, εἶ-
μαι τυχερὸς καὶ δὲν ἀργῶ νά ἱκανο-
ποιήσω τὴν περιέργειά μου.

Συναντῶ στὸ διάδρομο τὴν διδα
Π. Παπᾶ, καθηγήτρια τοῦ βιολιῦ.
Εἶναι ὅμως θιαστικὴ καὶ δὲν μοῦ λέ-
γει παρὰ δύο λόγια:

—Μιὰ πολὺ καλὴ μαθήτριά μου εἶ-
ναι ἡ δις Λαλαοῦνη, ἢ ὁποῖα μελετᾷ
καὶ δείχνει ἀρκετὴ προσπάθεια. Ἐπί-
σης, ὁ μικρὸς Σ. Μακρῆς, ὁ ὁποῖος
μάλιστα ἔπαιξε καὶ σὲ μιὰ ἐπίδειξη
τοῦ 'Ωδεΐου μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ δις Παπᾶ μ' ἐγκαταλείπει, ἀλλ'
ἀμέσως θρῖσκω τὴν ἀντικαταστά-
ριά της στὸ πρόσωπο τῆς κ. Ζάχου
— Καραμαοῦνα, καθηγήτριας τοῦ
πιάνου.

—Ἀπ' τὴν τάξη μου ἀξίζει ν' ἀνα-
φερθῆ τὸ ὄνομα τῆς διδος Παπαδη-
μητρίου. Μία ἐξαιρετικὴ μαθήτρια μὲ
πολλὰ προσόντα. Ἐπίσης, σημειώστε,
παρακαλῶ, τὴ διδα Λαμπρίδου, προ-
ικισμένη μὲ μεγάλη ἀντίληψη καὶ
μουσικότητα.

Τὴ διδα Ἀρανίτου: ἀξίειται γιὰ
τὴ μεγάλῃ της ἐπιμέλεια. Τὴ διδα
Παλαμίδου, θαυμαστὴ γιὰ τὴ φιλό-
τιμη προσπάθειά της. Καὶ τέλος, τὴ
διδα Καραμαοῦνα, πραγματικὸ τα-
λέντο μὲ ξεχωριστὴ ἐπίδοση καὶ λε-
πὴ μουσικὴ ἀντίληψη.

Μετὰ τὴν κ. Ζάχου, ξαναγυρίζω
πάλι σὲ τὰ βιολιῦ, ἀλλ' αὐτὴ τὴ
φορὰ τὸ δεξάρι εἶναι στὰ χέρια τῆς
ἐκλεκτῆς καθηγήτριας κ. Ρόζεν-
κρανς—Κούλα.

—Ἡ δις Ζεργάκη, ἀρχίζει ἡ συνο-
μιλήτριά μου, εἶναι ἕνα καλὸ ταλέν-
το πού ὑπόσχεται πολλά. Ἡ ΚΑ Κοκ-
κίνη εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ μουσικός
καὶ ἐλπίζω μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρό-
νου νά ἔχη λαμπρὰ ἐξέλιξη. Τέλος, ἡ
δις Σιγάλα εἶναι ἐπιμελεστάτη καὶ
μοῦ δίνει πολλὰς ἐλπίδες.

Τὴν τελευταία μου συνέντευξη τὴν
παίρνω ἀπ' τὴν διαλεχτὴ καθηγήτρια
τοῦ τραγουδιοῦ κ. Φραγκιᾶ — Σπλι-
πούλου.

—Ὅλες μου ἡ μαθήτριες εἶναι πολ-
λὸ καλὲς καὶ δουλεύουν μὲ ζήλο. Ὑ-
πάρχουν μερικὲς ἐξαιρετικὲς φωνές
ἢ ὁποῖες συναντοῦν φυσικὰ μεγάλες
ἐκόλλες, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιπὲς μὲ τὴν
ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἐπίδοσή τους, ἀσφα-
λῶς, θά διαπρέψουν. Θὰ ἤθελα πάν-
τως ν' ἀναφέρετε τὴ διδα Μεζίτη πού
εἶναι προικισμένη μὲ μεγάλῃ φωνη-
τικὴ εὐκόλια, πλούσια χαρίσματα
καὶ πολὺ μουσικότητα.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα! Τὸ προσε-
χὲς μου ἄρθρον θά εἶναι τὸ τελευ-
ταῖο. Θέλω νά τοῦ δώσω μιὰ ὀνομα-
σία καὶ δὲ βρισκω ποιά εἶναι ἡ κα-
τάλληλη. Ἴσως ὁ χαρακτηρισμὸς:
«κύκνειον ἄσμα» δὲν θά ἦταν ἄσχη-
μος, ἀφοῦ μάλιστα θ' ἀφιερωθῆ ὀλό-
κληρο στὴ σχολὴ ρυθμικῆς τῆς ἐκλε-
κτῆς καθηγήτριας κ. Ζορντάν.

Φ. Σ. ΠΛΗΤΑΣ

Σοφὰ λόγια Τολμηρὲς ἐρωτήσεις

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδας 22)

Ἡ ἐρώτησίς μου τὴν φέρνει πρὸς
στιγμὴν σὲ δύσκολη θέση.
— Ἄν μ' ἐνδιαφέρουν τ' ἀγόρια;
Νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω
σχετισθῆ πολὺ, ἡ ἐργασία μου δὲ μοῦ
τὸ ἐπιτρέπει. Πάντως μὲ κοῦκλα καὶ
μὲ ἀγόρια δὲν ἐπαίει ὡς τῶρα ποτὲ
στὴ ζωὴ μου.

Φυσικά, ὁ καιρὸς τῆς κοῦκλας πέ-
ρασε πιά, ἂν καὶ ἄλλα καρίτσια στὴν
ἡλικία της παίζουν ἀκόμη. Ὅσον ἀ-
φορᾷ, ὅμως, γιὰ τ' ἀγόρια, ὅλη ἡ
ζωὴ μπροστὰς τῆς εἶναι...
— Κλαίτε συχνά;

— Συχνότατα, περισσότερο κλαίω
παρὰ γελῶ.

Τόσο θλιβερὴ ἀπάντησις ὁμολογῶ ὅ-
τι δὲν τὴν περιμένω. Πρέπει στ' ἀλή-
θεια, νά μὴν ἔχῃς καθόλου καρδιά
γιὰ νά κάνῃς νὰ κλάψῃ μιὰ τόσο χα-
ριτωμένη καὶ γλυκειὰ κοπέλλα. Γι'
αὐτὸ κι' ἐγὼ τῆς ὑποβάλλω ἀμέσως
μιὰ πὺρ εὐθυμῆ ἐρώτησις:

— Ποιὲς ὄρες σὰς δίνουν τὸ μπιμ-
περόν σας;

Τὸ Ποζελλάκι, ἐπὶ τέλους, μει-
διά:

— Τὸ γάλα τὸ συχναίνω ἀνέκα-
θεν, γι' αὐτὸ τέτοιο ἐνδεχόμενον δὲν
μοῦ παρουσιάσθηκε ποτὲ.

Τῶρα, θά θίξω ἕνα θέμα πού δὲν
εἶναι ἀκόμη τῆς ἡλικίας τῆς Λουίζας,
ἐν τούτοις ἔχω τὴν περιέργεια νά μά-
θω τὸ τί σκέπτεται γι' αὐτὸ τὸ ζή-
τημα:

— Ὁ γάμος πῶς σὰς φαίνεται;
Ἡ ἀπάντησις μοῦ ἔρχεται κατηγο-
ρηματικὴ καὶ σύντομη:

— Τὸν σκαίνωμαι... ἂν τὸ γάλα!
Τὰ πέντε λεπτὰ πού εἶχαμε στὴ
διάθεσή μας, δυστυχῶς, πέρασαν.
Φεύγοντας, ὑποβάλλω στὴν Ποζέ-
λι μιὰ τελευταία ἐρώτησις:

— Θὰ ἐπιθυμοῦσατε νά σὰς ἀπα-
γάγῃ κανεὶς;

— Ἀφοῦ δὲν θέλω, μοῦ λέει, τὸ
γάμο, πῶς εἶναι δυνατόν νά θέλω
τὴν ἀπαγωγή;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ σκέφθηκα νά
τῆς ἀπαντήσω ὅτι ἄλλο ἐνδιαφέρον
παρουσιάζει γιὰ μιὰ γυναῖκα τὸ ἀ-
πρόοπτο μιᾶς ἀπαγωγῆς ἀπὸ τὴς στε-
ρεότυπες διατυπώσεις τοῦ γάμου.
Ἄλλὰ συγκρατήθηκα ἢ Λουίζα εἶναι
ἀκόμη τόσο μικρὴ ὥστε δὲν εἶναι
σαστὸ νά τῆς μαθαίνω κακὰ πράγ-
ματα....

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ἀπὸ πού ἡ λέξις «νόμψ»

Τὴν μεταχειρίζεσθε ὅλοι, ὅταν σὰς
δοθῆ ἡ εὐκαιρία, καὶ μὲ κάποια μά-
λισσα, περιφρόνησι γι' αὐτοὺς πού
χαρακτηρίζεται. Ξερετε ὅμως τὴν προ-
έλευσίν της; Λοιπόν, στὰ ἀγγλικά
πανεπιστήμια, οἱ κατάλογοι τῶν μα-
θητῶν ἔχουν, δίπλα στὸ ὄνομα τοῦ
καθητὸς καὶ τοὺς τίτλους τῆς εὐγε-
νείας του, ἂν ἔχῃ, ἂν δὲν ἔχῃ, τότε
πλάι στὸ ὄνομα γράφουν: Σ. Νόμψ,
πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ συντετηγ-
μένη ἀπόδοσις τῆς λατινικῆς ἐκφρά-
σεως «sine νομιπιτάτε» (ἀνευ εὐγε-
νείας). Ἀπὸ τὰ ἀγγλικά πανεπιστή-
μια ἡ ἐκφρασις πέρασε στὴν κοινὴ
χρῆσιν γιὰ νά σημαίνῃ τοὺς ἀνθρώ-
πους πού μπαίνουν γιὰ διαφόρους
λόγους σ' ἕνα περιβάλλον πού δὲν
εἶναι δικὸ τους.

Τὸ ταξίδι τοῦ φίλου μου

Πολὺ σιμὰ καθόμασταν ἀπὸ μικρὰ
παιδιά,
σὲ συνοικία ἐρημικὴ, κοντὰ στὴν πα-
ραλία
κι' ὄρες πολλὰς κυττάσαμε ἀπ' τὴν
θαλάσσιαν ἀμμουδιά
νά χάνωνται στοὺς φωτεινοὺς ὀρίζον-
τες τὰ πλοῖα.

Ὀνειρευόμαστε βουβοὶ καὶ λέγαμε
|σιγά|
γιὰ ἕνα ταξίδι μακρυνὸ μὲς στῆς
|βραδυὰς τὰ φῶτα|
μὰ ἔτσι, ὅπως κάθε ὠραῖο κι' ἀγνὸ
|πὺρ ἀμίλητο λυγα|
λυγίσμα, κι' οἱ ὀρίζοντες μὰς ἔστρε-
|ψαν τὰ νῶτα.

Κι' ἔφυγε, ἀλήθεια, ὁ φίλος μου...
|πρὶν τ' ὄνειρο χαρῆ|
μὰ, ἔτσι ταξίδι ἦταν κι' αὐτὸ πρὸς
|τὴς ἀκτές τοῦ ἀγνώστου|
κι' ὅπως ἡ ἑσπέρα πάνω του θρηνοῦ-
|σε βροχερῆ|
στὸ μέτωπό του ἐθάμπιζε τ' ἄνθος
|τοῦ αἰώνιου νόστου.

Καὶ γὼ μονάχος τῶρα ἐδῶ, χτυπῶν-
|τας τὰ καρφιά|
τῶν ἄσκοπων ὠρῶν περῶν, στὸ σκο-
|τεινὸ γραφεῖο,
καὶ μὲ θωρεῖ περίλυπο τοῦ αἵλου ἢ
|ζωγραφιὰ|
πού πάνω στὸ «καθολικόν» σπριζεῖται
|βιβλίον.

ΜΗΤΣΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ
Ἡράκλειο Κρήτης

Το "αρρωστό κρινο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικότατο χωριουδάκι της κοιλάδας του "Ιντρο, στη μεσομβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρας με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ' έτών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζώρζ Λαμάρας, απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκια των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αίσθανθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστικό στάδιο. "Ορισκότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτό τ'ν παράξενη αδιαθεσία αυτή μεγάλη μερά με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τριλλίζοντας σαν μεθυσμένη από τις περιέργες σκοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της.

'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξαπλωμένη, αναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρού. Το σκάνδαλο ύπηρεζε τρομερά... 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθθα. Το νόθο παιδάκι άρρώσθησε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε ότι το είχαν δηλητηριάσει. 'Η κατακραυγή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωνε. «Θέλει να τ' σ' οτώσει, φώναζαν για να μη τ' δ'η ο άνδρας της!». Και να που μια μέρα, ο Ζώρζ Λαμάρας ξαναγύρισε από την Αυστραλία επιστρέφοντας γαρούμενος στο χωριό του.

Μόλις, όμως, έφθασε στο σπίτι του,

δρέθηκε μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τον 'Ανρού. Τρελλός από την απελπισία του ο Λαμάρας, για την απιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροστάτευτη.

'Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει.

'Ενα βράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστικό, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα εξηγείται η παράξενη αρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει ε... βράδυ κρυφά στο ακατοίκητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. 'Επαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

'Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρας έπηρε χάριν, μεταρπέσεως της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την απόγνωση του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα έκλεισθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρας έβγήκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβρζί, όπου το ορφανοτροφείο, για να ξαναδ'η τα κοριτσάκια της. 'Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προ όλίγου δραπετεύσει. Γίνονται έρρευες παντού αλλά τα κοριτσάκια δεν άνευρέθησαν.

'Εκείνο το πρωί ο δωρ Μαρινιάν δέχεται, έν άπουσία του μια περιεργη επίσκεψη. 'Α γυιός του άνεφερε για την έπισκεψη αυτή και ο δωρ Μαρινιάν του εξήγησε ότι πρόκειται περι ένα πρώην διαροήκτου του Γκονίς, τον όποιον είχε τραβήξει από τον καπό δρόμο για να τον καταντήση τίμιο άνθρωπο.

— Πρέπει όμως, λέγει ο γυιός του Μαρινιάν στον πατέρα του, να σου διαβιάσω μια παράκληση εκ μέρους του.

200N

— Ο πατέρας σας είχαν έρθει ε γώ και είχαν απαιτήσει να φύγω για πάντα απ' αυτόν τον τόπο.

— Για ποιά λόγο;
— Ούτε εγώ ξέρω...
— 'Ο λόγος αυτός, έν τούτοις, θα είναι σοβαρός.
— Αυτό λέω κι' εγώ... Δεν κατορθώνω όμως να μαντεύσω ποιάς είναι... 'Ο λόγος, βέβαια, θα είναι έξαιρετικά σοβαρός... άφου μάλιστα ο πατέρας σας ανέλαβε να με αποζημιώσει για όλα τα έξοδα της εδω έγκαταστάσεώς μου καθώς και για όλα τα έξοδα της νέας μου έγκαταστάσεως... Θα πλήρωνε επίσης όλα τα χρέη μου, θα μ' άπεζημιώνε για τις ημεραργίες μου κτλ... 'Θαρρώ πως άν του ζητούσα τη μισή περιουσία του, θα μου την έδινε για να φύγω!

— Αυτό είναι παράδοξο.
— Δεν βρίσκετε καί σεις; 'Όταν τά άνήγγειλα αυτά στη γυναίκα μου, έ-

λιποθύμησε. Τά κατόπιν τά ξέρετε...

— Πώς έγνωρισάτε τον πατέρα μου;

— Θα σάς τά πω όλα. Πριν από δώδεκα χρόνια, περνούσα απ' αυτόν τον τόπο ψάχνοντας να βρω έργασια. Στόν δ'ωμο μου κουβαλούσα τον σάκκο μου με τά εργαλεία του έπαγγέλματός μου. Κοντά στο 'Αζαί συνήτησα ένα όμορφο σπιτάκι που φαινόταν άκατοίκητο... Τότε μου ήρθε μια κακή σκέψη που θα με καταστήση δυστυχισμένο και για την όποιαν θα ντρέπομαι σ' όλη μου τη ζωή... Με τά εργαλεία μου διέρρηξα την πόρτα και μπήκα μέσα...

— 'Ω, μετάνοιωσα φρικτά για την πράξη μου αυτή, από τότε...

— Λοιπόν; έξακολουθείστε...

— Φαίνεται πως εκείνη άκριβώς τη στιγμή, μολοντί ήταν άργά, ο πατέρας σας περνούσε έξω από το σπίτι. Τί γύρευε εκεί; Δεν ξέρω. Αυτό θα σάς τ' πη ο ίδιος. Τό πιο περιεργό, όμως, απ' όλα είναι αυτό που θα σάς πω τώρα...

— Μόλις μπήκα σ' αυτό το σπίτι, ένωιωσα έξαφνικά να καταλαμβάνωμαι από μια ζάλη... από έναν φοβερό πονοκέφαλο... Στην άρχη έπέθετα ότι ήταν απ' τη συγκίνηση... 'Οχι όμως...

'Ο πονοκέφαλος δυνάμινε όλοένα και περισσότερο και σε λίγο άρχισα να νιώθω σουβλιές στο κεφάλι... Δεν μπορούσα πιά ν' άνανπεύσω... 'Εχάνα τις αισθήσεις μου... Προσπάθησα να φύγω αλλά μου στάθηκε άδύνατον... Τά πόδια μου δεν μπορούσαν να με βαστάξουν, σαν νάμουν μεθυσμένος... Κατάλαβα ότι άν έμενα λίγη ώρα άκόμη εκεί θα πέθαινα... 'Εξ ένστικτου άρχισα να ούρλιάζω, να καλώ σε βοήθεια... Κατόρθωσα να συρρθώ ως την πόρτα, και κεί έπεσα κι' έχασα τις αισθήσεις μου...

'Ο Γκονίς έσταμάτησε και σκούπισε το μέτωπό του.

'Η άνάμνιση και μόνον της άγωνίας που είχε τραβήξει πριν από δώδεκα χρόνια, τον είχε άναστατώσει.

— Πώς λεγόταν το σπίτι στο όποιον είχατε μπή;

— «Βίλλα Μπρουγιέρ».

'Ο Γκωτιέ ένωιωσε ένα σφιξιμα στην καρδιά.

— Σ' αυτό το σπίτι είχε λάβει χώραν το δράμα της Μπεκρούς... που τον άπασχολούσε τόσο...

— 'Ο πατέρας σας με είχε δ'η όταν έμπαινα... έξακολουθήσεν ο Γκονίς. Μ' άκουσε, κατόπιν, όταν καλούσα

**Γραμμένη
από τον
τρυφερώτατο
και αγαπημένο
των γυναικών
συγγραφέα
'Ιούλιο Μαριύ**

**'Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.**

ΟΝΙΩΝ ΟΣΩΩΩ

σε βοήθεια. Και έτρεξε. Με περιποιήθηκε. Με έσωσε... Και για να με βοηθήση να ξαναγίνω τίμιος άνθρωπος, μου έδωσε το πορτοφόλι του με δσα χρήματα είχε μέσα και μου ύποσχέθηκε ότι δεν θα άνεφερε ποτέ σε κανέναν όσα είχε δ'η. Φαίνεται πως έκράτησε τον λόγο του άφου ούτε σε σάς, τον γυιό του, δεν ειπε τίποτα.

— Πράγματι. Δεν μου άνεφερε ποτέ το παραμικρό. 'Ενα πράγμα, όμως, δεν μπορώ να καταλάβω άκόμη. Τί άκριβώς είχατε πάθει;... 'Ο πατέρας μου, άφου σάς έθεράπευσε, θα σάς τ' εξήγησε.

'Ο Γκονίς άνασήκωσε με περιφρόνηση τους ώμους.

— Χμ... Τώρα που ο πατέρας σας μου έκανε ένα τέτοιο μεγάλο κακό, μπορώ να μιλήσω ελεύθερα... Χωρίς να θέλω να σας προσβάλω κ. Γκωτιέ, πρέπει να σάς πω, μεταξύ μας, πως ο πατέρας σας δεν μου φαίνεται νά-ναι και πολύ σπουδαίος γιατρός. 'Αν θέλατε να μετρηθήτε μαζί του, δεν θα σάς έφτανε ούτε ως τη μέση!

'Ο Γκωτιέ κοκκίνισε. 'Ισως ένδομύχως να μην είχε και αυτός διαφορετική γνώμη για τον πατέρα του.

Συγκρατήθηκε έν τούτοις. Και με ύφος πειραγμένο, άπήνησε:

— Μπορούμε να μάθουμε, κ. Γκονίς, πως έμορφώσατε αυτή τη γνώμη για έναν άνθρωπο που πέρασε όλη τη ζωή του σκυμμένος στα βιλία και που όλοι τον θεωρούν ως τον καλλίτερο γιατρό της περιοχής;

— 'Απλούστατα: εγώ του εξήγησα τί άκριβώς είχα πάθει!

— Πώς δηλαδή;

— Κάποτε δ'η έτυχε να περιπλανώμαι στα περίχωρα του Παρισίου, κοιμήθηκα κοντά σ' ένα άσβεστικό. 'Ε, λοιπόν, και τότε είχα νιώσει τα ίδια συμπτώματα άσφυξίας... 'Επί έβδομάδες είχα μένει άρρωστος και επί καιρό, κατόπιν, τά πόδια μου δεν μπορούσαν να με κρατήσουν... Περιπατούσα τρεκλίζοντας — γι' αυτό, μάλιστα, οι φίλοι μου με φωνάζαν κοροϊδευτικά «Μεθύστακα... Μπεκρού»... Σας βεβαιώνω, έν τούτοις, πως δεν έβραξα σταλιά κρasi στο στόμα μου...

— Μα πως συνέβη να αισθανθήτε τά ίδια συμπτώματα;

— Ξέρω γώ; Φαίνεται πως έπειδή κοντά στο σπίτι βρισκόταν ένα άσβεστικό...

— 'Ασβεστικό;
— Ναι... Φαίνεται, λοιπόν, πως οι αναθυμιάσεις του άσβεστικού... τ'... να δ'ητε πως τ' λένε αυτό το δηλητήριο που βγαίνει απ' τον άναμμένο άσβεστικό... το είχα άκούσει που τ' λέγαν στο νοσοκομείο οι γιατροί...
— Το «διοξειδιο του άνθρακος»...
— 'Ακριβώς! 'Ετσι τ' είχαν πη!

Φαίνεται, λοιπόν, πως αυτό το «διοξειδιο του άνθρακος» φιλτραριζόταν μέσα στο σπίτι... κι' έπειδή ήταν από καιρό κλειστό, τ' δωμάτιο μέσα στο όποιον είχα μπή ήταν γεμάτο από δηλητήριο... Αυτό δεν τ' κατάλαβε ο πατέρας σας. Κι' όμως ήξερε πως εκεί κοντά βρισκόταν ένα άσβεστικό. Γι' αυτό σημάτισα τη γνώμη δική μου. 'Ο Γκωτιέ σπυδαίος γιατρός... πως δεν είναι σπουδαίος τότε, έξαφνικά, μια λεπτομέρεια του δράματος. Την κατάθεση του άσβεστικού Λαν-ζερύμ:

«... 'Οτι είχα άνάψει τον φούρνο... Κι' έτοιμαζόμουν να τον σβύσω...»
Κι' όμως κανένας δεν είχε δώσει προσοχή στην κατάθεση αυτή. Ούτε οι δικηγόροι, ούτε οι δικαστά, κανένας!

Ούτε και ο γιατρός, ο πατέρας μου! 'Ισως, όμως, ο Γκονίς να έκανε λάθος... 'Ισως τ' άσβεστικό να μην έφταγε για την άρρώστια μου... για την έλεεινή διαγωγή της Σαρλόττας... για τον θάνατο του μικρού 'Ερρίκου...

Ναι, άλλα έάν... έάν τ' άσβεστικό έφταγε; 'Εάν αυτό είχε προέξει τις δηλητηριάσεις; Τί φοβερό λάθος είχαν κάμει δ-λοι... Σε τί φοβερή πλάνη είχε πέσει η δικαιοσύνη...

'Ο Γκωτιέ ένωιωσε να τον περι-λούη κρούς ιδρώς.
— 'Οχι... δεν είναι δυνατόν... έψι-θύρισε. Θά ήταν φρικτό...
'Ο Γκωτιέ, βλέποντάς τον σ' αυτήν την κατάσταση, άησυχόσε.

— Τί έπάθατε, κ. Γκωτιέ; τον έρω-τισε με ένδιαφέρον. Τί «δεν είναι δυνατόν»; Τί «είναι φρικτό»;
'Ο Γκωτιέ δεν άπήνησε.

—

'Ο νέος, πράγματι, είχε ξαναθυμηθή μερικά περιστατικά που είχαν συμβη τον τελευταίο καιρό και που του είχαν κάνει μεγάλη έντύπωση: τ' άσβεστικό ένοιάζερον του Μαρινιάν προς τις δυο κόρες της Σαρλόττας, την έπιμονή με την όποιαν ο γιατρός επί τόσα χρόνια δεν άφηνε τον γυιό του να πλησιάση στο 'Ορ-φανοτροφείο, την μεγάλη συνκίνηση που τον είχε κυριεύσει όταν είχε άν-τικούσει την «Μπεκρού» ελεύθερη πιά!

— 'Ολ' αυτά δεν ήταν ύποπτα; Δεν άπεδείκνυαν ότι ο Μαρινιάν δεν είχε ήσυχη τη συνείδησή του;
— Μα τί έπάθατε, κ. Γκωτιέ μου; Γιατί τ' έματε έτσι; Μήπως, άθελά μου, σάς είπα τίποτα που...
— 'Οχι, όχι, Γκονίς... 'Ησυχάστε, δεν έχω τίποτα...

— Μήπως σάς έπρόσβαλε τίποτα απ' αυτά που σάς είπα;
— 'Οχι, σάς τ' άρκίζομαι.
— Τότε... τόσο τ' καλλίτερο! 'Εξ

άλλου, τελείωσα πιά, δεν έχω να σάς πω τίποτ' άλλο... Δεν θα σάς έξηγήσω για ποιά λόγο ο κ. Μαρινιάν έπέμενε να φύγω άμέσως από τ' Τούρ, όπου άνοιξα αυτό τ' μαγαζάκι και οι δουλειές μου πηγαίνουν τόσο καλά... 'Εσείς, θα καταλάβετε ίσως τον λόγο. Πάντως θα τ' πητε ότι προς τ' παρόν είναι άδύνατον να γίνη αυτό τ' πράγμα, δεν είν' έτσι;

— 'Η γυναίκα μου δεν μπορεί, βέβαια, να ταξιδεύση στην κατάσταση όπου εύρισκεται...
— Θά μείνεις εδω Γκονίς...

— 'Αλήθεια, κ. Γκωτιέ; Νομίζετε πως...
— 'Ενωια σας! 'Οχι... κακονίω εγώ τ' ζήτημα μαζί με τον πατέρα μου. 'Ησυχάστε, λοιπόν... κι' επιδοθήτε στις έργασίες σας, όπως κατά τ' παρελθόν.

— Κι' έάν ξαναρθή ο πατέρας σας; 'Εάν έπιμείνη πάλι να φύγω; 'Εάν με άπειλήσει, όπως με άπειλήσει ήδη τις προάλλες;
— 'Ο πατέρας μου δεν θα σάς ένοχλήση. Πάντως, έάν συμβη τέτοιο πράγμα, ειδοποιήστε με, χωρίς να προβήτε σε τίποτα...

'Ο Γκονίς έσκούπισε τα μάτια του που ήταν υγρά από τά δάκρυα.
— Ναι, ναι, βέβαια... έψιθύρισε. Έίσαοτε ο φύλαξ άγγελός μας, καλέ μου κ. Γκωτιέ...
Και, σκύβοντας, τ' όφίλησε τ' χέρια.
'Ο νέος έφυγε...

—

'Ο Γκωτιέ δεν είχε τίποτα στον πατέρα του από την συνουσία αυτή. 'Ηθελε πρώτα να έμβαθύνη στα

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΓΡΙΛΛΙΕΣ

Αισθηματικό διήγημα της Ρέννα Ράνταλ

— Πηγαίνετε να δήτε το σπίτι, της είπε. Κι' αν σας άρεση περάστε τ' απόγευμα να υπογράψετε τα συμβόλαια...

Και η Μάργκαρετ έπηγε. Όταν βρέθηκε μέσα στο μικρό δωμάτιο, όπου ήταν σκορπισμένη μια άμμοσφαιρα γαλλικής και ευτυχίως, κατάλαβε ότι χάριν αυτού του δωματίου και μόνον θα τ' αγοράζε το σπίτι. Βγήκε στο μπαλκόνι κι' έμεινε στά κάγκελα επί ώρα πολλή, βυθισμένη σε μια γλυκειά όνειροπόληση.

... Έκει την είδε ο Μικαέλ Γουέλς για πρώτη φορά.

Στην έκφραση του προσώπου της ήταν ζωγραφισμένη μια άπεραντη

τά συμβόλαια της αγοράς. Και, βλέποντας την θλίψη που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της νέας, έπρόσθεσε:

— Λυπούμαι πολύ, σ'ας βεβαιώνω. Και λυπόταν πραγματικά. Δεν μπορούσε ως τόσο να καταλάβη για ποιο λόγο αυτή ή τόσο πλούσια— όπως φαίνονταν τουλάχιστον από το παρουσιαστικό της κι' από το αυτοκίνητο που την περιέμενε στην πόρτα— νέα επέμενε τόσο πολύ ν' αγοράση αυτό το φτωχόσπιτο.

— Δεν θα ήθελατε... δεν θα μπορούσατε να μου το ξαναποθήσετε το σπίτι;

— Λυπούμαι πολύ, απήντησεν ο νέος, άλλ' αυτό είναι αδύνατον.

— Θα σ'ας δώσω περισσότερα απ' όσα σ'ας εκόστισε. Πέστε μου μια τιμή. Δεν θα παζαρεύω.

Ο Μικαέλ Γουέλς όμως εκούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, είπε λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορεί να γίνει αυτό που μου ζητάτε... Ο μεσίτης, ως τόσο, θα σ'ας βοηθήσει να αγοράσετε άλλο σπίτι...

Όταν η Μάργκαρετ έφυγε, ο Μικαέλ Γουέλς έτρεξε το κατόπι της.

Του έγινε κόνια βραχεία εντύπωση το βλέμμα της. "Α! Έπρεπε να την ζωγραφίσω αυτή την γυναίκα!"

Γιατί ήταν ζωγράφος ο Γουέλς. Κατέβηκε στο δρόμο... Ήταν, όμως, άργα. Το αυτοκίνητό της βρισκόταν μακριά.

"Α! Έπρεπε να την ζωγραφίσω αυτή την γυναίκα!"

μελαγχολία. Ο Μικαέλ Γουέλς, μη θέλοντας να διακόψη την όνειροπόλησή της περιμένει να τον αντιληφθῆ αυτή πρώτη.

Και νά: κάποια στιγμή, η Μάργκαρετ ξαναμπήκε στο δωμάτιο. Άναγκάζοντας αυτόν τον άγνωστο, που τικούτσουκε στο κατώφλι της σκεκόταν πόρτας, τάχασε.

— Σ'ας ζητώ συγγνώμη, κυρία, έσπευσε να δικαιολογηθῆ αυτός, αλλά... είμαι... θέλω να πω... Το σπίτι αυτό είναι δικό μου...

Η Μάργκαρετ του έρριξε μιά ανήσυχη ματιά. Άμέσως, όμως, κατόπι ν' έγέλασε.

— Α, κατάλαβα! είπε. Είθε ο Ιδιοκτήτης! Και πρόκειται να πουλήσετε το σπίτι σας, δεν είν' έτσι; Φοβήθηκα προς στιγμήν ότι...

— Όχι, την διέκοψε ο Μικαέλ Γουέλς, δεν πρόκειται να πουλήσω αυτό το σπίτι. Χθες τ' αγοράσα.

Η Μάργκαρετ τον εκύτταξε με κατάπληξη.

— Δεν είναι δυνατόν! έτραυλίσσε. Πρό δλίγου είχα πείσι στον μεσίτη όπου μου έδωσαν τα κλειδιά του σπιτιού για να τ' επισκεφθῶ.

— Λυπούμαι, αλλά ο υπάλληλος, φαίνεται που σ'ας έδωσε τα κλειδιά δεν θα ήξερε... Έρχομαι από τον συμβολαιογράφο όπου υπέγραψα και

βλέμμα της. "Α! Έπρεπε να την ζωγραφίσω αυτή την γυναίκα!"

Γιατί ήταν ζωγράφος ο Γουέλς. Κατέβηκε στο δρόμο... Ήταν, όμως, άργα. Το αυτοκίνητό της βρισκόταν μακριά.

— Από την ημέρα εκείνη, ο Μικαέλ Γουέλς δεν είχε ήσυχια.

Η εικόνα της ώρας άγνωστου, με τ'α μελαγχολικά μάτια παρουσιαζόταν διαρκώς εμπρός του. "Έπρεπε, όπωσδήποτε, να την ξανασυναντήσω..."

Επέρασσαν μερικές εβδομάδες. Κι' έξαφνα, μιά μέρα, είδε σε μιά έφημερίδα την εικόνα της. Φορούσε μιά Ισπανική μαντήλια και στο στόμα της είχε ένα λουλούδι. "Ωστε αυτή ήταν! αυτή! η Μάργκαρετ, η περίφημη χορεύτρια, που κάθε βράδυ έτρεχε όλο το Λονδίνο για να την θαυμάση στους χορούς της!"

Τό ίδιο βράδυ διευθυνήθηκε στο θέατρο. Δεν τόν άφισαν, όμως, να μπη στο καμαρίνι της.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Εί, να τώρα λίγος καιρός που είναι μελαγχολική, νευρική... του έξηγησε ή θρωρός.

Ο Μικαέλ έσπρωξε σ' ένα μπιλιέτο του:

— ΕΛησιμονήσατε, λοιπόν, τὸ μι-

γεγονότα, να εξακριβώση τι ακριβώς συνέβαινε.

— Θεέ μου... συλλογιζόταν. Μήπως ο πατέρας μου έσφαλε; Μήπως η Μπεκρού ήταν άθώα; Μά εν τούτοις περιπτώσει δεν είχε καθήκον να επανορθώση τὸ σφάλμα του;

Επειτα, ήταν και κάτι άλλες λεπτομέρειες που τὸν ἤρχοντο τώρα στὸ νοῦ και πού τὸν ἀνησυχούσαν.

Ο πατέρας του ήταν φανερό ότι είχε συντάξει την έκθεσή του με μιά άσυγχώρητη ελαφρότητα... με μίαν έπιπολαϊότητα έγκληματική... Έκτος όμως αυτού, οί άποκαλύψεις τὸν Γκωτιέ απέδεικνυαν ότι ο γιατρός Μαρινιάν έγνωρίζε την ύπαρξιν τὸν άσβεστάδικου... και τὰ φοβερά άποτέλεσμα τὸν ἀναθυμιάσων του μέσα στο δωμάτιο τῆς Σαρλόττας.

Κι' όμως, δεν είχε πῆ τίποτα...

Δεν είχε προσθέσει τίποτα στην έκθεσή του, δεν της είχε αλλάξει ούτε μιά λέξη!

Δεν είχε καν ειδοποιήσει την δικαιοσύνη!

Δεν ήταν έγκληματικό αυτό;

Γι' αυτό ο Γκωτιέ έδίσταζε να συννεχίση τὰς έρεύνas του. Φοβόταν μήπως στο τέλος όλης αυτής τῆς υποθέσεως, ανέκαλυπτε έναν έγκληματία: τὸν πατέρα του.

Ο Γκωτιέ όμως ειγεν εξαιρετικά εύθῦ χαρακτήρα. Δεν έδίστασε επί πολὺ.

Και χωρίς να πῆ τίποτα στὸν Μαρινιάν, ἀνεχώρησε για τὴν βίλλα Μπρουγέρ.

πρὸς τὸ σπίτι.

Οί γριλλίες τὸν παραθυριοῦ ήταν μισάνοιχτες. Χωρίς να κοιτάξῃ πολύ— τὸ τζάκι ήταν σπαρμένο— ο Γκωτιέ άνοιξε τὸ παράθυρο και μπήκε μέσα.

Είχε έφοδιασθῆ, για πᾶν ἐνδεχόμενο, και με κεριά. Δεν χρειάστηκε, όμως, να τ' ανάψει. Από τὸ παράθυρο έμπαινε αρκετὸ φῶς.

Από τις έφημερίδες τῆς εποχῆς, που είχαν ἀναγράψει έκτενῶς τὸ δρώμα, είχε κρατήσει σημειώσεις. Έτσι, έγνωρίζε κάπως τὰ κατατόπια τὸυ σπιτιού.

— Έδῶ είναι τὸ δωμάτιο τῆς Σαρλόττας... Ψιθύρισε. Έδῶ πέθανε τὸ δυστυχισμένο παιδί της... Πίσω θὰ είχαν να πουν οί τέσσερις αὐτοί τοίχοι αν μποροῦσαν να μιλήσουν... Τὸ δωμάτιο αὐτὸ κρύβει ίσως τὸ μυστικὸ που ψάχνω να βρῶ... Τὸ μυστικὸ που, ἀποκαλυπτόμενο, θὰ εσήμαινε ίσως τὴν καταδίκη τὸυ πατέρα μου...

Πρὸς στιγμήν έυεινε ἀκίνητος, μὴ τολμώντας να κάνη ούτε βήμα.

Τίποτε δεν είχε αλλάξει μέσα στο δωμάτιο τῆς Σαρλόττας από την παλιά, ευτυχισμένη εποχή. Τίποτε δεν έφανέρωνε ότι κάποτε, τὸ δωμάτιο αὐτὸ, είχε γεμίσει από ἀναθυμιάσεις ἐνός φρικτοῦ δηλητηρίου... Δεν ὑπῆρχε καιμιά ρωγμή στὸν τοίχο απ' όπου τὸ δηλητήριο θὰ μπορούσε να εἶχε μπη μέσα στο δωμάτιο...

Μά τότε;... Ήταν, λοιπόν, πραγματικά ένοχη ἡ Σαρλόττα;

Ο Γκωτιέ έρριξε μιά ματιά δόλγυρά του.

Τὸ βλέμμα του έπεσε στὸ τζάκι. Μιά σκέψη, σάν άστραπή, έπέρασε απ' τὸ μυαλό του.

Έσκυψε μέσα στο άνοιγμα τὸυ τζακιού... και τότε παρατήρησε κάτι μικρὸς σχισμὲς στὸν βράχο...

Οί σχισμὲς αὐτὲς ήταν παλιές. Θὰ ὑπῆρχαν τὴν εποχή που ἡ Μπεκρού έμεινε στο σπίτι.

Όλα εξηγούντο τώρα... Από εκεί, από τις σχισμὲς αὐτὲς, θὰ εἰσέδυε τὸ θανατηφόρο δηλητήριο...

Αφοῦ τὸ έπιστοποίησε ο Γκωτιέ πέρασε στὰ άλλα δωμάτια. Μπήκε πρώτα στο δωμάτιο τὸν μικρὸν κοριτσιῶν τῆς Κλαίρης και τῆς Λουίζας. Πῶς συνέβαινε άραγε να μην υπο-

στούν και αὐτὲς τὴν επίδραση τὸυ δηλητηρίου;

Άπλούστατα: στὸ δωμάτιο τὸυ δεν ὑπῆρχε τζάκι. Και θὰ έπήγαιναν σπανίως, φαίνεται, στο δωμάτιο τῆς μητέρας τους...

Έτσι ὑπέθεσε ο Γκωτιέ. Και δεν έκανε λάθος. Τὰ κορίτσια έμειναν σνήθως στο δωμάτιό τους. Άλλά και τὸ δωμάτιο τῆς μητέρας τους δεν εθίγεται υπό τις ἀναθυμιάσεις τὸυ δηλητηρίου, παρὰ μόνον όταν ετύχαινε ο άνεμος να πνέη πρὸς τὴν διεύθυνσή του.

Τότε ακριβῶς κατελάμβανε τὴν Σαρλόττα ο πονοκέφαλος ἐκεῖνος ο φοβερός, τότε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα κυριευόταν από τὴν μεγάλη ἐκείνη εἰσάντληση πὸν τῆς έκανε να περπατᾶ τρεκκίζοντας... εἴ οὔ και τῆς είχαν βγάλει τὸ παρατσουκλι: «ἡ Μπεκρού»...

— ΠΕΣ —

Για να μην κινήση τις υποψίες κανενός, αντί να εγκατασταθῆ στα πέριξ τῆς «Βίλλας Μπρουγέρ» έσταμάτησε στο Άλσαί, εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ ἡ ὀκτῶ χιλιομέτρων από τὸ τραγικὸ σπῆτι.

Είχε πάρει μαζί του και τὸ ποδήλατό του.

Τὴν επομένη έπῆγε στὸ Σασαί. Έκει τὸν ἐπληροφόρησαν ότι ο άσβεστάς Λανζερὸμ είχε πεθάνει πρὸ μερικῶν ἡτῶν. Τὸυ εἶπαν ἔπισης ότι τὸ άσβεστάδικο δεν εδούλευε εδῶ και δώδεκα χρόνια: τὴν επομένη τῆς συλλήψεως τῆς Μπεκρούς, τὸ είχε αγοράσει ένας άγνωστος, και από τότε δεν τὸ είχε ανάψει κανείς.

Αὐτὸ που ἐκίνησε τὴν πρόσση τὸυ Γκωτιέ, είναι ότι και ἡ βίλλα Μπρουγέρ είχε ὑποστῆ τὴν ἴδια τύχη: είχε πουληθῆ και αὐτὴ σε κάποιον άγνωστο...

Κι' ὅπως τὸ άσβεστάδικο δεν εδούλευε, ἔτσι και αὐτὴ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα είχε μελνει ἀκατοίκητη.

Πολλοί είχαν παρουσιασθῆ που είχαν ζητήσει να νοικιάσουν τὸ ἄμορφο σπιτάκι.

Ο συμβολαιογράφος, όμως, που ἀντιπροσώπευε τὸν νέο τῆς ἰδιοκτητῆς, είχε δώσει σε ὄλους τὴν ἴδια ἀπάντηση:

— Τὸ σπίτι δεν είναι πρὸς ἐνοικίασιν.

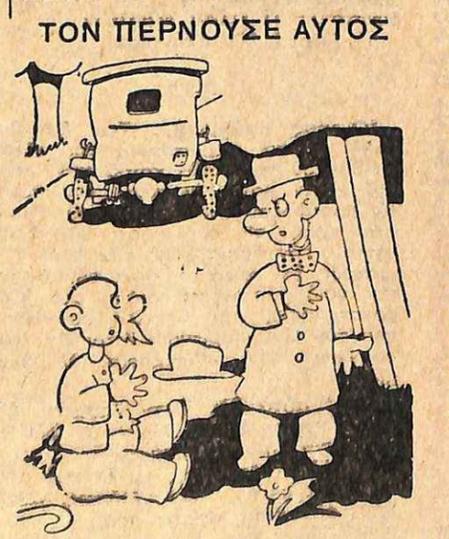
— Μά θὰ καταστραφῆ από τὴν ὑγρασία.

— Αὐτὸ δεν μ' ἐνδιάφέρει. Ένδιαφέρει τὸν πελάτη μου!

Τὸν μυστηριώδη αὐτὸν «πελάτη» του, κανένας στὴν περιοχή δεν τὸν έγνωρίζε.

Και ο Γκωτιέ ἀπεφάσισε να ἐπισκέφθῆ μόνος του τὴν βίλλα... Ίσως να τὸ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τῆς... Δεν περίμενε οὔτε καν να νητώσῃ. Μόλις έσcurούπως τράβηξε

Τὸν πέρνουσε αὐτός

— Έγὼ ξέρω να ὀδηγῶ. Εἶμαι σωφῶρ εδῶ και εἴκοσι χρόνια!

— Κι' ἐγὼ, κύριε, ξέρω να περπατῶ. Εἶμαι παχυδρόμικὸς διανομὲς εδῶ και 50 χρόνια!

Τὸ εἴδρυνε, άραγε, σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι... Για ποῖο λόγο ειχεν έρθει!...

Η Σαρλόττα προχώρησε ὡς τὴν κόννια τὸυ μικροῦ Έρρικου, Γονάτισε. Έκανε τὸ σπῆτιον τὸυ σταυροῦ κι' ἄρχισε να προσευχεται.

Σ' ἄλλο, ο Γκωτιέ τὴν άκουσε να ψιθυρίζει:

Θεέ μου... Που να βρισκωνται τῶρα;... Τι να γίνονται οί μικρούλες μου;

Ο Γκωτιέ ένοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὄλο του τὸ κορμί.

Κατάλαβε ότι ἡ δυστυχισμένη μητέρα μιλοῦσε για τις κορούλες τῆς.

"Α, ὄχι... Η γυναίκα αὐτὴ δεν ἦταν δυνατόν να είναι ένοχη..."

— ΠΕΣ —

Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές!

νά εργαζώμαι τῆς τὰ συγχωρῶ δ-
λα.

Ἄφου δὲν τὴν ἀγάπης πλέον, δι-
ατί ἐξακολουθεῖς νὰ γράφης στί-
χους εἰς αὐτὴν;

—Τί νὰ κάμω; ἀπήντησε μελαγ-
χολικῶς ὁ Ροδόλφος. Πρέπει νὰ πά-
ρω τὴν ποιήσιν μου ὅπου τὴν εὐρί-
σκα.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀνέγνωσεν εἰς
τὸν Μαρκέλον ποίημα, τὸ ὁποῖον
εὔρεν οὕτως ὠραῖον καὶ παρεκίνησε
τὸν Ροδόλφον νὰ κάμῃ καλλιτέραν
χρῆσιν τῆς ἀνακτηθείσης ποιητικῆς
του ἱκανότητος.

—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, εἶπε, νὰ
χωριθῆς ἀπὸ τὴν Μιμῆν, ἀν πρό-
κειται νὰ ζήσης μετὴν σκίαν τῆς.
Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσω, ἐ-
πρόσθεσε μειδιῶν, ὅτι δὲν μου ἀρ-
μόζει ἴσως νὰ κάμω τὸν Μέντορα ἀ-
φου δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ λη-
σμονήσω τὴν Φλογέραν. Ἄς ἐλπί-
σωμεν ὅτι θὰ φρονιμεύσωμεν ἐπὶ
τέλους καὶ οἱ δύο.

—Τοῦτο δὲν δύναται νὰ λείψῃ.
Θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες θὰ γηρά-
σωμεν.

—Τὸ ἡξεύρω, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ
συμβῆ τοῦτο ταχύτερα. Ὑπάρχουν
ἡμέραι ὅπου ἤθελα νὰ ἦμουν σεβά-
σιμος πρεσβύτερος, μέλος τῆς ἐπιτρο-
πῆς τῆς ἐκθέσεως, κάτοχος συλλο-
γῆς παρασῆμων καὶ ἀναίσθητος εἰς
τὸ ἄσκα παντός εἶδους φλογέρας.
Δὲν θὰ ἤθελες καὶ σὺ, ἐπρόσθεσε
γελῶν, νὰ ἔχῃς ἐξήντα ἔτη εἰς τὴν
ράχιν σου;

—Σήμερον, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλ-
φος, θὰ ἐπρωτιμούσα νὰ ἔχω ἐξήν-
τα φράγκα εἰς τὴν τσέπην μου.

Ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα εἰσελθοῦ-
σα ἡ Μιμῆ εἰς καφενεῖον μετὰ τοῦ
ὑποκόμητος Παύλου εὔρεν εἰς τινα
ἐπιθεώρησιν τὸ περὶ αὐτῆς ποίημα
τοῦ πρώην ἐραστοῦ τῆς.

—Ὁ Ροδόλφος, εἶπε γελῶσα, με
κακολογεῖ καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐφημε-
ρίδας.

Ἄφου ὁμως ἀνέγνωσεν τὸ ποίημα
ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη.

—Αὔριον θὰ σοῦ ἀγοράσω τὰ
σκουλαρῖκια, ὅπου σοῦ ὑπεσχέθην,
εἶπεν εἰς αὐτὴν ὁ ὑποκόμης Παύ-
λος, διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν
ἀνάμνησιν τοῦ Ροδόλφου.

—Τὸ ἡξεύρω ὅτι εἶσαι πλούσιος,
εἶπε σκυθρωπάζουσα ἡ Μιμῆ.

Καὶ ἕνα ψάδινο καπέλλο τῆς Ἰ-
ταλίας, ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποκόμης.

—Ἄν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσης,
ἀγόρασέ μου καλλίτερα αὐτό, ἀ-
πήντησεν ἡ Μιμῆ δεικνύουσα τὸ
τεῦχος τοῦ περιέχοντος τοὺς στί-
χους περιοδικοῦ.

—Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης με-
τὰ θυμοῦ.

—Τότε τὸ ἀγοράζω ἐγώ, μὲ χρή-
ματα τὰ ὁποῖα θὰ κερδίσω μόνη
μου καὶ ὄχι μετὰ ἰδικὰ σου, ἀπήντη-
σε ψυχρῶς ἡ Μιμῆ, καὶ τὴν ἐπιου-
σαν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλαιὸν αὐ-
τῆς ἐργοστάσιον τεχνητῶν ἀνθέων,
ὅπου ἐργάσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ
διὰ τοῦ τροϊόντος τῆς ἐργασίας τῆς
ἠγόρασε τὸ περιοδικόν. Οὐδ' ἠρ-
κέσθη εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἀπεσῆθησε
ὀλόκληρον τὸ ποίημα τοῦ Ροδόλ-
φου, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυε ν' ἀπαγ-
γέλλῃ εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτο-
μένους αὐτὴν πρὸς μεγάλην δυσσ-
ρέσκειαν τοῦ ὑποκόμητος Παύλου.

Π.

*ἦτο ἡ εἰκοστὴ τετάρτη Δεκεμ-

βρίου καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχεν
ἡ συνοικία τῶν φοιτητῶν ἰδιόου-
σαν ὄψιν. Ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. τὰ γρα-
φεία τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου καὶ
τὰ παλαιωπώλαια ἐπολιορκούντο ὑ-
πὸ πλήθους πελατῶν, οἱ ὁποῖοι με-
τέβησαν ἔπειτα νὰ πολιορκήσωσι τὰ
καταστήματα τῶν πωλητῶν παντός
εἶδους φαγωσίμων καὶ ποτῶν.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέ-
ρας ἐκείνης ἐπέστρεφον ἱκανῶς με-
λαγχολικοὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁ
Μαρκέλος καὶ ὁ Ροδόλφος. Διερχό-
μενοι τὴν ὁδὸν Δελφίνης εἶδον πλη-
θος ἀγοραστῶν, συνωθουμένων εἰς
τὸ κατάστημα πωλητοῦ ἐδωδίων
καὶ ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν ὑαλίνων
τῆς προθήκης, θαυμάζοντες διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ὀσφρήσεως τὰ
προκείμενα εἰς πᾶλιν γαστρονο-
μικὰ ἀριστουργήματα.

—Τοῦτο ὀνομάζεται γάλος παρα-
γεμιστὸς μετὰ τρούφης, εἶπεν ὁ Μαρ-
κέλος, δεικνύων μεγαλοπρεπῆς πτη-
νόν, ὑπὸ τὸ ρόδινον δέρμα τοῦ ὁ-
ποῖου διεφαίνοντο τὰ ὕδνα τῆς Πε-
ριγόρδης. Εἶνε φαγητόν, τὸ ὁποῖον
πρέπει τις νὰ τρώγῃ γονατιστός,
ἐπρόσθεσε, ρίπτων εἰς τὸν γάλο
πύρινα θλέμματια, ἱκανὰ νὰ τὸν ὀ-
πήσωσι.

—Καὶ τί λέγεις δι' αὐτὸ τὸ μερὶ
προβάτου τῶν ἀλμυρῶν λειβαδιῶν;
Δὲν εἶδα ποτέ ἄλλο ὠραιότερον πα-
ρὰ εἰς τὴν περιφημον εἰκόνα ἑλ-
λαντοπωλείου τῆς Ζορδάνης. Τὸ ψη-
τὸν πρόβατον εἶνε τὸ εὐνοούμενον
φαγητόν τῶν ὀμηρικῶν ἥρώων κα-
τῆς θείας μου κυρίας Κανδηλέρας.

—Παρετήρησε καὶ αὐτὰ τὰ ψάρια,
ἐπανέλαθεν ὁ Μαρκέλος, δεικνύων
πέστροφες ἐντὸς πινακίου. Οἱ πέ-
στροφες ὑπερβαίνουν τὰ νερά κα-
θῆλου καταρράκτου μετὰ ὄσσην εὐκο-
λίαν θὰ τὰς ἐτρώγαμεν ἡμεῖς τη-
γανιτάς.

—Κύτταξε καὶ αὐτοὺς τοὺς μεγά-
λους κωνικούς καρπούς, τῶν ὁ-
ποίων τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τρόπαι-
ον σπαθίων. Λέγονται ἀνανάδες καὶ
εἶνε τὰ μήλα τῶν τροπικῶν.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ. Προ-
τιμῶ αὐτὸ τὸ ὠραῖον φιλέτον ἢ καὶ
αὐτὸ τὸ χοιρομέρι, ὅπου ἀναπαύε-

ΠΡΟΣΧΗ: ΕΥΘ. ΑΥΣΤΟΝ..

—Ὁ Τάνης μου χάρισε χθὲς βράδυ
τὴν καρδιά του...

—Ἀλήθεια; Πρόσεχε τὴν, σὲ παρα-
καλῶ, γιατί χθὲς τὸ πρωὶ μου ἔλεγε ὅτι
τοῦ τὴν ἔχω χάρισει!

ται ἐπάνω εἰς διαφανῆ στρώμα
πικτῆς.

—Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ
Ροδόλφος, τὸ χοιρομέρι εἶνε τροφή
θρεπτικώτατη. Θεῶρῶ ὁμως ἀξιὸν
ἐκτιμήσεως καὶ αὐτὸ τὸ φαζάνι.

—Τὸ μόνο τοῦ ἐλάττωμα εἶνε ὅτι
δὲν τὸ τρώγουν παρά οἱ βασιλεῖς
καὶ οἱ τραπεζίται.

Ἡ ἀνά πᾶν ἔθιμα συνάντησις ὀμί-
λων ἀγοραστῶν φαγωσίμων παρε-
κίνησε τοὺς δύο φίλους ν' ἀναζη-
τήσωσι τίνος ἄγιου ἐπανηγουρίζε-
το τόσο εὐθύμως ἡ εορτὴ. Τοῦτο
ἀνεῦρε πρῶτος ὁ Μαρκέλος, ἀνα-
κράζας·

—Εἶνε ἡ παραμονὴ τῶν Χριστου-
γέννων!

—Ἐνθυμῆσαι τὸ περισυνόν μας
δειπνῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν;
ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

Πολὺ καλὰ, εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ
Μώμου ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν
ὁ Βαρθαλοῦχος καὶ ἡ Εὐφημία ἔ-
φαγε πέντε λουκάνικα.

—Δὲν ἔχεις ὄρεξιν νὰ δειπνήσῃς;
καὶ ἀπόψε;

—Μὲ τί;

—Περίμενε μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ
ὀδόλφος. Θὰ εἰσελθῶ εἰς αὐτὸ τὸ
καφενεῖον, ὅπου συχνάκου μερικοὶ
νῶριμοὶ μου χαρτοπαίκτηι, καὶ θὰ
ἠτῆσω ὀλίγα δηναρῖα δανεικὰ ἀπὸ
ὄν εὐνοούμενον τῆς τύχης.

—Εὐχομαί νὰ ἐπιτύχῃς, διότι πει-
θὼ ὡς δράκος. Σὲ περιμένω ἐδῶ.

Ὁ Ροδόλφος, εἰσελθὼν εἰς τὸ κα-
φενεῖον ἀπετάθη εἰς γνώριμόν του
ἦριον, κερδίσαντα κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν τριακόσια φράγκα καὶ
τέρξαντα νὰ τοῦ δανείσῃ τρία, ἔ-
φ' ἔθ' αὐτὸ ἐδάνειζεν ἴσως εἰκοσιν,
ἂν δὲν εὕρισκετο εἰς χαρτοπαικτεῖ-
ον.

—Ἴδου τὸ προῖον τῆς εἰσπράξε-
ως, εἶπεν εἰς τὸν Μαρκέλον δεικνύ-
ων εἰς αὐτὸν τὰ τρία φράγκα.

—Δὲν πιστεῦω ν' ἀρκέσουν εἰς
τὴν ἀγοράν τοῦ παραγεμιστοῦ γά-
λου.

Μὲ τὸ εὐτελὲς ἐν τούτοις ἐκεῖνε
ποσὸν κατάρθωσαν νὰ προμηθευ-
θῶσιν ἄρτον, οἶνον, ὀλίγον ψητὸν
κρύον, καπνὸν καὶ ξύλα καὶ ἐπέ-
στρεψαν ἔπειτα εἰς τὸ κατάλυμα, ὅ-
που εἶχον ἐνοικίασει δύο δωμάτια.
Εἰς τὸ μεγαλύτερον τούτων, τὸ
χρησιμεῖον ὡς κοιτῶν καὶ συγχρό-
νως ὡς σπουδαστήριον τοῦ Μαρκέ-
λου, ἐστρώθη τὸ λιτὸν αὐτῶν δει-
πνον παρά τὴν ἐστίαν. Ἀντὶ ὁμοῦ
νὰ τὸ φαγῶσιν ἔμειναν ἐπὶ μίαν ὀ-
λην ὥραν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί,
ποσοποθύντες ν' ἀποκρύψωσι τὴν
κατογὴν αὐτῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰδέ-
ας. Τὴν σιωπὴν ἔλυσε πρῶτος ὁ
Μαρκέλος.

—Τοῦτο, εἶπε, δὲν συμφωνεῖ μετὰ
τὸ πρόγραμμά μας.

—Τί θέλεις νὰ εἰπῇς; ἠρώτησεν ὁ
Ροδόλφος.

—Περιττὸν εἶνε νὰ ὑποκρίνεσαι
μαζὶ μου. Συλλογίζεσαι πράγματα
τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λησμονήσῃς καὶ
ἐγὼ ἐπίσης... δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

—Καὶ ἔπειτα...

—Ἐπειτα σοῦ λέγω ὅτι αὐτὴ ἡ
φορὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ τελευταία.
Ὅτι πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅσα
μας κάμνουν νὰ μελαγχολῶμεν,
ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος διασκεδάζει.
Δὲν ἀκούεις πῶς γελοῦν καὶ πῶς
τραγωδοῦν ὅλοι οἱ γείτονές μας;
Ἄς λησμονήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ πε-
ρασμένα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΣΟΝ ΒΟΜΟ ΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΛΑΔΑΚΗ (ΓΑΛΛΗ)

Ζ ὄσπε τὴν ἐξάλλη ζωὴ τῆς ὄνειρο-
πόλησης. Στὸν γοργὸ ρυθμὸ τῆς ἡ
πεζότητος ἐσχινοῦται. Ἡ πραγματι-
κότης ἐκμηδενίζεται. Καὶ μένει τ' ὄνειρο,
μὲν τ' ὄνειρο.

Μέσα στοὺς ἀκαθόριστους ὄγκους τῶν
πόθων του, στὸ φαντασμαγορικὰ χρωματι-
σμένον φόντο τῶν ὄνειροπόλησέων του, ἀ-
κούραστα δημιουργεῖται ὁ κόσμος τῶν ὀ-
νειρῶν του.

Μέσα σὲ μίαν ἰδανικὴν ἀναζήτησιν μιᾶς
ἄφραστῆς τελειότητος, ἡ πραγματικότης
ἐσχινοῦται. Τὰ πάθη ἡμερεύουν. Τὸ ἀν-
θρώπινο γτῆνος νικεῖται...

Μιὰ ἀγάπη, μιὰ λατρεία, μιὰ καλωσύ-
νη, γιὰ τὸ καθεστὶ τὸν πλημμυρίζουν...

Καὶ πάντα ἀπὸ τὸν χαρτένιο πύργο τῶν
χιμαρῶν του, βλέπει τὴ ζωὴ ν' ἀργυροῦται
στὸν αἰώνιον ρυθμὸ τῆς. Μὰ τόσο μακρο-
σμένη, τόσο θαμπή, τόσο ἀβέβαιη...

Μέσα στὴν νεανικὴν φλόγα τοῦ λίγνου
ματιῶν... Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὀνειρῶν;
Ἡ εὐτυχία;

Ἐνὰ τόσο ἀπλὸ πρᾶγμα; Καὶ σὲ μιὰ ἀ-
τμόσφαιρα κορεσμένη ἀπὸ τὸν πῶς γυδαῖο
ρεαλισμὸ, γνώρισε βαθεῖα τὸν ἔρωτα. Μὰ
κεῖνο ποῦ ἀπέμεινε μέσ' στὴν ψυχὴ του
ἤτανε ἕνα πικρὸ μαῦρο κατακάθι.

—Τώρα πιστεῦεις πῶς σ' ἀγαπᾷ; Σοῦ
δὴθῆκα. Τί ἄλλο μπορεῖς νὰ ζητήσης ἀπὸ
μιὰ γυναίκα;

Ἐλάσε μετὰ ὀλίγη. Ναι, τί ἄλλο; Μὰ ὄ-
χι! Ὅχι μόνο αὐτό!

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνα γράμμα:
«Ἀγαπημένη,

Ἐνοῦθω στὴν ψυχὴ μου τὸν θάνατο.
Τρέμω νὰ ξαναβρίσκω τὴν ἀγγάρια τῆς
ἀγάπης. Δὲν ζητοῦσ' αὐτό. Ὅχι. Ὅχι!
Μὰ μήπως καὶ γὼ ξέρω τί ζητῶ;»
Καὶ κείνη; (Τὸ γράμμα δὲν τὸ διάβα-
σε ποτέ):

«Μικρὲ μου,

Ἐστὴν σκέψῃ σου βασιλεύει ἡ φαντα-
σία. Τὸ ὄνειρο. Μὰ ποῖος μπορεῖ νὰ περά-
σῃ μ' ἕνα πῆδημα ἀπὸ τὴν πραγματικό-
τητα εἰς τὸ γῆρας; Γιατί γῆρας εἶναι τ' ὄνει-
ρο. Χᾶος βαθύ καὶ σκοτεινὸ, ποῦ τὸ φω-
τίζουν μονάχ' ἀστράκες. Μέσα εἰς τὴν
μυρία, εἰς τὸ ἀβέβαιο φῶς τοῦ, νόμισες πῶς
ἀντίκρουες τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μὰ ἔχει
τάχα ἡ ζωὴ νόημα;

Πολυαγαπημένε μου, γίνε ἀπλός: Γί-
νε ἀπλός, πολυαγαπημένε μου...

Ἐκῆτω ἀπὸ τῆς σκληρῆς συνήθης τῆς
ζωῆς, τὰ ὄνειρα συντρέθονται, οἱ ὄνειρο-
παλήσειες ξεχνιθύνται. Κουρασμένοι, ἄπυ-
ρισμένοι κάποια στιγμή, παύομε νὰ κη-
νηγοῦμε χιμαίρας.

Καὶ τότε οἱ ταπεινωμένοι θὰ κατε-
βῶμε σκαλοπάτι, σκαλοπάτι, τὴ ζωὴ, θα-
θεῖα ὡς τὰ κατὰβῆκα, ὥσπου νὰ χωρηθῶμε
στὴν λάσπη, εἰς τὸ βυθόν, εἰς τὴν πῆν κατὰ
ἀφάνεια. Ἡ περὶφραση ὁ ἀνοψωθῶμεν ὡς
τὰ σύννεφα, δίπλα στὴν μεταδοξία μας.

Μὰ πάντα, νοσταλγικὰ θὰ θυμόμαστε κά-
ποιες στιγμῆς, τὰ ἀγνὰ, νεανικὰ μας ὀ-
νειρα. Καὶ θὰ κλαίμε μ' ἕνα βουβὸ ἀτέ-
λειωτο κλάμμα.

Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἕνα κου-
ρέλι. Κάτι τοῦ λέει νὰ προσπεράσῃ. Μὰ
ἕνας παράξενος οἶχτος τὸν πλημμυρίζει.

Καὶ ἡ Φωνή;

—Ρένα;

—Παῦλο: Ναι, εἴμ' ἐγώ...

...Μέσα εἰς τὸ μεγάλο σάλονι μετὰ τὰ βρ-
ρεῖα πολὺτιμα ἐπιπλά. Ἐκείνη προσπαθεῖ
νὰ κρύψῃ τὰ κουρέλια τῆς.

—Ἡξέρα πῶς θὰ με δεχθῶσιν. Ἡ ζωὴ
μὲ σύντριψι. Σὺ εἶσαι πλούσιος, εὐτυχί-
σμένος.

Ἐλάσε ἀπλά, σὺ νὰ ντρεπότανε γιὰ
τὴν κατάντια του.

—Καὶ μένα με σύντριψε ἡ ζωὴ. Συν-
τρίμμα γίναμε τὰ ὄνειρά μου.

—Καὶ τί ποθοῦσες;

—Ποθοῦσα πολλά. Τὸ ὄνειρο.

—Ναι! Ζητοῦσε πολλά.

Μέσα εἰς τὸ νέο περιβάλλον, ἡ φτωχὴ
πεταλούδιτσα ζωντάνεψε. Ἡ θαλπωρὴ μιᾶς
νέας ἀνοιχτῆς, ἔδωσε ὠραία χρώματα εἰς
τὴν ἐξοχὴν τῆς. Τὸ γέλιο ἐξανάθησε
ἐξοχὴν τῆς πῆλξ. Ἐνα κενὸ θάρσι καὶ ἀδυ-
κάτι τῆς ἔλειπε. Ἐνα κενὸ θάρσι καὶ ἀδυ-
κάτι τῆς πῆλξ. Ἐνα κενὸ θάρσι καὶ ἀδυ-
κάτι τῆς πῆλξ. Ἐνα κενὸ θάρσι καὶ ἀδυ-
κάτι τῆς πῆλξ.

Μάταια προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν
θεῖο. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν
θεῖο. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν
θεῖο. Μάταια προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν
θεῖο.

Καὶ κείνος; Τόσο καλός. Τόσο ἀπλός.

Μὰ καὶ τόσο λυπημένος...

Φτωχὲς ψυχῆς ἀνόμοιες... Εἶχανε ὡς
τόσο ἕνα κοινὸ σκοπὸ: Τὴν ἀναζήτησιν
τῆς χιμαίρας...

«Φίλε μου,
Μοῦ χάρισες μιὰ ζωὴ ποῦ δὲν τῆς ἀ-

εἶχα. Κοντὰ σου ἔζησα στιγμῆς εὐτυχισμέ-
νης. Μὰ δὲν μοῦ φτάνει αὐτό. Χρόνια τό-
ρα εἰς τὴν ὀλιβερὴν ζωὴν ποῦ ἔζησα εἶχα μιὰ
ὄνειροπόλησιν, ἕναν πόθο: Τὴν πραγματι-
κὴν ἀγάπην. Μιὰ ἀγάπην δυνατὴν, μὰ καὶ ἀν-
θρώπινην. Μὲ ὅλα τὰ πάθη, τὰ μίσση, τὴς
ζηλεύεις. Μιὰ ἀγάπην ποῦ νὰ μὲν χαρίσῃ
τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο. Μὰ καὶ ποῦ νὰ
μοῦ φέρῃ τὸ μεγάλο δῶρο τῆς ὑπαρξῆς
τῆς. Φεύγω γιὰ νὰ ζητήσω μιὰ τέτοια ἀ-
γάπην. Ὁ τὴν ζητήσω παντοῦ. Εἶσαι ἔ-
ξω ν' ἀνεβῶ καὶ ὡς τὸν οὐρανὸν ἀράνα
μιᾶς ἀπίθανης τελειότητος. Μὰ καὶ νὰ
κατεβῶ καὶ ὡς τὰ τάρταρα τῆς διαφθο-
ρᾶς καὶ τῆς ἀκολασίας, φτάνει νὰ τὴν
βρῶ.

Ἄφησε τὸ φάκελλο πάνω εἰς τὸ βιβλί-
ο δρόμου γραφεῖο του. Ὑστερα σκυδόντα
πάνω σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιαστικὰ γραμμένο
σημειῶμα διάβασε:

«Μικροῦλα,

Ἐκεῖνὸ πάλι γιὰ τ' ἀγνωστὸ. Ἡ ἀνία
μὲ πνίγει. Μὰ σὺ μείνε. Μείνε εἰς τὰ πλοῦ-
τη ποῦ σοῦ χαρίζω. Ἴσως νὰ ξαναγορί-
σω. Μὰ τάχα τί γυρεύω ἀπὸ τὴν ζωὴν;
Μὴν εἶμαι τραλλός; Ἐνας ὄνειροπόλος;
Μὰ ὄχι. Πρέπει νὰ ὑψωθῶ ὡς τὴν πῆν
δυνατὴ τελειότητα. Μόνο τότε θὰ μπορέ-
σω ν' ἀντικρύσω τὸ φῶς. Ναι, τὸ φῶς
ζητοῦσα! Στὰ παιδικαῖστίκά μου ὄνειρα.
Ἐνα πῆλξ φῶς. Τί καὶ ἂν ἔχῃ τὴν πη-
γὴν τοῦ στὰ οὐράνια, ἡ στὰ δύο γαλάξια
μάτια μιᾶς πολυαγαπημένης;»

Τὰ χρόνια περνοῦν. Χωρὶς καὶ μετὰ
νοιώσουμε τὸ πῶς, κουρασμένες οἱ ψυχῆς
μας ἀράζουν σ' ἀπάνευθα λιμάνια. Οἱ ἀνη-
συχίες παύουν τότε. Τὰ κουρασμένα γῆ-
νατά μας δὲν βαστοῦν πιά γι' ἀναζήτη-
σιν. Τὸ γερωντικὸ μυαλὸν μας, δὲν σκέ-
πεται παρά τὸν θάνατο.

Πάτερ Τιμόθεε, μιὰ γυναίκα σὲ
ζητᾷ.

Μὲ κουρασμένο βῆμα, ἔφτασε εἰς τὴν
βαρεῖα πόλιν τοῦ μοναστηριοῦ. Μιὰ μαυρο-
φορεμένη γηροῦλα περιέμενε. Καὶ μέσα
εἰς τὸ καλοκαίρινον δειλινόν, μέσα εἰς τὴν
ἀσπρὴν γαλήνην τοῦ ἔσπερινου, εἰς τὸν
καλὸν φῶς, εἰς τὸν φ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τρυφερότης και εύαισθησία

Πολύ συχνά ακούμε ότι η σύγχρονη νεότης έχει μια ψυχή στεννή και αδιάφορη και πολλοί γονείς παραπονιούνται ότι τα παιδιά των δεν δείχνουν καμιά τρυφερότητα, καμιά στοργή απέναντί των. Νομίζω ότι η γνώμη αυτή είναι λίγο υπερβολική. Χωρίς να επιδοκιμάζω την ψυχρότητα αυτή των σημερινών παιδιών και νέων, πιστεύω ότι είναι περισσότερο επιφανειακή παρά πραγματική.

Εξηγείται άλλωστε εύκολα από τις δυσκολίες της σύγχρονης ζωής από την σκληρότητα του αγώνος που όλοι σχεδόν είναι υποχρεωμένοι να διεξάγουν για να κερδίζουν το ψωμί τους. Άλλοτε υπήρχε θέσις για όλους στον κόσμο και μάλιστα οι ταπεινότερες δεν εύρισκαν δουλειά. Σήμερα όμως που όλες οι θέσεις είναι κατειλημμένες πρέπει να αγωνισθώ κανείς σκληρά για να ανοίξει τον δρόμο του για μια θέση όπου υπάρχουν άπειροι συναγωνιστές και ελάχιστοι διοριζόμενοι. Και η πάλη αυτή σκληραίνει τις καρδιές, πανώνει τα πρόσωπα, κάνει μύτερα τα λόγια και διώχνει από τις ψυχές την τρυφερότητα και την εύαισθησία που έκανε άλλοτε τις ανθρώπινες σχέσεις πιο στοργικές, πιο εύκολες. Γι' αυτό έχουμε τις συχνές συγκρούσεις των γονέων με τα παιδιά τους και των νέων μεταξύ τους, που έχουν ως αποτέλεσμα την ανταλλαγή έχθρικών εκφράσεων σε κάθε προσβολή του εγωισμού των.

Είναι γνωστόν άλλωστε ότι ανέκαθεν η νεότης, για να φανερώσει την προσωπική της αξία, έδειχνε πάντα περιφρόνηση για τις πεποιθήσεις και τα αισθήματα των προγενετέρων. Και σήμερα αυτό συμβαίνει σε έντονοτερο βαθμό γιατί η ψυχή των νέων ανθρώπων έχει θωρακισθεί με μεγαλύτερη αδιαφορία από την ανάγκη της αυτοαπόστασης που αναλαμβάνουν τόσο νωρίς για να νικήσουν τους συναγωνιστές των.

Είναι λυπηρή βέβαια αυτή η «στεννότης» αυτή η επιφανειακή-συχνά-αδιαφορία και παγερότης των νέων, αυτό το «κλείσιμο στον εαυτό τους» και ο γεμάτος απρογύφτευση σκεπτικισμός ανάμικτος με εironεία που δείχνουν στα αισθηματικά ζητήματα. Δεν ζούμε, φυσικά, στην εποχή των ερωτικών θρήνων και γλυκασμών και των αδιάκοπων εκρήξεων του πάθους-που δεν είναι καθόλου απαραίτητοι στην εύτυχια και μού φαίνονται λίγο σαν πλαστογραφία της αγάπης-αλλά νομίζω ότι λίγη γλυκύτης, λίγη τρυφερότης, θάκανε την ζωή πιο εύκολη, πιο άπαρτη και θα καταπρήννε συχνά πολλές πονεμένες ψυχές.

Όσο πρέπει να είναι κανείς τρυφερός; Ναι, μικρές μου φίλες, απέναντι του έρωτός σας ποτέ-ποτέ. κι' επειδή απέναντι όλων έμειναν που μας περιβάλλουν γιατί η γλυκύτης αυτή κάνει να ανθίζει επάνω στα γείρα σου και στη γείρα σου που αναπνέει το δροσερό τριαντάφυλλο της εύτυχίας.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Νυφικά φορέματα

Για την ημέρα του γάμου, την μοναδική αυτή ημέρα που όνειροπολεί κάθε κο-

Το κάρνε

πέλλα, η νύφη θέλει να είναι ωραιότερη παρά ποτέ. Και η μόδα σπεύδει πάντα να ικανοποιήσει την επιθυμία αυτή, κι' έφ'ετος περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιατί τα νυφικά μοντέλα που λανσάρισαν τώρα οι μεγάλοι παριζιάνικοι οίκοι είναι πραγματικά ποιήματα χάρες και ομορφιάς...

Και πρώτα-πρώτα τα νυφικά φορέματα γίνονται από ζερσε μεταξωτό. Το νέο αυτό ύφασμα πτυχώνεται θαυμάσια και εφαρμόζει με χάρι στο σώμα ντραπαριζόμενο ελαγίσιμα στη μέση και τόν λαιμό. Καμιά άλλη γαρνιτούρα. Η κριώτερη διακόσμηση του μοντέλλου αυτού συνίσταται στο πέπλο που είναι επίσημο από ειδικό μεταξωτό ζερσε τοποθετημένο έντελως ίσια επάνω στο κεφάλι ενώ οι δυο του άκρες δεξιά κι' αριστερά σέρονονται στο έδαφος. Τα μαλλιά πίσω μένουν ελεύθερα.

Το πέπλο όμως αυτό μπορεί και να τοποθετηθεί κατ' άλλον τρόπο επάνω στο κεφάλι, σχηματίζοντας ένα είδος τριγωνικού ύψηλου σκούφου όπως φορούσαν οι περιχίπισες του μεσαίωνα ή οι ανατολίτισσες οδάλισσες.

Πολύ συνηθίζεται επίσης το τουλλι. Στο Παρίσι, θαυμάστηκε ένα μοντέλλο του Δελόνγκ από τουλλι του οποίου η φούστα άρκετά φαρδιά και στοργυλή, άγγιζε στο έδαφος. Συμπληρώνεται με ένα πέπλο από τουλλι άρκετά κεντό μάλλον κοντό, το οποίο έπεφτε μπροστά συγκρατούμενο από δύο λευκά λουλούδια.

Τέλος, ωραιότατα νυφικά φορέματα γίνονται και από όργαντινα. Ο Μολυνέ παρουσίασε ένα θαυμάσιο νυφικό φόρεμα από όργαντινα του όσιου ή ζώνη γαυρίζεται στη μέση με ένα μικρότερο λουλουδάκι, από όργαντινα επίσης. Το χτένισμα της νύφης σπεύδεται από ένα μεγάλο οικόνο από λευκό τσατά που συνκοιτάει το τουλλινο πέπλο πίσω. Οι δεσποινίδες επί των τιμών της νύφης που προσούσε το μοντέλλο αυτό του Μολυνέ, ήταν κι' αυτές ντυμένες με έξαισι φορέματα από λευκή όργαντινα κεντημένη με νόμα ούζ πάλ που έδινε μια θαυμάσια λευκορόδινη εικόνα νεότητος και ομορφιάς.

Οι δεσποινίδες των τιμών συνηθίζουν να φορούν τώρα λευκά αλλά διαφέρουν πάντοτε από τη νύφη γιατί οι τουαλέτες των διακοσούνται πάντα με μια εκθαμβωτική και ζωηρή γαρνιτούρα. Φορούν μικρά μύτερα μπουννέ γαρνιρισμένα με πολύχρωμες πέρες. Συχνά ένα μακρόμυσο κόκκινο τριαντάφυλλο που βαστά στο χέρι της ή «δεσποινίδες επί των τιμών» αντικαθιστά το πατροπαράδοτο μπουκετάκι.

Μια μικρή δεσποινιδούλα των τιμών

ντυμένη με λευκό φάιγ θα φορέσει στο κεφάλι της ένα απλό δίχτυ (ρεζίγ) από λευκές πέρες και θα βαστά ένα μικρότερο από μικρά ούζ πομπόν.

Υπάρχουν και ωραιότατα «ταγιέρ ντέ κορτέζ» που μοιάζουν πολύ με τα θραδυνά ταγιέρ και χρησιμοποιούνται και για επίσημες τελετές και για το θράδυ, όπως λ.χ. ένα ταγιέρ από σατέν φασοννέ μπλε-νουί που ανοίγεται σε μια πλούσιζα-ζιλέ κεντημένη με άσημνες παγιέτες.

Υπάρχουν επίσης πολλά «ταγιέρ ντέ κορτέζ» από δαντέλλα μαύρη με μπιλά από σατέν μπλε στο λαιμό και κατά μήκος των ραφών. Μια τόκα από πικρό μύζρο γαρνιρισμένη με μια γιρλάντα από μυσσοτίδες και μια βουαλέττα έναρμονίζεται με το κοστούμι. Το όλο συμπληρώνεται με μια τσάντα και νάντια μεταξωτά μπλε.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Επίκαιρες συμβουλές

Θα σας δώσω από σήμερα, σε σειράν άρθρων, μερικές συμβουλές, πολύ επίκαιρες, για την προφύλαξη και διατήρηση της ομορφιάς και της δροσερότητός σας, συνδυασμένες από τις κατάλληλες, συνταγές.

Το καλοκαίρι γενικώς πρέπει να αποφύγετε τις κρέμες, προ πάντων όταν προτιμάτε θούνηλο κακίου και κροί. Γι' αυτόν υδραγωγόν έβν γοάφοι, γιατί σ' αυτό είναι καταστροφή, όποτεδήποτε κι' αν χρησιμοποιηθεί. Δίνει μια προσοκινή λειψότητα και λείψη για να επηκολληθούν όμως σε λίγο τα σκασίματα, οι λευκές, το «λάσμα», οι ζαροήκες και το πρόσωπο «χόσασα». Αφήνω τις δερματικές εκδηλώσεις διαφόρων σοβαρών παθήσεων που μπορούν να παρουσιασθούν ύστερα από μια συνεχή χρήση του. Το καλοκαίρι λοιπόν να ποσιμάτε τις λουσίων. Ένας αθηνός χυμός αυτήν την εποχή είναι ο χυμός του άγγουριού. Είναι η πιο φθηνή, δροσιστική κι' άγνη λουσίων, για όσες δεν έχουν τα μέσα να αγοράσουν ειδικές λουσίων αναγεννησεως και θρέψεως της επιδερμίδος. Ακριβώς δέ για την τάξιν αυτήν των αναγνωστών μας φροντίζει η στήλη αυτή. Ο χυμός, λοιπόν, του άγγουριού είναι ωφέλιμος όταν είναι πολύ νωπός, άβραστος, σκέτος, πρόσφατος.

Τα παρασκευάσματα που συνηθίζουν να κάνουν πολλές κυρίες βάζοντας μέσα κι' άλλα υλικά κι' αφήνοντας τον χυμό για καιρό στον ήλιο μάλλον καταστροφές επιφέρουν, γιατί προκαλούν συγχρόνως αποξήρανση της επιδερμίδος κι' εξανθήματα. Μέσα σ' αυτό το ύγρο όταν άπεσυντεβή γίνεται καλλιέργεια ένατομυρίων μικροβίων και παρασίτων που καταστρέφουν το δέρμα και προξενούν διάφορες δερματικές παθήσεις.

Όστε, για να σας ωφελή ο χυμός του

Πηλοπυλαιόλα

άγγουριού κάνετε το έξης: καθαρίζετε ένα άγγουρι κι' ύστερα το κόβετε σε πολύ μικρά κομμάτια τα όποια αφήνετε επί μίαν ώρα μέσα σ' ένα βαθύ πιάτο σκεπασμένο με ένα άλλο.

Μετά δουτώντας ένα μεγάλο κομμάτι θαμβάκι μέσα στον χυμό που έχει κατασταλάξει στο πιάτο αλείφετε καλά το πρόσωπο και το ντεκολτέ σας. Μετά δύο ώρες περνάτε το πρόσωπο με λίγο άγνο ροδόνερο.

Επίσης μια άγνη δροσιστική λουσίων ποία δεν ξυρίζει το καλοκαίρι, όπως συμβαίνει με όσες έχουν μέσα Lait d' amande είναι η παρακάτω που την μεταχειρίζε-

ζεσθε και προ της πούδρας. Eau de fleurs d' orange 125 gr. 5 Teinture de benjoin 2,50 Glycerine

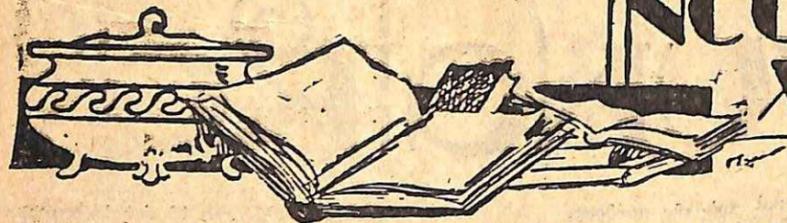
Για το καθαρίσμα δέ του δέρματος και για την λεύκανσή του, ιδίως για όσες θέλουν να αποφύγουν το μαύρισμα του καλοκαιριού, είναι η παρακάτω εύκολη λουσίων, την οποίαν μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και για το ντεκολτέ και για τα μπράτσα.

Γλυκερίνη 10 γρ. Αμμωνία 1 γρ. Χυμός λεμ. 2 γρ.

Μια υπέροχη νυφική τουαλέτα κι' ένα κομψότατο φόρεμα για «δεσποινίδα επί των τιμών».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ παιδούλα με τὰ ξανθὰ μαλλιά

Καθισμένη στη ρίζα του πλατάνου ἡ ἄμορφη παιδούλα με τὰ ξανθὰ μαλλιά, κλαίει με τὸ πρόσωπο μέσα στη γαλάζια ποδιά της.

Τὸ παιδικὸ της κορμάκι πούναι γερόμενο ἔμπρός, ἀνανιμάζεται κάθε τόσο ἀπὸ δυνατοὺς λυγμούς, ἐνῶ τὰ λυμένα μακρὰ μαλλιά της εἶναι χυμένα γύρω της σὰν ἕνας χείμαρρος ἀπὸ γουζάφι.

Θυμάται ἡ φτωχὴ παιδούλα τὰ ὄνειρά της τὰ χαμένα... Θυμάται μιὰν ἀγάπη ψεύτικη ποὺ φτερούγιζε μακρὰ καὶ κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητη...

— Γιατί, κόρη μου, κλαίεις; Ἡ παιδούλα σταματᾷ τὸ κλάμμα καὶ σηκώνει τρομαγμένη τὸ κεφάλι. Τὰ ὄμορα καὶ δακρυσμένα μάτια της καρφώνονται τώρα στὴ σκυφτὴ καὶ ἀδύνατη γροθιά ποὺ στέκεται μπροστά της, στηριγμένη πάνω στὸ ροζιάρικο ραβδί της.

— Γιατί κλαίεις; Ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι τόσο χαϊδευτικὴ, τόσο τρυφερή, ποὺ ἡ φτωχὴ παιδούλα τὴ νοιώθει νὰ τὴς χαϊδεύη τὴν καρδιά.

Δὲν κλαίει πιά ἡ παιδούλα. Ἐνώνει μονάχα τὰ λεπτὰ χερσάκια της καὶ κλείνει γαμογελαστὴ τὰ μάτια.

— Ὄ! Ποιὰ εἶσαι σὺ ποὺ ἡ φωνὴ σου χαρίζει τόση παρηγοριά; ρωτᾷ μέσα σὲ ἔκσταση.

— Εἶμαι ἡ ἴδια ἡ Παρηγοριά, ἀπαντᾷ ἐκείνη γλυκιά.

— Κάνε τότε τὴ φτωχὴ μου καρδιά νὰ πάψῃ νὰ πονᾷ! παρακαλεῖ με θερμὴ ἡ παιδούλα.

— Πέσοιμι τί θέλεις; — Νὰ μοῦ φέρῃς πάλι τὸν ἀγαπημένο μου!

— Καὶ πῶς θὰ τὸν γνωρίσω; — Τὰ μαλλιά του εἶναι καμωμένα ἀπὸ πάχνη ποὺναι μαζεμένη πάνω ἀπ' τ' ἀγριοκαλυδούδα καὶ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ σκοτάδι της ἀφύγχαρης νύχτας. Τὰ χεῖλη του εἶναι καμωμένα ἀπὸ πορφύρες ἐρχαίων Βασιλιάδων καὶ τὰ δόντια του διαλεγμένα ἀπὸ τὰ πιδὸ πολῦτιμα μαργαριτάρια τῆς γαλανθῆς θάλασσας. Τὸ χαμόγελό του εἶναι κλειμένο ἀπ' τὴς ἀχτίδες τοῦ φλογεροῦ ἡλίου καὶ ἡ φωνὴ του παρμένη ἀπ' τὸ γλυκόλαλο μουρμούρισμα τοῦ ρυακιοῦ ποὺ κυλᾷ κοντὰ στ' ἀράκια. Νὰ πῶς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου!

Ἡ κόρη παθεῖ σὰν ὄνειροπαρμένη. Μὰ οὔτε κι' ἡ γοῦα πιά. Στρέφει μονάχα τὸ κατάλευκο κεφάλι της καὶ τὸ βλέμμα της πλανιέται μακρὰ.

Ἡ παιδούλα τὴν κυττάζει τόσο ἀνήσυχον νὰ παραμένῃ κατὶ. Κι' ἐκείνη μεταλαβίνει. Σκύβει κοντὰ της τὴ φιλά στὰ χροασάβια μαλλάρια καὶ με φωνὴ ἡσυχία τῆς ψιθυρίζει:

— Τὸ ξέρω πῶς με θες κοντὰ σου. Μὰ περισσότερο νὰ μείνω δὲν μπορῶ. Μία φωνούλα ἀκούω ἀπὸ μακρὰ, νὰ μὲ γυλῆ ὅλο παράπονο. Εἶναι κάποιος παιδάκι πούνασε τὴ μανοῦλα του. Τὴ βλέπει τόσο ἀκίνητη, τὴ νοιώθει παγωμένη κι' ἕνας ἀπέραντος πόνος τῆς ματώνει τὴ μικρὴ καρδούλα. Σὲ λίγο θὰ

Σύντομο ταξίδι

Φεύγω καὶ στὸν πολὺθσο σὲ σκέπτομαι σταθμῶ, καὶ μέσα στὰ σφυρίγματα τῶν τραίνων ποὺ θεριεύουν...

Φεύγω καὶ τὰ ἡλιόλουστα τοπία ποὺ περνῶ νοσταλγικὰ τὰ μάτια μου γιὰ Σένα τὰ χαϊδεύουν.

Στὸ νοῦ μου τὴν εἰκόνα Σου, κρατῶ κι' ἀναθυμῶμαι δυὸ ντάλιες ὅπου Σ' ἄρεσαν καὶ λίγα γιασεμιά...

Τὰ δυὸ χερσάκια ποὺ ἄφηναν σιγὰ τὸ κέντημά τους καὶ τὰ δυὸ μάτια ποὺ κλείναν σ' ὄνειρα-τα θαμπά.

Καὶ πάντα λέω στὸ δρόμο μου, ἄχ, πόσο θὰ διαρκέσῃ, αὐτὴ μας ἡ λιγόχρονη σιωπὴ τοῦ χωριοῦ...

Ἄνθάκι τῆς τριανταφυλλιάς καὶ μιὰς ροδιάς μπουμπουκι, περόμενε: θάρρη γρήγορα τὸ φῶς τοῦ γυρισμοῦ.

ΓΕΩΡ. ΘΕΜ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Παράπονο

Εἶπε κάποιος ποιητῆς: «Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας π' ἀγαπᾷ, μοιάζει με διάφανο γυαλὶ ποὺ βλέπει κανεὶς τί γίνεται μέσα μοιάζει με βιβλίο ἀνοιχτὸ ποὺ διαβάσει κανεὶς τί λέγει».

Καὶ πρόσθεσε ἕνας ἄλλος: «Κι' ἡ καρδιά τῆς γυναίκας ποὺ δὲν ἀγαπᾷ εἶναι μυστηριώδης, ἐρωτηματικὸ ποὺ δὲν θὰ μπόρῃς ἕνας ἄνδρας νὰ ἀπαντήσῃ ἕνα σύννεφο λεπτὸ σὰν ὀμίχλη σκεπάζει τὴν ψυχὴ της καὶ τὴν κρύβει σὰν αἰνίγμα».

Καὶ σκέφτηκα ἐγὼ με καύμια: «Ἀγαπᾷ! Ἡ καρδιά μου εἶναι διάφανο γυαλὶ, καθάριο, μὰ σὲ κείνον ποὺ τὴν χάρισα ὀλοτέλα, δὲν γυρίζει νὰ ἰδῇ τί γίνεται μέσα καὶ δὲν προσέχει τὸ παράπονό της τὸ μικρό».

ΔΕΣΠΩ

τοῦ τὴν πάουν! Νοιώθω τὰ δάκρυά του, νὰ κυλοῦν κατὰ τὰ ἔρπερα τοῦ μάγουλου. Πρέπει νὰ πάω κοντὰ του! Μὲ ξυτᾷ! Ὄ! ἀκούω τώρα κι' ἄλλες φωνὲς νὰ με καλοῦν! Μὰ θὰ ξανάρθω πάλι. Μὴ θίξῃσαι κόρη μου πιά. Ἀπλῶναι τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της, τῆς χαϊδεύει, τὰ μαλλάρια καὶ με δῆμα τρεμάμενο, ξαναπαίρνει με νόστο τὸ δρόμο, ἀνομιμωμένη πάντα στὸ ροζιάρικο ραβδί της.

— Ὄ! Παρηγοριά μου... καὶ σὺ λοιπὸν φεύγεις ἀπὸ μένα; λέει τώρα με παράπονο ἡ δόστειχη παιδούλα.

Μὰ ἡ καλὴ γερόντισσα δὲν τὴν ἀκούει... Βρίσκεται πιά μακρὰ... Καὶ ἡ παιδούλα με τὰ ξανθὰ μαλλιά, λυγίζει πάλι τὸ κορμάκι της σὰν τὸν ἕλικο τοῦ μαρομιμένου λουλουδιοῦ καὶ κλαίει, κλαίει με τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὴ γαλάζια ποδιά της.

ΠΥΛΙΚΑ ΞΕΝΟΥ

Πίσω ἀπ' τὸ τζάκι

Μία μέρα ποὺ ἡ βροχὴ—μὰ ὅποια μέρα ποὺ ἡ βροχὴ—ἀγρια θὰ μαστιγώνη τὴ φύση—θὰ βυρῆς τα λόγια σου ποὺ τότες μοῦ μαστίγωσαν τὸ πρόσωπο. Εἶσαι κλεισμένη στὸ σπῆτι, καὶ τὸ φῶς ἀπ' τὸ τζάκι νυσταγμένο στὸ δωμάτιο θ' ἀπλώνεται. Πιθάνον νὰ μὴν ἔχῃς καμμιά δουλειὰ ἄλλη νὰ κάνῃς καὶ θ' ἀναπολήσῃς τοὺς ἐρωτὰς σου. Μέσα στὸς ἄλλους θὰ περάσω κι' ἐγώ... Τώρα θλίψεις ἔμένα με τοῦτο τὸ πρόωρα γερασμένο μου μοῦτρο με τὸ χλωμό μου χρῶμα ποὺ τοῦ δίνει μιὰ κάπως παράξενη ἐκφραση.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὅλο σύννεφα. Βρέχει. Κάπου-κάπου ἕνα φεῖδι χρυσὸ διαγράφει τὴν πορεία του πύρινη στὸν ἀπέραντο μολυβένιο θάλο. Στὸ σπῆτι σου ἡσυχία. Μία σιωπὴ θαθεῖα ποὺ τὴν ἀκούς. Βελονίς πολλὴς ποὺ θυβρίζεται ἀπαλὰ στὴ σάρκα σου. Οἱ ἀνεμῆσεις. Ἐγώ, εἶμαι ὅλος παρὼν μέσα στὸν καθαρὸ καθρέφτη. τῆς σκέψης σου.

Νὰ οἱ κινήσεις μου—ντροπαλὲς ἀδέξιες—τὸ παιδιὰτικό μου φέρισμο τὸ σχεδὸν δειλό μου χαμόγελο. Ἡ στάσι μου—στάσι πιστοῦ μπροστὴ στὴ Μαντίνα του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή. Ὑστερα θὰ προχωρήσῃς πάντῃ γορᾷ θὰ θυμηθῆς τὴν ἀγάπη σου—ποὺ κάποτε—μὴν ἀρνηθῆς μου εἶχες χάρισει τόσο ἀφειδίωλευτα καὶ ὀμορφα. Τώρα ἔρχεται ἡ γέφυρά μας. Ἡ νύχτα τοῦ Φλεβάρη ἡ νύχτα μας. Ὁ ἄλκις τοῦ βιβλίου μας. Τὸ χαμμένο ἀσημένιο στολίδι ποὺ ποῦδωσες, τὰ θερμὰ νεανικά κι' ἀνθρώπινα λόγια ποὺ σοῦδωσα.

Ὑστερα ἔρχεται στὰ μάτια σου μπροστὰ ἕνα νέο σὲ μιὰ ἐφημερίδα—μὰ ἀσημαντὴ γιὰ σένα—τότε—εἰδησοῦλα ποὺ ἀνάγγελλε γορῆς μελοδραματισμοὺς καὶ φαστριές—ἔφερε πόσο τὰ συχαίνομαι τὰ τέτοια. Διὰ λόγους αἰσθηματιοῦς κλπ., ὁ νεαροὸς φοιτητῆς κλπ. ἠτῶντόνυσε γθὲς κλπ. Τότε τὴ διάβασες με καύσει τὴν εἰδηση. (Σὰν κάθε δεσποινίδα ποὺ ἀνακελευστέτι ὅτι ἐνεὶ νὰ θύματα). Σὰν ποιοσία γυναίκα τὴ δέχθηκες ψυχρὰ κι' ἀδιάφορα.

Τώρα ὁμοῦ θὰ τὴ διαβῆς ἄλλοιότιμα. Νὰ σὰ μιὰ γυναίκα ποὺ γέποτε ἀνάπτεσε καὶ πολλὴ ἀναπήθη. (Ἰσως ὅσο δὲν ἔπορτε)—ἀδιάφορα. Καὶ τότες αὐτὸ τὸ γλυκὸ πρόσωπο με τὰ μεγάλα βασανισμένα μάτια θὰ τὴ φέρῃ μπροστὰ στῶν ματιῶν σου τὴς ἑξάλλες κόσες.

Ἔφαυ ποὺ κλαίει ἀναπνεύση μου—τὸ νοιώθει ἐγὼ ποὺ σ' ἐνοιώσα ἀνθρώπινα—τὸ κλάμμα σου τὴ νουνοῦο τὸ νεντινὸ κι' ἀνυό... Κι' ἔτις καλὴ καὶ ἴσως ἡ βροχὴ στὴν τριλλὸ τρ-ριθιὸ νὰ θελήσῃ νὰ σιγῆ ἔν τὸν ἦρα ἀπὸ τὴ ποθενηνὸ, λυγισμὸ σου κλάμμα—ἀνομιμωγόντας μὴν ἐξαισία—ὁμοῦ ἀνώφελῃ—συνιωσινία.

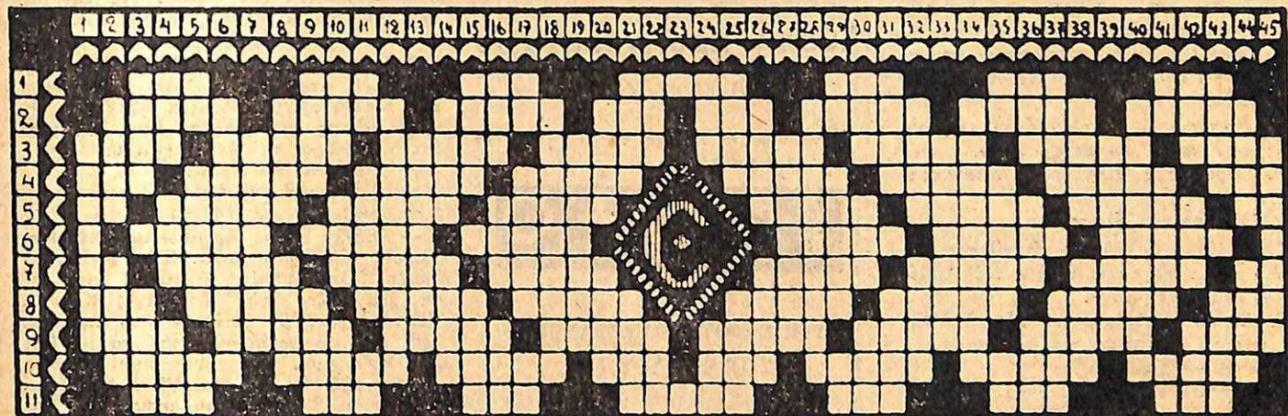
Θὰ με θυμηθῆς κι' ἴσως κλάμειτε ἕνα ἀσθονομο ποὺ ἡ βροχὴ—ὡς τὰ λόγια σου κάποτε τοῦ μαρτυροῦσαν τὸ μοῦτρο—θὰ μαρτυροῦνη τὴ φύση.

Θὰ με θυμηθῆς καὶ ἀπιστεῖσαι νὰ κλάμῃς ὅταν κάποτε μόνη στὸ σπῆτι σου θάσαι, γιὰ τὴν εἶδη νυσταγμένο τοῦ σούρουπου θὰ πλανιέται στὴν γορᾷ μέσα.

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΠΑΙΕΟΝ

Ὅριζοντῶς:

1. Βυζαντινὴ νύχτα.—Προστακτικὴ τοῦ εἰμαι.— Ὁ καθέννας.— Ἀσιατικὸν κρατος.— Ἀρβρον μετὰ προθέσεως, δημ. πληθ.— Μονὰς βάρους.— Λέξις βερβερικὴ ἡ ὁποία σημαίνει αὐτὸς καὶ ποσάσσειται εἰς τὰ ὀνόματα τῶν βερβερικῶν φυλῶν.
2. Τίτλος τουρκικὸς (Γεν.). — Ἐν τῶν τριῶν ὀνομάτων γνωστῆς συμμορίας τῆς Ἀμερικῆς.— Ἀκρα.— Πόλις τῆς Ἰρλανδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μπαρόβ.— Κραυγάζει.— Μὰς πιάνουν ὅταν εἰμασσε θυμωμένοι.— Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν παλαιῶν τῆς Μ. Ἀσίας.— Ὑφασμα.
3. Ποτόν.— Φόβητρον τῶν πολεμικῶν σκαφῶν.— Χρονικὴ ὑποδαίρεσις.— Μικρὸν ὕψωμα (γεν. πληθ.).— Συνηθέστατον Γαλλικὸν γυναικίον ὄνομα.— Ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν στρατόσφαιρα.— Ἡσῶνιδι ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλην σκέψιν, ἀλλ' οὐκ ὑπομονήν.— Ἐφημερίς Τουρκικῆς Κωνσταντινουπόλεως.
4. Πράγμα.— Πόλις καὶ νόμος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπιάγχο.— Ὀνομαστὸς Γάλλος ζωγράφος τοῦ 18ου αἰώνος.— Ἐκεῖ ἔκανε ὁ Ἡρακλῆς τοὺς ἄθλους του.— Εἶδος δερμάτων κατεργασμένων.— Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, γνωστός εἰς ἡμᾶς ὡς Ἀρταξέρξης.— Περιῆλθε εἰς γνῶσιν μου.— Ἀντροπήν— στὴν Τουρκικῆ.
5. Πλανήτης.— Κάποτε δίδεται εἰς τοὺς καταδίκους, ἀλλὰ σπάνια.— Ὀνομαστὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ποταμὸς τῆς Αἰτωλοκαρνανίας, θεοποιηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, χωρὶς κατάληξιν.— Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.— Κενὸ.— Τρώγονται τοῦ γάλακτος.— Ὁ καθέννας ἔχει τὸ δικὸ του.— Σύνδεσμος τελικός.
6. Ἡστέινος στὴν Τουρκικῆ.— Ἐργαλείον ὑποδηματοποιῶν.— Νῆσον ἀνομήματα μή.— Μέγας ποιητῆς καὶ συγγραφέως τῆς Γαλλίας τοῦ 19ου αἰῶνος.— Πρώτην πρωθυπουργὸν γείτονος χώρας.— Ἰσπανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος.

Καδέτως:

1. Κάτοικοι Ἑβραϊκοῦ Κράτους.
2. Μεγάλη θύρα.— Τὸ δῶδεκμο τοῦ σκόλου.
3. Ὑποτακτικὴ ἐνεστώτος Γ' προσώπου τοῦ ῥήματος ἐβάξω.— Κράτος τῆς Ἀσίας.
4. Ποσοτικὴ ἀντωνομία.— Γνωστὸς Ἄγας τῆς Τουρκικῆς Ὀπερῆτας.— Συντροφία.
5. Χοῖρος.— Πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ

6. Μοῦσείος.— Ἐρωτηματικόν.
7. Σόζυγος τοῦ Ἐκτορος, γνωστὴ ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου.
8. Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς.
9. Κάτοικος Ἑλληνικῆς μεγαλονήσου.— Πατόδεσμα ὑποδημάτων.
10. Γνωστὰ ἐργαστᾶσια γραφικῶν τεχνῶν.— Μὰς ἀκολουθεῖ παντοῦ.
11. Ράτσα, γενεαλογία (ἀνορθ.).— Ἀσθμῆσις.— Τὸ ἦμισυ ὄνομα πρώην Ἀγγλοῦ ὑπονογοῦ Ἐξωτερικῶν.
12. Ἀποτρεπτικόν.— Τροφὴ ζῶων.— Ἀρβρον (πληθ.).
13. Σύννομιον τοῦ ἀβραυδάσει.
14. Καταφατικόν.
15. Δυστυχῶ, πειῶ.— Ὅσιο κατ...— Ἐν τῶν δύο ὀνομάτων Αἰγυπτιακῆς πόλεως.— Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.
16. Ὀνομαστὴ Βασιλίσα τῆς Καρίας, ἀδελφὴ τοῦ Μανασόλου.— Ἀρνητικὸν γαλλικόν.— Κτητικὴ ἀντωνομία (δοτ.).
17. Ἀδελφὴ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' καὶ Βασιλίσσα τῆς Ἀγγλίας.
18. Γνωστὴ εἰς ὅλους πλατεία τῶν Ἀθηνῶν.
19. Κατὰ τὸν ὄρον τῶν ἀφελήματα.— Πόλις τῆς Ἰταλίας.
20. Ὁ μὴ ἔνοχος κηρύσσεται παυλιφαί... (πληθ. οὐδ.).— Κοντὰ (δημ.).
21. Τώρα.— Ἀναφορικὴ ἀντωνομία (πληθ.).
22. Πόλις τῶν Ἰνδιῶν, ἔρχαία πρωτεύουσα τῆς Βερμανίας.— Δυσσώρευται.
23. Ἐφευρέτης τοῦ τηλεγράφου.— Μὲ αὐτὴν γράφομε.
24. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ Ἀλέου, ἀγγόνου τοῦ Ἀρκάδου.— Σηκῶνα (ἀνορθόγραφον).
25. Τὴν ἀγορᾶζον ὄλοι τακτικὰ.
26. Γάλλος λοχαγός, ἄδης τῆς μεγαλειέρας δικαστικῆς πλάνης.
27. Κτητικὴ ἀντωνομία.— Περιφραγὴ γιὰ τὰ κανάτια τῆς ἀνευ τελικοῦ.— Βυζαντινὴ νύχτα.
28. Μισὸς τύπος.— Μονὰς βάρους, κ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Μινέρβαν. Δεν μπορώ να το καταλάβω αυτό που κάνετε. Γιατί ο διαταγμός σας εκείνος; Γιατί νάρθητε ως την πόρτα του Ιατρείου μου και να μην μπήτε μέσα; Αν θυμώμαι καλά, σας αφήντησα τότε που μου γράψατε, και στην διεύθυνση όπου μου δώσατε, φαίνεται ότι δεν πήρατε το γράμμα μου εκείνο. Δυστυχώς κι' εγώ είχα παραλείψει τότε να βάλω στο φάκελλο διεύθυνση αποστολής και έτσι, δεν ξαναβρέθηκα τα ίχνη εκείνης της επιστολής. Τώρα, ν' αφήσετε κατά μέρος κάθε διαταγμό και κάθε δυσάρεστη σκέψη και νάρθητε να με επισκεφθήτε. Ζητήστε τον γιατρό της «Εβδομάδος». Δεν πρόκειται να επιδρωνηθείτε με το παραμικρό. Έλατε, λοιπόν, ένοση είναι ακόμη καιρός, και προτού η μητέρα σας υποψιασθή τίποτε. Είμαι βέβαιος ότι δεν σας συμβαίνει τίποτε και ότι είναι μόνον η ιδέα σας.

σίευσή αυτά που μας στέλλετε (έφ' όσον μάλιστα το μέγεθός του επιβάλλει να μη στείλετε «Καινούργιες Πέννες»), δεν αποκλείεται όμως αργότερα με το διάβασμα και την επιμέλεια να πετύχετε κάτι καλλίτερο.

Τηλαύγη. Το τέλος του πεζού σας είναι λίγο αδύνατο και δεν ξεκαθαρίζει καλά αυτό που θέλει να πη. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Θωμάς Πολίτης. Πολύ κοινότυπο το θέμα που διαλέξατε. Γράψτε κάτι πιο πρωτότυπο.

Ωρίωνα Π. Π. Όχι καλά τα ποιήματά σας δυστυχώς. Υπερβολικά εξζητημένες φράσεις χωρίς συνοχή σε πολλά σημεία και τόσο στρωφές που δεν καταλαβαίνει κανείς τί θέλουν να πουν. Γιατί δεν δοκιμάσατε να γράψετε κανένα ποιηματάκι πιο απλό, πιο στρωτό; Στείλτε μας και κανένα πεζό σας να το δούμε. Για τα καλά σας λόγια και το ενδιαφέρον που δείχνετε για το περιοδικό μας, ευχαριστούμε θερμά.

Μ. Δ. Σαχτούρη. Η παράκλησίς σας ελήφθη υπ' όψιν.

Σ. Ρ. Έγκρίνεται η «Αποδοτική λύση» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά της. Το σταυρόλεξο δόθηκε στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Μανώλης Σιγανός. Κοινότατο ως θέμα και όχι στρωτό ως γράψιμο. Διαβάστε σύγχρονους πεζογράφους. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Αργαστοβλάν. Έγκρίνεται η «Νύφη». Το «Ανοιχτάκι» καλύτερο.

Σταύρος Ταμπάκης. Δεν μας ικανοποίησαν τα τελευταία σας. Η «Ρομαντική καρδιά» αρχίζει καλά, με γούστο το τέλος τα χαλάει.

ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Μπορείτε να μοιράσετε 69 δραχμές μεταξύ τριών φίλων, του Ανδρέα, του Κώστα, του Νίκου, εις τρόπον ώστε, εάν ο Ανδρέας πάρη ένα φάκελο, ο Κώστας να παίρνει 3 και εάν ο Κώστας παίρνει 2, ο Νίκος να παίρνει 5;

Ποιά είναι τα ποσά που πήραν ο καθένας από τους τρεις;

Χιονούλα. Δεν κατάλαβα τίποτε από όσα μου γράφετε. Το καλλίτερο από όλα θα ήταν νάρθητε να με βρήτε στο γραφείο μου (Μιλτιάδου 11) ώρα 4 — 7 μ. μ.) και είμαι πρόθυμος να τας εξηγήρησώ όσο μπορώ. Ζητήστε τον γιατρό της «Εβδομάδος».

Ντίνα. Ασφαλώς το πάχος που αποκτάται δεν οφείλεται ούτε στα χάρια, ούτε στις ενέσεις που κάνετε. Οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στον οργανισμό σας, ή μόνον δε συμβουλή που έχω να σας δώσω στην προκειμένη περίπτωση είναι να συνεχίσετε τα δισκία Προγκυλόν Σβρινγκ

και να κάνετε και μερικές ενέσεις Προγκυλόν των 10.000 μονάδων και Προλουτόν. Όσον αφορά το πάχος, φροντίστε να το περιορίσετε με λίγη Σουηδική γυμναστική και πεζοπορία. Τέλος πάρτε λίγη Βαλεριάνη. Από αυτήν θα παίρνετε 40 σταγόνες την ημέρα. 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Μη επιχειρήσετε ξανά θεραπεία με διαθερμία.

Π. Ε. Κ. Αθηνών. Στην προκειμένη περίπτωση μπορεί να εφαρμοσθή ή παροιμία «κι' ο σκύλος χορτάτος και το ψωμί ολάκερο». Πώς θέλετε, κυρία μου, να γίνετε καλά, χωρίς να πάτε ούτε σε Ι-

Η καλύτερα προύλαξη από τα εγκαύματα του ήλιου..... και σποτιφ δροσερόν υγιείν δέρμα με NIVEA!

Ακριβώς κατά το πρώτο μπάνα παιδαίνει κανείς εύκολα εγκαύματα. Μπορείτε να τα αποφύγετε με συχνάς εντριβάς με NIVEA, κρέμα ή λάδι. Παρά την προφυλακτική ενέργειάν των και τα δύο αυτά προϊόννα δεν περιέχουν βλαβερές χημικές ουσίας. Το δέρμα το περιποιημένο με NIVEA είναι τρυφερό και δροσερό και παίρνει γρήγορα ένα ωραίο ήλιοκαμμέν χρώμα.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία & μπουτυλίσια. Το μικρό κούτιον 8ρχ. 8.50, το μεσαίον 8ρχ. 15, το μεγάλο 30.

NEON!

4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ

«Αδιάβροχος»

1. Η καλύτερα πούδρα δια τα σπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλύτερα πούδρα δια το σπίτι, διότι δεν κάνει ποτέ «πλάκες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα σπου κρατά δλόκληρον την ημέραν, διότι είναι αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σας απαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και διατηρεί εις την επιδερμίδα δροσιά και νεότητα, χάρις στην «Μούς ντέ κρέμ» σπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε απ' αυ-

την την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το έντος ποτηρίου ύδατος. Αποδύρατέ το.... Η πούδρα είναι πάντοτε και το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά την εφίδρωση και τον χορόν, τον βροχερόν καιρόν και τα θαλάσσια μπάνια. Δεν περιέχει κανένα απ' αυτά τα ελάχιστα τριβουλίδια, που είναι δυνατόν να εισέλθουν εις τους πόρους της επιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τον σχη- τής επιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τον σχη- ματισμόν διασταλμένων πόρων, μαύρον στιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της επιδερμίδος. 5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραίες μητέρες μεταχειρί- ζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τους διασταλμένους πόρους. Οι πα- ρασκευασταί εγγυώνται αποτελέσματα, άλλως τα χρήματά επί- στρέφονται.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η Εταιρία G. FATTORI & Co MILANO ITALIE, φέρει εις γνώσιν της αξιότιμου πελατείας της, ότι το κυκλοφορούν ένταύθα προϊόν της **HAIR'S RESTORER FATTORI**, φέρεται εις το εμπόριον εσφραγισμένον εις ειδικά φιαλίδια και επ' ούδεμιθ δικαιολογία πω- λείται εις χύμα.

Τα προσφερόμενα ως σωστικά αποτελούν απομίμηση. Προς αποφυγήν πλάγης και προς ίδιον συμφέρον, παρακαλο- μεν όπως αποφεύγητε τας τοιαύτας απομιμήσεις και ζητείται επιμό- νως το **FATTORI** εσφραγισμένον με την ιδίωχειρον υπογραφήν του εφευρέτου **FATTORI**, και με την ειδικήν ταυτίαν και υπογραφήν του Αντιπροσώπου κ. Αγγελάου Φαρούγγιου.

Ός είνε γνωστόν το **FATTORI** επαναφέρει εις το αρχικόν των χρώμα τας τρίχας της κεφαλής ως και καταστρέφει τελείως την πιτυρίδα και δυναμώνει τας ρίζας των τριχών, διαρκής δε παρακα- ταθήκη εν τη οδω Λυκούργου 7 Τηλέφ. 30-415.

Μετά τιμής

G. FATTORI & Co
MILANO ITALIE

«FOINIE»

καμιά απόλυτως θεραπεία. Τότε δὲν βλέπω τὸν λόγο γιατί γράψατε σὲ μένα. Μήπως μόνον γιὰ νὰ σὰς πληροφορήσω ἂν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι σὰν καὶ σὰς; Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, οὔτε καὶ νὰ σὰς πληροφορήσω. Πάντως, ἡ μόνη πληροφορία ποὺ μποροῦσα νὰ σὰς δώσω, ἦταν μιὰ καὶ μόνη: 'Εφ' ὅσον βρισκεσθε στὰς Ἀθήνας μπορεῖτε νὰ με ἐπισκεφθῆτε στὸ γραφεῖο μου (5-7 μ. μ. Μιλτιάδου 11). Δὲν ἔχετε νὰ ὑποστήτε καμμιὰ ἐπιβήρυνσι οἰκονομική. Πρέπει νὰ δῶ μόνος μου περὶ τίνος πρόκειται καὶ τί μπορεῖ κανεὶς νὰ σὰς κάμη γιὰ νὰ παύσετε νὰ εἰσθε δυστυχῆς καὶ νὰ σκέπτεσθε τὴν αὐτοκτονίαν. Μὴν ἀφήσετε λοιπὸν τὸν καιρὸ νὰ πάη χαμένος. Τώρα ποὺ ἀκούα εἰσθε νέος μπορεῖτε νὰ ὀρθοποδήσετε καὶ νὰ ἀτενίσετε μὲ νέο βλέμμα τὴ ζωὴ, μιὰ ποὺ καὶ μόνος σας ὁμολογεῖτε ὅτι εἶναι γλυκεῖα μ' ὅσες κι' ἂν ἔχη πίκρες.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρὸς **I. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραίντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ. — Κομπινεζὸν, Μεταξωτὰ τῶν 240 δρ. 128. Κυλότες Μεταξωτὲς τῶν 90 δραχ. 54. Μεταξωτὲς Κάλτσες τῶν 110 δρ. 54, πολὺ στερεές. Σινδόνια ἀξοῦδρ δρ. 78, ἡμίλινα 112 καὶ διπλῶν κρεβατιῶν 168. Βουλῆς 5, Πρῶτο Πάτωμα, Γραφεῖον ἀριθ. 1.

Μία σ' ἕνα κολί πούδρα Rea...
...βρίσκειται ἡ ὀμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cna.
Υπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ

Στρατιώτην. Θὰ χρειασθῆτε: 1) ἕνα πιστοποιητικὸν ἀγαμίας τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῆ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς. 2) παρόμοιον πιστοποιητικὸν τῆς μνηστῆς σας ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῆς καὶ 3) διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω πιστοποιητικῶν θὰ ζητήσετε ἄδειαν γάμου ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου ὅπου θὰ γίνῃ ὁ γάμος. Δηλ. ἂν γίνῃ στὴν ἐπαρ-

για ἀπὸ τὸν μητροπολίτην, ἂν γίνῃ στὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Λεχθῆτε τὶς θερμότερες εὐχές μου γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν μαλλίων θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε ποῖα ἐποχὴ πέφτουν καὶ ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι λιπαρὰ ἢ ξηρά.

Ἀνεστόπουλ. Ἀπολύτως ἀκίνδυνος εἶναι ἡ χειρουργικὴ αἰσθητικὴ ἐγγείρησις τοῦ ἐλάττωματος ποὺ μοῦ γράφετε τῆς μύτης. Πρέπει, πάντως, νὰ διαθέτετε 15 μέρες γιὰ τὴν Κλινικὴν. Θὰ δ' ὀρθωθῆ ἀπολύτως τὸ ἐλάττωμά σας

αὐτὸ καὶ δὲν θὰ φαίνεται οὔτε ἴχνος τῆς παλιᾶς δυσμορφίας. Νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) 11-1 καὶ 5½-8, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς.

Ἄνδραλοῦζαν. Ἄλλο τὸ φάρμακον γιὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἥλιακοῦ ἐγκαύματος καὶ ἄλλο γιὰ τὴν θεραπεία. Ὄστε ἂν ἐλάτε προληπτικὸν νὰ πάρετε τὸ λάδι δερμοφυλλίνης, ἂν δὲ ἔχετε πάθει ἤδη ἐγκαυμα νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ θεραπευτικὸν ὑγρὸ δερμοφυλλίνης. Εἶνε καὶ τὰ 2 πολὺ εὐθηνά. Γεν. ἀντιπρόσωπος ὁ φαρμακοποιὸς κ. Λήτος (Σταδίου 13). Γιὰ τᾶλλο ζήτημα δι' εὐλόγους λόγους δὲν

Φάρμακα

**ΕΜΠΡΙΜΕ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ**

*Εἰς Πλουσιολογίαν
Συλλογὴν ἔμμε
τῶν καριτέρων
τιμῶν.*

Adonis

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 4

αριθ. τηλεφ. 203197

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΠΕΛΕΜΗΣΙΟΣ**

ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
ΒΑΛΛΑΟΡΙΤΟΥ 4

τοῦ γούστου
τῆς καλαισθησίας
τῆς πρωτοτυπίας
**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE**

μπορώ από εδώ να σας γράψω. Στείλτε τον πατέρα σας στον κ. Λαδά, ο οποίος κρατεί και την επιστολή με την Ιατρική γνωμάτευση, και θα τον κατατοπίσει. Πάντως και με λύπη μου σας προειδοποιώ ότι κατά την γνώμη του κ. Λαδά ή πάθησής σας αυτή δεν μπορεί ν' αποδοθή στην δημοσία υπηρεσία ούτε στην υπερκόπωση. Ώστε... Θα σας βοηθήσει μόνον από θεραπευτικής πλευράς.

Χ. Χρυσ. Ένταυθα. Πολύ εύχαριστός θα ικανοποιηθώ ή επιθυμία σας. Να του πείτε μόνον το ψευδώνυμόν σας και θα σας εξετάσει δωρεάν.

Ο. Ε. Ε. Π. Να κάνετε ένα μασάζ του τριχωτού της κεφαλής με το κάτωθι φάρμακο κάθε βράδυ. Το βαθύ κύμα του κεφαλιού δεν έχει καμιά αποτέλεσμα θεραπευτική σημασία. Να λούζεσθε κάθε εβδομάδα με καλό σαπούνι. Να μη ξαναγράψετε αφού έπι 50 μέρες κάμψτε στήτη την θεραπεία, γνωρίζοντάς μου αν το δέρμα της κεφαλής σας είναι πολύ λιπαρό ή ξηρό.

Teinture de jaborandi 50 gr.
Teinture de quinquina 30 »

Λόρα ν. Σας συνέστησα θερμώς για την δωρεάν επίσκεψίν σας. Ώστε δεν έχετε παρά να πάτε στον κ. Λαδά, λέγοντάς του το ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σάβανος 40 11-1 και 5½-8.

Κορθιανή ν. Αφού επιθυμείτε τόσο μια προσωπική εξέταση, αν και έμένα δεν μου φαίνεται απαραίτητος, έδωσα την έντολή. Θα εξετασθήτε δωρεάν λέγοντάς το ψευδώνυμόν σας.

Λιλή ν. Νάχετε λιγάκι υπομονή. Άμεσα αποτελέσματα δεν επιτυγχάνονται με μικρά περιποίηση. Καθώς γράφετε ήρξατε σημαντική καλλιέργειση. Ώστε να εξακολουθήσετε. Άποτριχωτικό για τα πόδια πολύν όλα τα φαρμακεία.

Ώστε είναι περιττόν να σας γράφω συνταγές. Πάντως να προσέξετε μόνον μετά την χρήση να ξεπλύνετε τα πόδια σας μόνον μ' άφθονο στέτο νερό. Χωρίς σαπουνάδες ή κολώντες. Μόνον λίγο πουδράκι με τάλκ.

Κρολή ν. Η συνταγή είναι τελείως άβλαβής και συνεπώς μπορείτε να κάνετε μακράν χρήση της.

Chlorure d' ammonium 1,50 gr.
Acetate de plomb 1,30 »
Fleurs de soufre 1,80 »
Alcool pur 20 »
Glycerine 40 »
Eau de roses 200 »

Να κουνάτε την φιάλη καλά πρό της

χρήσεως. Καί μια διαφωνία μας: άκριβώς όταν δεν έχη εντιδοθή το πρόσωπο και έχει την νεανική φρεσκάδα, το ώραιότερο στόλισμά του είναι ένα κερλί με λίγο ψαρά μαλλιά. Είναι μια χτυπητή και ξεχωριστή όμορφιά. Γι' αυτό κι' ή μόδα των πλατινέ μαλλιών στις νέες. Ώστε...

ΛΟΡΑ

ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ ΣΑΣ

-ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κόσμο συνηθίζουν την ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι έχει αποδειχθή ή αντισηπτική και καθαριστική της ιδιότης.

Έκατομμύρια μικρόβια, άτινα προκαλούν την καταστροφή των οδόντων, φονεύονται άσάκις τα δόντια πλύνονται με την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ό ενεργητικός, άναζωογόνος άφρός της διεισδύει εις κάθε

κοιλότητα και σχισμήν και εξαλείφει τα κίτρινα κηλιδώματα και έκδιώκει τα ύπο σήφιν άναπομείναντα φαγητά. Συντόμως οι οδόντες σας άποκτούν νέαν λαμπρότητα και όλόκληρο τό στόμα σας γίνεται καθαρό και άροιστικό. Αρχίσατε άπό σήμερα την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθουσιασμένοι με τα έπί των οδόντων σας άποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ",

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

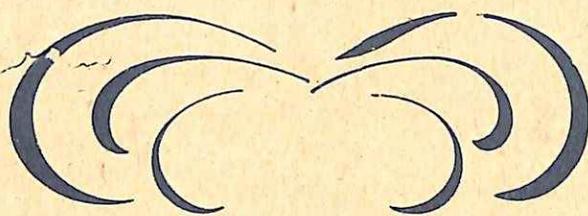
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Ανοικτή με γρήγορη παραγωγή ή Ξυλουργική Βιομηχανία ΑΘΗΝΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τα έπιπλά της παντός είδους και ρυθμού εις μικροτάτας τιμάς και με όρους δόσεων άσυμγωνίστους.
Η έδρα: Πανεπιστημίου 34, έναντι Άρσακείου και έντός του Έργοστασίου Λουίζης Ριανκούρ και Λακωνίας.
Τηλέφωνα: 26080 - 26030

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι τό μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μάς γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (άληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες άληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να άποκτήσει όποια τό θελήσει. Μέθοδος νέα, άπλή και έντελώς άποτελεσματική. Άκαδημία Καλλονής Μ^η KETTY - Άθήναι - Έρμού 35 - Τηλ. 22-0-88.

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Νέαι παραλαβαί

δαυμασίων σχεδίων Έμπριμέ.

Έπισκεφθήτε τήν Έκθεσίν μας.

